Duo

REBECCA BRANDEWYNE

DESPERADO

— Vreau să te îmbraci cu astea. Va fi foarte cald azi, şi... rochia ta de nuntă şi corsetul vor deveni sufocante. Ochii Aramintei se lărgiră cînd văzu cum se uită Rigo la ea, dorinţa faţă de ea arzînd în adîncimile de nepătruns ale ochilor lui căprui-închis.

— Aramînta...Poate vrei să-ţi trag cu forţa hainele de pe tine! Nimie nu mi-ar face mai mare plăcere, te asigur, pentru că sincer să fiu, să te văd în rochia ta de mireasă îmi displace.

— Pot... pot să mă schimb fără... fără ajutorul tău, bolborosi ea, înfuriată la vederea zîmbetului batjocoritor cu care el îi răspunsese.

În următorul moment, Rigo fu în spatele său, mîinile alunecîndu-i senzual peste umerii ei înfiorați. Îi simţi respiraţia caldă pe piele. Strînsoarea degetelor pe braţele ei se întări pentru a o ţine liniştită cînd o săruta. Limba lui o mîngîia şi o săgeta, trimiţînd un sălbatic, fulgerător fior prin întregul ei corp.

Rigo continuă să-şi strecoare treptat mîinile în deschizătura de la spatele rochiei pentru a se cuibări, prin bumbacul moale, dantelat al combinezonului ei pe sînii plini, rotunzi, trăgînd-o spre corpul lui zvelt şi musculos, astfel încît simţi prin fusta largă dura evidenţă a dorinţei lui pentru ea. Palmele lui se ridicară şi îi cuprinseră posesiv sînii.

Desperado
by Rebecca Brandewyne

ISBN - 973-96688-2-8

REBECCA BRANDEWYNE

DESPERADO

Traducere: Alina Tudor

Editura PHILON
1994

Prolog

La început luară împuşcăturile drept jocuri de artificii.

Araminta îşi dădu seama că era o greşeaiă firească. Acum şocul iniţial trecuse, lăsînd în urma lui o mînie adîncă şi o teamă mai neagră decît noaptea nunţii ei. Durerile de cap, simţurile amorţite de chinul din suflet şi de prea multă şampanie o făcuseră să dea prea puţină atenţie exploziilor strălucitoare care aprinseră cerul nopţii. Zîmbetul ei politicos, artificial, pe care îl purtase de-a lungul întregii ceremonii — ţinute în curte, sub un baldachin alb, ce oferise doar o slabă protecţie împotriva soarelui arzător de vară — şi-l simţea acum gravat ca o mască permanentă pe faţă. Araminta era extenuată şi dorea ca interminabila zi să ia sfîrşit, să facă o baie şi să se culce. Totuşi, continuă dificila prefăcătorie pentru a amîna cît mai mult cu putinţă momentul în care va tre-

bui să meargă cu soţul ei. Noaptea ce urma o înspăimînta peste măsură. Pentru un moment, zîmbetul ei se stinse înainte de a reuşi să şi-l recompună. Încercă să-şi mascheze din nou adevăratele sentimente, în timp ce, în tăcere, cu ardoare, se ruga pentru un miracol care să o salveze de nedoritele atenţii ale soţului.

Însă cînd acest miracol sosi atît de brusc şi neaşteptat, fu la fel de copleşită pe cît se aşteptase să fie de noaptea nunţii de care se temea atît.

Sunetele care despicau aerul nopţii nu mai erau detunăturile focurilor de artificii, ci pistoale şi grenade. Acest lucru deveni clar cînd servitorii mexicani năvăliră fără veste în fastuoasa sală de bal. Acolo erau invitaţii, reveniţi pentru *cotilion* şi pentru a privi focurile de artificii. Chiar în momentul în care servitorii bolboroseau îngroziţi, ţîşniră şi artificiile în noapte apoi se stinseră. Orchestra tăcu brusc în mijlocul unui vals. Invitaţii care nu văzuseră sau încă nu auziseră servitorii agitaţi se întrebau ce se întîmplase. Cîţiva oameni — fără îndoială mai ameţiţi decît restul şi nerealizînd că ceva nu este în ordine — ridicară din umeri la neaşteptata întrerupere. Cineva făcu o glumă obs-

cenă, de om beat. Fragmente de conversaţie şi rîsete izbucniră din nou ici şi colo. Altcineva vru ca orchestra să reînceapă să cînte, apoi vocea ridicată a lui Noble Winthrop ceru cu autoritate atenţie, în timp ce acesta îşi făcea drum spre estrada pe care era aranjată orchestra. Însă, înainte ca el să poată face vreun anunţ, o ploaie de gloanţe bombardară lungul şir de coloane al porticului de afară, ciobindu-le şi scrijelindu-le, împroşcînd sala de bal şi pe invitaţi cu aşchii de arghilă şi plumb. Atunci, strigăteie de petrecere dinăuntru se transformară în urlete de groază şi izbucni panica. Crema societăţii texane se metamorfoză în fiare brutale care se împingeau şi se călcau în picioare pentru a fugi de primejdia care ameninţa din întunericul de afară.

Stupefiată, fără a-i veni să creadă, Araminta realiză că noaptea nunţii devenise dintr-odată un coşmar. Rămase şocată în mijlocul sălii de bal, părăsită cu nepăsare de partenerul ei, în vreme ce, ca un vînt sălbatic de nord ce biciuie gemînd un copac singuratic, haosul se învolbura în jurul ei. Totul se întîmplase atît de repede încît ea nu părea să împace ceea ce se întîmpla cu faptul că, pentru ea, totul părea să se mişte cu încetinitorul, marginile scenei nebuneşti estompîndu-se ca cele ale unei viniete.

Acest lucru nu se întîmplă, gîndi ea în tăcere. Secolul nouăsprezece, cu raidurile indienilor sălbatici, proscrişii jefuitori, pistolarii profesionişti şi cu seria de războaie turbulente, trecuse. Era 1913. Nimeni nu mai ataca fermele şi în special High

Sierra. Nu putea fi real. Şi totuşi, cumva, era.

Conştiinţa pericolului o pătrunse brusc în timp ce era îmbrîncită încoace şi încolo, şi apoi împinsă în calea debandadei din sala de bal.

Araminta deslușea acum vag focurile de pistol şi exploziile grenadelor, împuşcăturile de răspuns ale puştilor şi carabinelor oamenilor bunicului ei, tropăitul de picioare încăiţate în cizme şi clinchetul pintenilor mexicani, strigătele de îndemn şi urletele de durere şi groază care răsunau în vîntul nopţii. În timp ce-i examina pe intruşi, mintea Aramintei era terorizată de frică, transpiraţia pătrunzînd prin ţesătura elaboratelor broderii ale rochiei de mireasă de culoarea aurie a şampaniei. Metrii de material care îi înconjurau mijlocul căzînd în falduri vaporoase pînă la podea, o împiedicau să fugă. Tocul unui pantof i se prinse în tiv. Se poticni şi, pierzîndu-şi echilibrul, căzu în genunchi în faţa valului de invitaţi ce fugeau. Inima începu să i se zbată, sugrumîndu-i geamătul înfricoşat. Într-un moment va fi strivită de picioarele invitaţilor! Neputincioasă, ridică braţele pentru a se proteja împotriva zidului de trupuri care o doborau.

Deasupra zarvei, o voce strigă tăios numele ei, *Aramintal* Apoi, o mînă mare, puternică, îşi croi

drum prin gloată pentru a se închide ca o cătuşă de fier în jurul taliei ei şi a o smulge de la podea. Scăpată ca prin urechile acului, abia simţi durerea cînd braţul îi fu aproape smuls din încheietură de soţul ei, care o aruncă neceremonios pe umărul său vînjos. Pumnii şi coatele lui croiau drum prin mulţime. O ducea pe Araminta cu uşurinţa cu care ar fi cărat un sac de făină de cincizeci de livre. Pentru prima dată în acea zi, fu recunoscătoare mărimii şi puterii taurine a soţului ei.

Printre şuviţele părului lung, blond, desfăcut din ace în timpul agitaţiei, văzu o hoardă de oameni neobişnuiţi — *bandoleros* mexicani — năvălind prin uşile deschise ale porticului cu tot soiul de arme — flinte, carabine, revolvere, pistoale, mucete, cuţite şi banduliere pline de cartuşe. După ce intrară, banditii deschiseră focul în sala de bal, trăgînd — spre marea recunoştinţă, dar spre totala nedumerire a Aramintei — pe deasupra capetelor invitaţilor, făcînd să crească panica. Nimeni nu fu ucis, însă tencuiala şi sticla plouau de pretutindeni cînd plafonul şi cele două masive candelabre de cristal cu o mie de lumînări aprinse, fură ciuruite de gloanţe. Puţin după aceea, una dintre corzile groase de mătase de care erau suspendate candelabrele fu nimerită în mijloc şi un candelabru se prăbuşi pe podea. Se zdrobi cu un zgomot asurzitor, împroşcînd sticlă şi lumînări în toate direcţiile. Din fericire, nu era nimeni sub el în acel moment, însă cîteva dintre lumînările aprinse, rostogolindu-se încoace şi încolo se aprinseră lîngă zidul exterior, dînd foc draperiilor care

atîrnau ca niște cascade poleite de ambele părți ale fiecărei perechi de uși franțuzești. În cîteva clipe, întreaga saiă de dans semăna cu un infern; limbile de foc ridicîndu-se din draperii la nesfîrșit, reflectate de oglinzile care erau amplasate pe peretele *opus* — pînă cînd armele înfricoșătorilor *bandoleros* izbucniră din nou și din nou, și oglinzile se sfărîmară și zburară în țăndări. Fragmentele se risipiră ca niște scîntei de foc pe pardoseala lustruită. Temîndu-se că incendiul se va întinde asupra întregii case, cîțiva dintre invitați și servitorii mai curajoși alergară sub acoperirea fumului înțepător care umplea sala de bal pentru a smulge draperiile, călcînd pe ele pentru a înnăbuși flăcările.

Araminta ameți. Sala de bal părea să se rotească nebunește înaintea înspăimîntaților ei ochi verzi. Se legăna ca o păpușă de cîrpă în sus și-n jos pe umărul soțului ei. Încerca disperată să se protejeze cu mîinile împotriva fumului înțepător. Închise ochii, tușind și expectorînd, cu stomacul iritat.

În cele din urmă, soțul ei ieși cu pași mari din sala de bal în marele hol de la intrare. Respiră cu ușurare aerul proaspăt.

Femeile fugeau pe rampa curbată a scării spre siguranța dormitoarelor de sus, în timp ce bărbații puneau mîna pe arme și pe cutiile cu muniții care fuseseră în grabă scoase din rastelul lui Noble Winthrop de supraveghetorul fermei. Araminta observă cu surprindere cum bunicul ei, furios, stătea în mijlocul holului, blestemînd și împărțind

ordine în stînga şi-n dreapta, răcnind din toate puterile. Aruncîndu-i doar o privire pentru a se asigura că n-a păţit nimic, soţul Aramintei o depuse *brutal în capul* scărilor.

— Urcă sus, în dormitorul tău, îi comandă el tăios. Încuie-te înăuntru şi nu deschide uşa nimănui!

Încuviinţă din cap absentă, cu ochii măriţi de îngrijorare. Avea nevoie de cîteva cuvinte de încurajare, de un gest liniştitor, însă, luînd supunerea şi liniştea drept acceptare, soţul ei deja se răsucise pe călcîie şi plecase. Era mireasa unuia dintre cei mai importanţi oameni din Texas; trebuia să se poarte ca atare. Cînd îl văzu cum se îndrepta spre uriaşa uşă frontală cu ornamente sculptate, Araminta fu sigură că toate gîndurile în legătură cu ea zburaseră, pentru a face ioc dorinţei de răzbunare. Acest atac asupra fermei High Sierra — şi încă în ziua nunţii lui — îl lua drept un arogant afront la care trebuia să răspundă cît mai rapid şi mai aspru cu putinţă. Ştiind crüzimea de care soţul său era capabil, Araminta tremură pentru bandiţii care îndrăzniseră să atace domeniul regal al bunicului ei. Apoi, adunîndu-şi fustele, se grăbi pe scări, oprindu-se pentru a bate la uşile închise din lungul coridorului, amintindu-şi cu întîrziere de obligaţiile ei de gazdă, pentru a verifica dacă doamnele sînt în siguranţă, baricadate în dormitoarele lor.

Ajunsă în camera ei, Araminta închise uşa în urma ei şi răsuci cheia în broască. Pentru un moment se rezemă sfîrşită de uşă, tremurînd şi

încercînd să-şi recapete respiraţia. Lumina argintie a lunii se infiltra înăuntru prin uşile deschise ale balconului. Auzi cum împuşcăturile şi exploziile de afară se înteţesc şi alergă să privească peste balustrada de lemn sculptat a balconului.

Jos, noaptea era însufleţită de agitaţie şi violenţă. Flăcările torţelor aprinse în cinstea sărbătoririi nunţii ei pîlpîiau în vînt, făcînd să apară şi să dispară siluetele bandiţilor şi ale oamenilor bunicului ei în timp ce schimbau focuri de armă şi aruncau grenade de la adăpostul porticurilor. Strălucirea focurilor luptei rupea întunericul şi, cînd fumul usturător se ridică şi fu purtat de vînt, Araminta putu vedea corpuri împrăştiate pe pămînt şi oameni răniţi care se tîrau încet, cu disperare spre adăposturi. Se întrebă cutremurîndu-se cîţi dintre ei nu vor supravieţui.

În relativa siguranţă a dormitorului ei, se gîndi la motivele atacului haciendei High Sierra. Cei mai mulţi dintre mexicanii care făceau raiduri peste graniţă erau bandiţi şi hoţi de vite, incapabili să declanşeze un astfel de atac direct asupra fermei. Totuşi, ca şi soţul ei, bunicul era un om bogat, puternic şi avea mulţi duşmani răzbunători. Era foarte posibil ca bandiţii să fie mercenari angajaţi de cineva a cărui animozitate, bunicul — ori chiar soţul ei — pe drept sau pe nedrept, s-o fi stîrnit de-a lungul anilor. Însă de ce represaliile să vină tocmai acum, în noaptea aceasta, la celebrarea nunţii ei şi cu casa plină de oaspeţi, dintre care mulţi bărbaţi la fel de bogaţi şi de influenţi ca şi bunicul şi soţul ei?

O grindină de gloanţe şuieră spre Araminta, din fericire pe alături, trezind-o din reveriile ei. Brusc îşi dădu seama cît de expusă era pe balcon. Ce nebunie din partea ei să fi ieşit afară! Grăbită, reintră în dormitor, închizînd uşile şi trăgînd cu greu zăvoarele de alamă. Geamurile începură să zăngăne cu furie, ca şi cum întreaga casă ar fi fost zguduită, pe punctul de a se prăbuşi. Putu auzi venind de jos, ciocănitul repetat al lemnului izbit în lemn şi realiză că *bandoleros* lovesc uşa din faţă cu un berbec. Se întrebă de ce. Banditii deja intraseră în sala de bal; poate chiar în acest moment cutreierau pe coridoarele casei, comiţînd crime şi violuri.

Araminta nu era laşă. Însă, cum stătea ascunsă în dormitor, deveni mai conştientă ca oricînd de feminitatea şi vulnerabilitatea sa. Ar fi dorit să aibă un pistol ori măcar un cuţit. Însă nimic nu era la îndemînă în afară de un *sfeşnic* greu de alamă. Luînd arma improvizată, scoase încet cheia din broască şi îngenunchie pentru a se uita pe gaura cheii. Holul din faţă părea să fie pustiu, totuşi, chinuită de teamă, nu îndrăzni să deschidă uşa. Tăcută, încordată, rămase nemişcată, aşteptînd să capete curaj. Poate cineva avea nevoie de ajutor?

În mod ciudat, Araminta nu se temea nici pentru bunicul, nici pentru soţul ei. Teama şi respectul de care amîndoi bărbaţii erau înconjuraţi în Texas îi făcea să pară invincibili. Însă erau invitaţii şi servitorii care trebuiau luaţi în consideraţie, şi pînă să-şi ia locul în ferma soţului, Araminta era încă

doamna casei bunicului ei. Era de datoria sa, îşi spuse, să aibă grijă de cei pentru care era responsabilă.

Araminta era atît de absorbită de gînduri încît nu auzi paşii furişaţi din balconul ei. Acum, unul dintre geamurile uşilor fu deodată izbit violent, lovitura răsunînd cu tot atîta putere ca şi o bombă. Se răsuci pe călcîie şi văzu doi *bandoleros* mexicani stînd pe balcon. Cu patul pistolului, unul dintre ei spărgea cioburile de sticlă astfel încît să poată băga mîna înăuntru ca să deschidă uşa. În cîteva momente banditii vor fi în dormitor! Deprimată, Araminta realiză că sfeşnicul ei nu-i oferea mare protecţie. Din toate puterile, îl aruncă spre uşă, izbind mîna omului care bîjbîia după zăvor. Răcnind un blestem, îşi trase mîna rănită, privindo cu furie prin geam. Araminta nu aşteptă să vadă mai mult, ci se întoarse la uşa dormitorului. Cheia! Unde era cheia? Agitată căută pe podea cheia, în timp ce, în spatele ei, zăvorul sări din încuietoare cu un pocnet sec. Degetele ei apucară cheia chiar în momentul în care *bandoleros* năvăliră în dormitor. Strigînd înspăimîntată, Araminta băgă cheia în broască şi o învîrti grăbită. Apoi, ţîşnind în picioare, smuci uşa şi alergă afară.

În urma ei, putea auzi bocănitul cizmelor şi clinchetul pintenilor mexicani în timp ce cei doi bărbaţi o urmăreau pe coridor. Aproape le putea simţi căldura respiraţiei pe ceafă. Ştia că are puţine şanse de a scăpa de ei. Abia mai putea fugi; rochia de mireasă o împiedica la fiecare pas. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Nici măcar nu mai

avea puterea să strige după ajutor. Izbuti să ajungă la scara principală. Răsuflînd greu, tremurînd, se repezi cu paşi mari în josul scării, pentru a se opri pe palierul de la mijlocul primului etaj.

Uşa frontală cedă în cele din urmă izbiturilor berbecului şi, urlînd, banditii se năpustiră în holul cel mare, tăindu-i singura cale de scăpare.

Tropăind din potcoave prin portalul boltit îşi făcu apariţia un magnific armăsar negru pătat, călărit de un bărbat îndrăznet, frumos, tot atît de întu necat ca şi calul său. Pentru un moment omul şi animalul şovăiră în prag, bărbatul luptîndu-se pentru a păstra controlul asupra calului speriat, sforăind şi nechezînd, dînd din cap şi cabrîndu-se. Copitele potcovite sunau ascuţit pe dalele de teracotă ale holului. Apoi, strigînd spre *bandoleros*, cu puşca ridicată triumfător, bărbatul dădu puţin armăsarul spre capul scărilor.

Privi în sus spre Araminta, care rămăsese nemişcată, ca o stană de piatră. De sub borurile largi àle *sombrero*-ului cu ornamente de argint care-i umbrea faţa, ochii lui strălucitori, negri, priveau pătrunzător spre cei ai ei, largi, îngroziţi, verzi. În acel moment, totul din jurul ei dispăru. Simţurile i se încordară. Se concentră asupra pre-

zenţei bărbatului cînd, deodată, înţelese scopul asaltului barbar al banditilor asupra lui High Sierra. Un zîmbet uşor, care-i trimise fiori înghetaţi în şira spinării arcui gura senzuaiă a bărbatului cînd acesta îi văzu faţa golindu-se de culoare. Apoi, cu un strigăt sălbatic, îşi îndemnă calul înainte. Scrîşnind din copite, armăsarul se căţără în sus pe scară spre Araminta. Disperată, se întoarse în fugă, însă *bandoleros* care pătrunseră în dormitor aşteptau în spatele ei pe scară, blocîndu-i calea spre libertate. Era prinsă. Nu avea unde fugi, nici măcar ceva cu care să încerce să se apere. Putea doar sta acolo, pe palier, în timp ce omul şi animalul veneau spre ea.

Cînd bărbatul se aplecă să o cuprindă, Araminta se gîndi că figura sa dură, batjocoritoare, era îndulcită de o urmă de admiraţie şi regret; însă imaginea fu fugară şi ea crezu că trebuie să fi fost o iluzie creată de lumina lumînărilor şi de umbre.

Braţul lui stîng se închise ca o bandă de oţel în jurul taliei ei zvelte, trăgînd-o în sus şi aşezînd-o cu fermitate în faţa lui pe şea — cu toate că ea se lupta cu săibăticie, orbeşte, lovindu-l cu pumnii peste cap şi umeri pînă cînd strînsoarea braţului lui crescu, tăindu-i răsuflarea şi oprindu-i zbaterea zadarnică. El murmură ceva în spaniolă —Araminta nu înţelese cuvintele — apoi rîse încet la urechea ei. Respiraţia lui caldă o făcu să se înfioare de frică şi de o ciudată excitaţie care îi provocă dezgust şi ruşine.

— *Vamonos*, îşi îndemnă cu asprime oamenii, fluturînd poruncitor carabina. *Vámonos*,

compadres! Montad vuestros caballos! Cabalguemos!

Cîteva momente mai tîrziu, galopau prin întuneric pe drumul din pămînt tare care-i îndepărta de High Sierra. Vîntul răcoros al nopţii usca lacrimile care udau neîncetat obrajii Aramintei. Braţul banditului o încleşta puternic, apăsînd-o cu familiaritate de el, într-o ameninţătoare promisiune de viitoare intimitate. Ferma rămînea departe, în urma lor. Deasupra, o stea căzătoare fulgeră ca un glonţ de argint pe cerul albastru ca praful de puşcă — o prevestire rea pe care Araminta deja o înţelese.

Urma să îşi petreacă noaptea nunţii cu cel mai înverşunat duşman al soţului ei.

Capitolul 1

În timp ce privea pe fereastra compartimentului particular cîmpia unduitoare din faţa sa, Araminta Winthrop, care în ultima vreme locuise în New York, nu ştia dacă să se bucure sau să-i pară rău că trenul cu care călătorea se îndrepta spre vest şi nu spre est. Încă nu era sigură dacă luase hotărîrea care trebuia cu privire la telegrama bunicului ei. Pentru a suta oară de cînd îşi începuse călătoria, scoase din poşetă plicul pe care îl păstrase şi citi singura coală de hîrtie din el. Era cordială atît cît putea fi o telegramă şi motivele bunicului ei de a o chema în Texas erau cu siguranţă plauzibile. Totuşi, Araminta nu putea scăpa de supărătoarea îndoială care o chinuia.

Noble Winthrop, bunicul ei, era un baron al pămîntului şi un rege al cirezilor, unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din statul

Texas, şi influenţa sa se întindea chiar şi în capitală. Cînd îl văzuse ultima dată era o copilă, astfel încît nu şi-l putea aminti decît vag. Chiar şi aşa, teama şi aversiunea pe care vagile ei amintiri le generau erau atît de clare şi reale ca şi cum ar fi fost palpabile. Şi-l amintea ca pe un bărbat înalt, cu un creştet chel, înconjurat de o bordură de păr alb, tăiat scurt, cu sprîncene albe, stufoase şi mustaţă, nas acvilin şi ochi de un cenuşiu întunecat ca al ţevii de puşcă, atît de duri şi pătrunzători încît privirea lor era straniu de asemănătoare cu cea a unui şoim. Nu fusese niciodată ataşat de copii, deşi un nepot fără îndoială că i-ar fi atras atenţia şi poate chiar afecţiunea. Însă nepoata sa atrăsese doar dispreţuitoarea sa indiferenţă. Araminta fusese mulţumită că el îi dăduse chiar şi foarte puţină atenţie şi, ştiind cît de irascibilă este dispoziţia sa, avusese grijă să nu-i stea în cale.

Cea mai vie amintire despre bunicul ei era din ziua în care el şi singurul său fiu, Preston, tatăl ei, se certaseră pentru ultima dată. Araminta, care avea doar şapte ani în acea vreme, nu înţelesese teribila ceartă pe care o surprinsese fără să vrea. Ştia doar că, după aceea, papa le luă pe ea şi pe mama şi plecă de la High Sierra ca o vijelie, jurînd să nu se mai întoarcă niciodată. Doar mulţi ani mai tîrziu Araminta înţelese cuvintele sarcastice schimbate între tată şi fiu în acea zi crucială şi pricepu că mama ei nu mai putea avea alţi copii, înăbuşind astfel obsesiva dorinţă a lui Noble

Winthrop de a întemeia o dinastie prin fiul său. Chiar şi acum, cînd închidea obosită ochii, Araminta putea auzi discuţia dintre tată şi fiu sunîndu-i în urechi, făcînd-o să se înfioare ca şi cum ar fi fost din nou copil: *Ar fi trebuit s-o alung pe neproductiva ta mamă sau să divorţezi tu de soţia ta cînd ai aflat că nu mai poate face copii. Preston, la naiba cu toate femeile astea paiide la faţă, strîmte în şolduri! Nefolositoare pentru prăsilă! Am încercat să-ţi spun asta cînd te-ai însurat cu Katherine, dar nu m-ai fi ascultat — nu, domnule! Credeai că ştii tu totul! Nu face aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu, fiule. Nu te martiriza pentru o femeie. În cele din urmă ajung să te dispreţuiască. Pentru numele lui Dumnezeu! Toate pisicile sînt negre noaptea, nebunule!* — erau doar cîteva dintre formulările insultătoare pe care Nobie le uriase către fiul său în acea zi. Însă Preston Winthrop îşi iubea soţia şi refuză cu încăpăţînare să se despartă de ea, preferînd în loc de aceasta să fie izgonit de la High Sierra pentru totdeauna şi dezmoştenit pentru a se fi împotrivit dominatorului său tată.

Ştiind că braţul răzbunător al lui Noble poate ajunge pînă departe, Preston îşi duse mica familie cît de departe putu de Texas, la New York City. Avea o moştenire de la mama sa moartă, de care tatăl său nu îl putea în mod legal lipsi. În plus, firea sa era de aşa natură încît uşi care ar fi rămas ferm închise în faţa altuia, lui i se deschideau. Nu era lipsit de agerimea tatălui său şi, cu timpul, Preston prosperă prin numeroasele

investiţii şi participări în diferite întreprinderi, reuşind cu adevărat să pună bazele unei averi proprii, permiţîndu-şi să le ţină în lux pe soţia şi fiica sa. Astfel că familia, în ciuda faptului că era neliniştită uneori la gîndul unor eventuale comploturi răzbunătoare ale lui Noble, era înstărită, fericită şi unită. Atunci, tragedia lovi pe neaşteptate. Plecaţi veseli într-o seară de la o petrecere, părinţii Aramintei îşi găsiră moartea într-un accident de ascensor, lăsînd-o pe fiica lor orfană la doisprezece ani. Dar, ca şi cum lovitura pe care o suferise nu era îndeajuns, ea află curînd de la bunicul ei şi de la agenţii care veniră de la New York City, că majoritatea valorilor tatălui ei constituiau garanţii pentru diferite împrumuturi de afaceri, care fură cu promptitudine cerute la moartea sa. Cînd toate afacerile lui Preston Winthrop fură rezolvate spre satisfacţia bancherilor, investitorilor, a acţionarilor, a avocaţilor şi a contabililor, Araminta fusese lăsată realmente fără un ban, dependentă de bunicul ei, care îi deveni tutore legal.

Copleşită de şoc şi de durere, simţi un profund sentiment de uşurare cînd, în loc să insiste ca Araminta să-l însoţească înapoi la High Sierra, Noble o înscrise la şcoala internat din partea de nord a New York-ului. În ciuda tratamentului său morocănos, însă amabil, Araminta nu se putu opri de a-l considera responsabil de moartea părinţilor. Îl ura şi nu dorea să-l mai vadă sau să mai audă de el vreodată.

Dorinţa ei fu parţial îndeplinită pentru că bunicul nu o vizită niciodată în toţi anii pe care îi

petrecu la şcoală, cu toate că daruri adecvate, fără îndoială alese de eficientul său secretar, Mr. Gideon, soseau la ziua ei de naştere şi de Crăciun. În afară de toate aceste gesturi, bunicul ei nu manifesta, după cîte ştia Araminta, nici un interes real faţă de ea, lucru pentru care era mai mult decît mulţumită. Nu ştia că din ordinul lui, în mod regulat, îi erau făcute rapoarte detaliate despre ea în fiecare trimestru de către profesori şi de către agenţii săi. Totuşi, în ciuda propriei voinţe, nu se putea opri din a se gîndi, în special în vacanţe, că ar trebui să se intereseze de ea. Nu conta ce caracter avea, era totuşi singura ei rudă în viaţă, iar ea era singuratică şi nepopulară la internat.

Acum, după absolvire, Araminta putu vedea că ea însăşi era vinovată pentru multe din suferinţele de la şcoală. După moartea părinţilor, se retrăsese în ea însăşi, izolîndu-se de fetele care încercaseră să devină prietene cu ea. Mai tîrziu, deşi nu era lipsită de tărie de caracter, era sfioasă, reticentă şi ezita să iasă în evidenţă, convinsă că ar mai putea şterge ceva din reputaţia pe care o căpătase în mod nedrept, de a fi o snoabă distantă. Supărată şi rănită de desconsiderarea şi ironiile colegelor de şcoală, de respingerea răuvoitoare a încercărilor ei de apropiere, se retrase cu mîndrie în sine, concentrîndu-se asupra studiului. Luă cele mai mari note din clasă, ceea ce, din nefericire, o înstrăină şi mai mult de celelalte fete. Îşi spuse cu înverşunare că nu-i pasă. Însă, după absolvire, se bucură din inimă să pără-

seasca școala de fete a lui Mrs. Standish pentru a locui în New York City, singurul loc pe care-l considerase vreodată ca fiind cu adevărat casa ei.

Era o decizie lăudabilă însă temerară pentru o tînără care abia împlinise optsprezece ani, și o făcu fără știrea, aprobarea sau ajutorul bunicului ei. Era hotărîtă să întrerupă pentru totdeauna legăturile dintre ei decît să se supună arogantei lui cerințe ca, după absolvire, să se întoarcă la High Sierra. Sînt adultă, își spuse Araminta. El își făcuse datoria față de ea. Acum nu-i mai datora nimic și nu voia nimic de la ei. Ca și tatăl ei, își va croi propria cale în viață. Scrisul și desenul fuseseră domeniile ei forte la școala internat. Era decisă să-și folosească aceste calități pentru a deveni jurnalistă. Voia să fie independentă, să-și creeze un nume și o carieră. Însă, în 1912, într-o epocă în care doamnelor li se cerea să se ocupe doar de casă și de copii, o femeie care proceda astfel își asuma mari riscuri din partea pragmaticilor bărbați, lipsiți de conștiință, care controlau industriile naționale, inclusiv ziarele și revistele.

Sexul, frumusețea și tinerețea Aramintei erau împotriva ei din start. Singură, fără protecție, disperată după o slujbă, era o pradă ușoară pentru secături — și New York City nu ducea lipsă de ele.

Dacă Miss Winthrop ar binevoi să poftească în camera din spate, cîteva aranjamente reciproc avantajoase n-ar putea fi oare făcute?

Naivă, prima dată cînd solicită un post, Araminta înghiți această amăgitoare momeală.

Întotdeauna pînă acum fusese protejată împotriva asprelor realităţi ale vieţii; mai întîi de către părinţii ei, iar mai apoi de profesoarele de la şcoala internat, şi învăţată să creadă în fireasca onestitate, bunătate şi amabilitate a oamenilor. Pe bunicul ei, ori de cîte ori se gîndea la el, îl eticheta drept anormal, o ciudăţenie a naturii, înveninat de vreun element necunoscut şi, fiind mărinimoasă şi cu frică de Dumnezeu, considera că merită mai degrabă milă şi iertare decît dispreţ.

Pînă acum nu suferise încă nici o deziluzie crudă. Rănile pe care le suferise, deşi dureroase, în cele din urmă se vindecaseră, lăsînd-o doar puţin tristă şi tulburată, cînd stăruia mai mult asupra cicatricilor. Acest lucru nu se întîmpla totuşi adesea, pentru că Araminta avea acea vioiciune specifică tinereţii; în plus, inerenta sa credinţă şi curajul o susţineau, întărindu-i convingerea că, în final, binele întotdeauna triumfă asupra răului.

Atunci, cînd se duse în prima cameră din spate de pe Newspaper Row, abia scăpă de viol. Fu înspăimîntată şi dezgustată de avansurile libidinoase. Bărbatul care o asaltase era un ticălos, un escroc, lipsit de morală şi de decenţă. Nu va mai întîlni niciodată pe cineva din aceeaşi speţă. Cîteva săptămîni mai tîrziu, ştiu cu amărăciune, că toate promisiunile ei de angajare erau la fel de amăgitoare; nici un bărbat n-o va lua în serios ca reporter. Mîinile bîjbîitoare, propunerile îndrăzneţe, insultele crude, privirile pofticioase şi, rareori, sfaturile bine intenţionate, însă descura-

jatoare pe care le îndurase în timp ce-şi căuta de lucru — o convinseseră de acest lucru, ca şi de infamia înnăscută şi natura lipsită de scrupule a tuturor bărbaţilor.

Şi New York-ul contribui la această trezire la realitate — nu mai era deloc oraşul pe care-l vedea din siguranţa şi splendoarea impresionantului conac şi a elegantei trăsuri pe care le deţinuse tatăl ei, ci un aglomerat, înspăimîntător loc al ameninţării, mizeriei, sărăciei şi al foamei. Deşi Araminta strînsese fiecare cent din banii de buzunar pe care bunicul îi trimisese trimestrial la internat, economiile se subţiaseră pînă la un nivel alarmant cît timp stărui să-şi caute o slujbă corespunzătoare.

În cele din urmă, fu silită să accepte un post de secretară la un mic ziar cotidian, *Record*. Directorului, un irlandez inimos pe nume Lian O'Grady, i se făcu milă de ea şi o angajă pentru diverse munci: comisioane, adusul cafelei, ascuţitul creioanelor. Uneori ajuta la primirea anunţurilor de mică publicitate şi la corectură. Într-o bună zi, cînd avea deja cam trei luni de lucru la editură, Lian îi permise să-şi realizeze visul şi să devină cu adevărat jurnalistă, scriind scurte articole mondene despre modă, mîncăruri şi subiecte stufoase pentru pagina femeilor, care apărea de două ori pe săptămînă. Pentru toate acestea, Araminta era plătită cu şapte dolari pe săptămînă — care erau tot ce-şi putea permite Lian. Dar, într-o epocă în care un bărbat primea mai puţin de cincisprezece dolari pe săptămînă

pentru şaizeci de ore de lucru şi mulţi oameni erau şomeri, se socotea norocoasă să-i obţină. Totuşi, se întîmpla uneori să nu fie suficient pentru a-şi acoperi sărăcăcioasele cheltuieli şi atunci era forţată să intre în puţinul rămas din economiile ei.

Loçuia într-o încăpere mai mică decît dulapul în care-şi ţinea hainele în conacul tatălui ei, într-o casă dărăpănată a unui proprietar de mahalale care se învîrtea prin cercurile societăţii căreia aparţinuseră Preston şi Katherine Winthrop.

Deşi Araminta detesta violenţa, fu repede nevoită să înveţe cum să se apere singură contra lepădăturilor din New York City. Purta tot timpul în poşetă un press-papier greu şi o umbreiă solidă pentru a respinge pe oricine ar fi îndrăznit să o acosteze; şi, după ce, înspăimîntată dar hotărîtă, lovise cu geanta pe doi ticăioşi şi cu umbreia cu vîrf ascuţit, împunsese pe altul, cei mai mulţi dintre bărbaţii din cartierul ei o ocoleau. Purta ceie mai simple şi mai funcţionale haine pe care bunicul ei i le trimisese la *Şcoala de fete* a lui Miss Standish, accentuîndu-le neatractivitatea. Îşi prinse părul lung şi blond într-un coc sever şi purta o pălărie veche, ponosită, cu boruri largi. Atunci cînd căiătorea cu tramvaiul spre Printing House Square, la capătul de nord al lui Park Row, unde erau situate cele mai multe dintre ziarele din oraş, ţinea mereu capul plecat. Aceste precauţii îi dădeau un plus de siguranţă.

Atît de atentă era Araminta să nu atragă asupra ei atenţia şi atît de grijulie în a ocoli vechii

prieteni ai părinţilor ei, încît le luă cîteva luni agenţilor lui Noble Winthrop să o localizeze — luni în care, clocotind de furie — o blestema şi se îngrijora că este moartă, pierdută pentru totdeauna, şi că cea mai dragă speranţă a lui era spulberată. Considerînd că unicul scop al femeilor e de a satisface dorinţele bărbaţilor şi de a le da moştenitori, după ruptura cu fiul său, într-adevăr, uitase de existenţa Aramintei. Totuşi, cînd o văzuse cu ocazia aranjamentelor pentru înmormîntarea părinţilor şi pentru propriul ei viitor, îl izbise faptul că, la doisprezece ani, fata promitea să înflorească într-o femeie de o deosebită frumuseţe; şi pentru prima oară, îi trecu prin minte că i-ar putea fi la urma urmelor de oarecare folos. Finul său, Judd Hobart, în cîţiva ani va avea nevoie de o soţie; şi pînă atunci, dacă planul lui Noble va da roade, Araminta va fi numai bună de măritat şi, înzestrată cu considerabila sa avere — un premiu pe care orice bărbat cu un strop de sînge în vine şi lăcomie în suflet îl va dori cu înfocare. Prin finul şi nepoata sa visa Noble să-şi pună bazele dinastiei la care rîvnea demult. Nu trebuia să facă nimic decît să aştepte ca Araminta să crească şi, în acelaşi timp, să facă din cînd în cînd cîte o subtilă aluzie familiei Hobart.

— Că Araminta ar avea curajul să-l sfideze, să nesocotească instrucţiunile lui de a veni în Texas după absolvirea şcolii, şi să fugă înainte de sosirea la New York a celor doi slujbaşi pe care îi trimisese s-o aducă acasă, nu-i trecuse niciodată prin minte lui Noble. Însă avea o oarecare

admirație față de curajul și hotărîrea fetei, și interesul în legătură cu ea crescu. Așadar, ca și tatăl ei, îndrăznise să se răzvrătească împotriva lui, nu-i așa? Acest gînd nu-i displăcu întrutotul, pentru că finului său, Judd, îi plăceau mai mult fetele energice decît cele docile. Totuși, Araminta trebuia să afle că oricît de mult s-ar zbate, va fi înfrîntă, înșeuată, îmblînzită, și — mai curînd sau mai tîrziu — căiărită ca oricare altă femeie.

Însă cînd agenții săi dădură, în sfîrșit, de urma nepoatei sale și raportaseră despre locul în care se afiă și activitățile ei, Noble își dădu seama de faptul că ordinul lui de a veni acasă fără să-i fi cerut acordul o determinase să fugă. Din acest motiv, cel puțin, ea nu se va întoarce niciodată la High Sierra din proprie voință. Neîndouplecat, se apucă imediat să-i elimine posibilitățile alternative. Dacă Araminta dorea să îl provoace, va descoperi curînd că era un oponent de temut.

Fu întreprinsă o minuțioasă investigație asupra lui Liam O'Grady. Mai tîrziu, într-o seară, la scurt timp după ce toate cercetările necesare fură terminate, Liam fu vizitat de către unul din agenții lui Noble; i se sugeră cu politețe că ziarului *Record* i-ar fi mai bine fără Araminta Winthrop printre angajații săi. Informațiile despre bețiile lui Liam, numeroasele sale datorii de joc, indiscreții despre diverse cheltuieli cu tîrfe, și prietenii cu unele personaje dezagreabile fură întîmpiător menționate. I se făcură aluzii că nu ar fi doar jenant pentru editor dar și dezastruos pentru ziar, dacă cei care publicau reclame ar afla de viața sa

privată foarte *colorată*.

Liam era speriat. Îi părea rău pentru Araminta. Dar nu era un nebun, şi mai avea şi-o nevastă şi patru copii de întreţinut. Incapabil s-o privească în ochi, îi înmînă decizia de demitere a doua zi dimineaţă, criticile sale murmurate despre *muncă nesatisfăcătoare* şi *atitudine de sufragentă* sunînd neconvingător chiar şi pentru el. În adîncul inimii spera ca într-o zi ea să-l înţeleagă.

Araminta era distrusă. Îl privise pe Liam nu doar ca pe un părintesc binefăcător, ci şi ca pe un prieten. Nu putea înţelege brusca sa schimbare; ce făcuse ca să-şi atragă nemulţumirea iui? Însă, în curînd realiză că nici o contrazicere sau pledoarie nu îl va determina să se răzgîndească. Rănită, îşi adună toate lucrurile şi plecă. Timp de mai multe ore, colindă fără ţintă străzile înainte de a se îndrepta spre casă. Acolo, administratorul apăru imediat la uşa Aramintei pentru a o informa că i se mărise chiria. Suma săptămînaiă care i se cerea de acum înainte era atît de mare încît i se tăie răsuflarea; nu ştia cum ar fi putut-o plăti chiar dacă ar fi avut o slujbă.

Fu curpinsă de o adîncă disperare. Ştia că existau prea puţine şanse să obţină un post la alt ziar. Un post de guvernantă presupunea să ia contact exact cu cercurile acelei societăţi pe care căutase să o evite şi se simţi distrusă la gîndul de a fi obligată să ceară mila prietenilor şi cunoştinţelor părinţilor ei. Astfel că tot ceea ce, în mod realist îi rămăsese, erau fabricile, unde femeile lucrau douăsprezece ore pe zi sau mai

mult, şase zile pe săptămînă, îmbătrînind înainte de vreme şi murind la scurt timp după ce tinereţea lor trecuse. Condiţiile impropii de muncă le distrugeau piămînii şi le răpeau puterile; monstruoasele maşini la care lucrau le prindeau părul, braţele sau fustele şi îşi trăgeau victimele neajutorate într-o copleşitoare aglomerare de ciocniri de pistoane şi scrîşnet de motoare. Araminta nu voia nici măcar să se gîndească la femeile care se vindeau zilnic în bordeie şi pe la colţurile străzilor.

Cîteva zile mai tîrziu, chiar cînd era pe punctul de a fi evacuată din mica ei cameră, sosi telegrama bunicului ei. *Era dezamăgit că preferase New York-ul Texasului,* citi ea. *Era un om bătrîn şi singur. Fiecare dintre ei era singura rudă în viaţă a celuilalt. Nu eră drept ca ei să nu fie o familie. Era timpul să îngroape trecutul.* Dacă Araminta şi-ar reconsidera decizia de a se întoarce la High Sierra, Noble ar primi-o cu braţele deschise.

Cu vaga speranţă că va veni, aranjase ca ea să poată scoate un cec de la banca din New York City. Suma va fi arhisuficientă pentru a acoperi închirierea unui compartiment particular de tren, orice accidentale cheltuieli de călătorie şi orice alte necesităţi. În acel moment, telegrama bunicului îi păru Aramintei ca un adevărat dar al cerului.

Acum, în compartimentul particular al trenului care o purta spre vest, se întrebă din nou de unde ştiuse bunicul ei unde se găsea şi medita la strania coincidenţă — pierderea slujbei, creşterea

chiriei, urmate imediat de telegramă. Evident, bunicul ei trebuie să fi angajat agenţi care s-o găsească. Ghicise oare că ea nu s-ar întoarce de bună voie la High Sierra şi manipulase concedierea ei de la *Record* sau mărirea chiriei pentru a o forţa? Îşi reaminti modul în care Lian îşi studia cu atenţie pantofii — ca şi cum mintea şi îi era ruşine de el însuşi — atunci cînd îi spusese că nu mai era angajata ziarului. Fusese el constrîns în vreun fel oarecare s-o dea afară? Şi locuinţa... Ea ştia din discuţiile cu ceilalţi dim clădire că, în aparenţă, camera ei fusese singura scumpită. Mai mult, scăpase observaţiei Aramintei că bunicul ei nu se oferise să o sprijine financiar cît timp va continua să stea la New York City, că generozitatea sa era legată de venirea ei în Texas. Însă de ce i-ar fi păsat lui ce se întîmplă cu ea? Era adevărat că după moartea părinţilor, nu se eschivase de la îndatoririle faţă de ea. Dar, chiar şi aşa, el nu făcuse nici un efort de a o vedea în toţi aceşti ani. Cele cîteva rînduri primite de la el la aniversarea zilelor ei de naştere şi de Crăciun nu aveau nici un cuvînt de dragoste sau de afecţiune. Deci, era posibil ca groaznicele încurcături în care se aflase subit să se datoreze lui. Care era motivul ce l-a determinat să ia astfel de măsuri? De ce era nevoie de prezenţa ei la High Sierra? Într-adevăr, niciunul, gîndi Araminta. Era un om bătrîn. Probabil voia, cu adevărat, doar să îndrepte greşelile din trecut, să se asigure că atunci cînd va muri, va putea sta cu conştiinţa curată înaintea Creatorului. Sosirea telegramei lui

în acele momente disperate era un capriciu al soartei? Probabil că ea, aşa cum pe jumătate începuse să se convingă, îşi lăsase imaginaţia să rătăcească, văzînd umbre acolo unde nu existau.

Lunile petrecute la New York City lăsaseră urme. Şi Araminta era conştientă de acest lucru. Deseori flămîndă, pierduse în greutate; cercuri vineţii de oboseală îi întunecau ochii, pentru că niciodată nu dormise ca lumea în camera ei ieftină. În ciuda reticenţei faţă de bunicul ei, ea admise că, în acest moment, gîndul de a se hrăni bine, de a fi îngrijită într-o casă plină de servitori şi de a fi în siguranţă în patul ei noaptea, era o minune. În ciuda faptului că eşuase lamentabil în încercarea ei de independenţă, că se simţea ca şi cum ar fi trădat memoria părinţilor ei întorcîndu-se la High Sierra, Araminta era conştientă în adîncul sufletului ei de mulţumirea că nu se va mai trezi la patru dimineaţă pentru a se pregăti de o nouă zi, lungă şi extenunată în New York City.

Oftînd din greu, începu să contemple cîmpiile unduitoare. Orice va fi să se întîmple, hotărîrea fusese luată şi nu exista cale de întoarcere. În curînd trenul va ajunge în staţia de la El Paso, unde o va aştepta bunicul ei.

Capitolul 2

Zguduindu-se şi scrîşnind, trenul opri pe peronul gării din El Paso. Pentru moment Araminta nu se ridică, ci continuă să privească pe fereastră, încercînd să-şi liniştească zbuciumul inimii. Deveni foarte neliniştită — simţea că destinul ei se va schimba. Această perspectivă o entuziasma şi o neliniştea în acelaşi timp. Nu se simţise aşa nici măcar după absolvire şi plecarea ei la New York City. Într-adevăr, scurtele ei luni de independenţă i se păreau acum nereale şi asemănătoare unui coşmar. În sfîrşit, adunîndu-şi lucrurile, coborî pe platformă, rotindu-şi privirea în căutarea bunicului ei. Nu îl văzu. În schimb, mergînd cu paşi mari spre ea, îl zări pe secretarul lui, Mr. Gideon, care îl însoţise pe bunicul ei în New York City cînd părinţii ei muriseră. Araminta nu ştia dacă să fie uşurată sau indignată că bunicul nu venise s-o întîmpine. Dacă i-ar fi păsat cu adevărat de ea, cu

siguranţă că ar fi trebuit să fie aici! Însă nu trebuia să se grăbească să-i judece. Dorea ca relaţiile dintre ei să pornească fără prejudecăţi, şi probabil că avusese motive justificate pentru absenţa sa. Totuşi, ea se pregătise pentru întîlnire; momentul fiind amînat, va trebui să-şi menţină curajul pe durata întregului drum pînă la High Sierra.

— Ce mai faceţi, Mr. Gideon?

Araminta întinse mîna înmănuşată către secretar.

— Miss Winthrop, ce drăguţ din partea ta că îţi aminteşti de mine, o salută el, evident flatat şi încîntat, în timp ce-i săruta mîna.

Noble Winthrop îl angajase pe Mr. Gideon cu mulţi ani în urmă; totuşi ea nu ştia dacă Gideon era prenumele sau numele de familie al secretarului. Bunicul ei întotdeauna îi spusese pur şi simplu, Gideon. Era un om liniştit, spiicuit, altfel cu nimic ieşit din comun, trecut puţin de patruzeci de ani. Totuşi, în ciuda înfăţişării neatrăgătoare, ochii lui albaştri sclipeau nu doar cu amabilitate, ci şi cu inteligenţă; şi ştia că bunicul ei îl preţuieşte foarte mult. Îi arătă valizele. După ce Mr. Gideon angajă un hamal care să-i ducă bagajele, porniră spre stradă, unde el parcase lungul automobil al bunicului ei, cu capota coborîtă, cu caroseria neagră, sclipind ca lignitul în soare. În timp ce hamalul încărca valizele în spate, secretarul o instală pe locul din faţă, unde ea îşi strînse poalele rochiei cu grijă, pentru a le feri de praf. Apoi, porniră la drum.

El Paso se întindea la poalele lui Mount

Franklin, mai jos de îngusta trecătoare prin care Rio Grande apărea printre ceie mai sudice ramificaţii, dezolante, ale Munţilor Stîncoşi, dîndu-i nume oraşului, El Paso del Norte — cunoscut ca El Paso.

Cu o populaţie de peste zece mii şi, din 1881 cu patru căi ferate, oraşul era aglomerat şi zgomotos. Străzile largi şi prăfuite erau înţesate cu automobile, cai şi trăsuri; trotuarele erau însufleţite de mulţimea albilor, mexicanilor şi indienilor, şi, din cînd în cînd, apărea şi cîte un negru. În ciuda amestecului de rase şi culori, totuşi, aspectul generai era distinct mexican. Aproape toate clădirile erau din lut, într-un stil asemănător cu la fel de înghesuitele case din Ciudad Juárez, oraşul geamăn al lui El Paso, care se întindea pe celălalt mal al lui Rio Grande. Marele fluviu era graniţa americano-mexicană şi, în cursul anilor, ca rezultat al schimbărilor cursului, fusese o sursă de aprige conflicte de frontieră.

După peisajele ce apăreau din cînd în cînd printre copaci şi clădirl, Araminta bănuia că fluviul arăta îmbietor şi îi invidie pe copiii cu piele maronie care se bălăceau pe malul lui. Un soare de vară indiană ardea deasupra capetelor pe nemărginitul cer turcoaz, astfel că ziua era fierbinte; şi, cu toate că aerul era mai mult uscat decît umed, costumul ei de călătorie era ud de transpiraţie, făcînd-o să se simtă inconfortabil de încălzită şi lipicioasă. Din acest motiv, cu toate că asta însemna încă o amînare în a-l vedea pe bunicul ei, fu bucuroasă cînd Mr. Gideon o infor-

mă, că la instrucţiunile bunicului, aranjase să se împrospăteze şi să ia prînzul la un hotel local, înainte de a relua drumul spre High Sierra, vastul ranch al lui Noble Winthrop de la sud de El Paso. Desfăcîndu-şi umbreia pentru a se proteja atît cît mai era posibil de arşiţa soarelui galben şi strălucitor, Araminta continuă să cerceteze cu interes oraşul, în timp ce Mr. Gideon conducea cu abilitate automobilul pe străzile aglomerate, claxonînd uneori la cîte un catîr care se mişca alene. Îşi aducea foarte vag aminte oraşul, astfel că era ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Era foarte diferit de New York City şi de tot ceea ce îi era familiar, arhitectura şi cultura lui mexicană conferindu-i un caracter străin care o intriga şi, în acelaşi timp, o făcea să se simtă ca şi cum ar fi păşit într-o altă lume.

Ajunseră în cele din urmă la hotel; un mic dar elegant edificiu, cu două etaje din lut albicios, cu un portic larg, umbros, cu balcoane împodobite de balustrade din fier forjat şi cu un acoperiş din ţigle roşii. Înăuntru era un hol spaţios cu pereţi albi şi o pardoseală din lemn întunecat, lustruită cu ceară de albine, presărată de covoare mexicane viu colorate. Candelabre de alamă cu globuri albe atîrnau din plafon. O scară măreaţă, curbată, ce urca la etaj domina centrul holului, în jurul ei fiind grupate sofale şi fotolii capitonate cu goblenuri şi mese pline de flori în vase de alamă sau coşuri de răchită. În timp ce Mr. Gideon se apropia de biroul de recepţie pentru a cere cheia apartamentului ei, Araminta îşi închise umbrela

de soare, îşi scoase mănuşile şi se plimbă alene prin hol, examinînd împrejurimile.

Hotelul era în mod evident popular, cu oaspeţi venind şi plecînd, mulţi intrînd prin galeria boltită care ducea spre restaurant, de unde răzbăteau apetisantele miresme de *tortillas* şi *frijoles*. Spre surprinderea ei, aromele o făcură pe Araminta să îşi aducă aminte cu emoţie de vremea cînd era copil, stînd în bucătăria de la High Sierra, în timp ce durdulia şi blajina Teresa, bucătăreasa, zîmbind şi cîntînd, prepara cu îndemînare *enchiladas* fierbinţi şi gustoase şi alte mîncăruri mexicane. Uneori o lăsa pe Araminta să-i dea o mînă de ajutor la frămîntatul masei de cocă sau la amestecatul sosului condimentat. Pe neaşteptate, această amintire o făcu pe Araminta să devină cu adevărat nerăbdătoare de a se întoarce la ranch-ul bunicului, unde nu se simţise chiar neiubită sau tristă. Avusese momente de fericire, cu părinţii ei, cu Teresa şi cu alţi cîţiva servitori, în ciuda umbrei pe care o provocase bunicul ei. La urma urmelor High Sierra era un loc familiar. Niciodată nu putuse să se simtă la New York City acasă. Nu trăise, ci doar existase acolo, cu un viitor atît de deprimant, ca al bietelor femei care lucrau în fabrici sau se prostituau, lipsite de orice speranţă de a scăpa vreodată de acest mod de viaţă.

Araminta îşi studie critic imaginea în oglindă. Încă nu-şi dăduse seama pînă acum cît de mult slăbise. Avea faţa ascuţită şi palidă, ochii verzi reliefîndu-se surprinzător pe paloarea tenului şi pomeţii înalţi, clar conturaţi. Rozul sănătos care

înflorea în obrajii ei — datorită aerului curat şi exerciţiilor fizice de la şcoala internat — dispăru. În New York City, mereu obosită, dăduse insuficientă atenţie aspectului său. Acum acest lucru o irita, pentru că, mai mult ca orice, îi va demonstra bunicului ei cît de mizerabil eşuase în încercarea sa de independenţă, cît de importantă fusese telegrama lui. După ce-şi potrivi pălăria şi-şi aranjă cîteva şuviţe de păr, eforturi care îmbunătăţiră prea puţin imaginea ei trudită, se întoarse de la oglindă, muşcîndu-şi buza de jos pentru a-i opri subitul tremur.

Bunicul ei dispreţuia timiditatea şi slăbiciunea. Nu trebuia în nici un caz să apară ca o violetă îngălbenită şi tremurîndă în faţa lui. Totuşi, brusc, efortul continuu de a-şi menţine curajul i se păru inutil şi obositor.

— Mănuşile dumneavoastră, señorita.

La început, rătăcită printre gîndurile ei chinuitoare, Araminta nu auzi vocea joasă, catifelată care i se adresase. Abia cînd bărbatul vorbi a doua oară deveni conştientă de prezenţa lui.

— Señorita?

Involuntar i se tăie respiraţia — era neîndoielnic cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată; înalt, suplu, dar puternic, corpul său unduindu-se, asemeni unei pantere, cu aceeaşi sălbatică graţie şi răspîndind acelaşi magnetism şi ameninţare bestială. Umerii largi, talia subţire şi fermă, coapsele musculoase, erau mai mult evidenţiate decît ascunse de tăietura costisitorului şi elegantului său costum negru, croit după moda

spanioiă, cu bolero în loc de jachetă lungă. Purta puţine bijuterii —un inel-pecete şi un lanţ de ceas împodobit cu un singur medalion şi un sigiliu — însă era argint masiv şi erau lucrate cu gust. Întreaga lui înfăţişare vădea rafinament şi bogăţie.

Părul îi era negru şi lucios, pieptănat pe spate; faţa vulturească, de culoarea bronzului, era aspră şi impasibilă, ca şi cum ar fi fost cizelată în piatră. Nu doar culoarea pielii, ci şi nasul acvilin, cu nările fine, fremătătoare şi pomeţii înalţi trădau sîngele lui spaniol, în mod evident puţin diluat de cel al indienilor, cu care atît de mulţi dintre coloniştii spanioli se căsătoriseră. Fiecare trăsătură a lui indica aristocratul, proprietarul de hacienda, stăpîn peste tot ceea ce-l înconjura. Gura lui carnală, cinică, trăda o existenţă desfrînată şi extenuantă, În timp ce purtarea mîndră, aristocratică şi împingerea poruncitoare, sigură de sine, a maxilarului îl proclamau drept un bărbat obişnuit să ceară —şi să obţină —ceea ce voia.

Fără să-şi dea seama Araminta se cutremură la acest gînd. Presupuse că orgoliul lui este mai degrabă înnăscut decît dobîndit, fiind astfel infinit mai puternic şi mai implacabil. Simţi instinctiv că era un om căruia era periculos, poate chiar mortal, să i te opui.

Ochii lui o ţintuiră. Adînc aşezaţi sub sprîncenele negre şi umbriţi de gene negre şi lungi, aceştia străluceau întunecaţi şi erau insondabili. De sub pleoapele întredeschise, o cercetau fără grabă, într-un mod îndrăzneţ, deşi pe deplin cavaleresc, ce aduse o culoare roşiatică în obrajii ei şi

făcură ca inima să i se agite alarmată în piept. Vai, o scruta ca şi cum — ca şi cum ştia cum arată complet dezbrăcată! Era indecent, umilitor. Cum îndrăznea? Obraznicul! Îi amintea de acei bărbaţi care o agresaseră în Newspapier Row, şi Araminta aproape se pregăti să lupte fizic împotriva lui. Totuşi ceva îi spunea că dacă ar da curs acestui impuls, el nu numai că ar fi respins cu uşurinţă atacul ei, însă l-ar fi găsit chiar deosebit de amuzant. Această idee o înfurie şi mai mult. S-ar fi întors pe călcîie şi s-ar fi îndepărtat indignată dacă n-ar fi realizat în ceie din urmă că bărbatul ţinea mănuşile ei în mînă. Desigur. Le pusese pe masa din faţa oglinzii şi, în neliniştea ei, uitase să şi le ia.

Supărată, tulburată, Araminta smulse mănuşile din încleştarea lui. Cînd mîna ei o atinse pe a lui, un subit şi inexplicabii tremur o străbătu, ca şi cum ar fi fost lovită de trăsnet. Pielea lui era caldă. Degetele, deşi lungi şi subţiri, aveau flexibilitatea şi duritatea oţelului călit al săbiilor de Toledo. Gîndul acesta o făcu inconfortabil de conştientă de propria fragilitate. Blestematul! De ce trebuia să o fixeze în acel mod oribil de neobrăzat, enervant? Cu ochii aruncînd scîntei, Araminta îşi ridică bărbia şi-şi îndreptă spinarea cu hotărîre. Nu-i va permite acestui bărbat arogant s-o intimideze.

— Gracias, *señor*, rosti ea rece.

Cuvintele spaniole pe care şi le amintea de pe vremea copilăriei îi veniră de la sine pe buze, în timp ce înclina scurt din cap, semn atît de mul-

ţumire cît şi de concediere. Totuşi, fără să-şi dea seama, felul în care-şi răsucea şi mototolea mănuşile în timp ce vorbea îi dezvăiuiau agitaţia, lucru care nu scăpă privirii cercetătoare a bărbatului. Un zîmbet batjocoritor îi arcui buzele. Umilită, Araminta îşi simţi obrajii arzînd. Nu putea înţelege de ce bărbatul avea un atît de tulburător efect asupra ei. Era iraţional. Îi era cu totul străin şi în mod evident nu era cineva pe care să-şi dorească să-l cunoască. Acest gînd fu întărit de apariţia lui Mr. Gideon, care se încruntă întunecat, văzînd faţa ei îmbujorată şi pe bărbatul care cauzase acest lucru. Cu o înclinare de cap scurtă în direcţia bărbatului secretarul îl salută, apoi se întoarse spre ea şi vorbi.

—Scuzele mele pentru că te-am făcut să aştepţi, Miss Winthrop. Din nenorocire a fost o mică întîrziere la biroul de recepţie, o mică încurcătură în privinţa apartamentului tău pe care a trebuit s-o îndrept. Sper că nu ai fost... incomodată de aceasta?

—Nu. Acest... gentleman tocmai îmi înapoia mănuşile pe care le rătăcisem.

Nu scăpase atenţiei Aramintei că Mr. Gideon nici nu-l identificase pe bărbat, nici nu i-l prezentase. Tensiunea creştea între cei doi bărbaţi; era evident; se cunoşteau unul pe altul şi relaţiile nu erau cordiale.

—Ei bine, mulţumesc din nou, *seńor*, murmură ea în grabă, dorind să evite orice posibil necaz. Şi acum, Mr. Gideon, ţi-aş fi recunoscătoare dacă mai conduce în camera mea. Aş dori foarte mult să

mă împrospătez puţin şi apoi să iau acel prînz pe care mi l-ai promis.

— Da, desigur, Miss Winthrop. Pe aici, te rog.

Făcînd din nou semn din cap în direcţia celuilalt bărbat, secretarul o luă cu politeţe de braţ.

Araminta zări sclipirea scurtă, periculoasă din ochii necunoscutului înainte ca acesta să zîmbească încă o dată sardonic, pocnindu-şi călcîiele scurt, milităreşte şi făcînd o mică plecăciune politicoasă spre ea în timp ce se îndepărta. Chiar fără să se uite peste baiustradă, ea ştiu că el încă se uita la ea.

— Miss Winthrop, spuse Mr. Gideon cînd ajunseră pe palierul primului etaj şi porniră în lungul unui îngust coridor către apartamentul ei, firește, nu ar trebui să îmi îngădui să îţi ofer vreun sfat nesolicitat; totuşi, în această împrejurare, simt că trebuie s-o fac. Ar fi cel mai bine dacă... hm... nu ai spune bunicului tău despre întîlnirea cu generalul del Castillo.

— Generalul del Castillo? îl întrerupse Araminta uimită; ea crezuse că bărbatul, abia trecut de treizeci de ani, era prea tînăr, cu siguranţă, pentru a deţine un rang atît de înalt. Înseamnă că este ofiţer în armată, deci?

— Nu, este un *guerilla*, un revoluţionar — şi astfel, nu e mai bun decît un *bandolero*, un *desperado*, un bandit, ce luptă contra guvernării oficiale din ţara sa şi a armatei, a federalilor. Mai mult, este, din motive care nu mi-au fost niciodată elucidate şi în privinţa cărora, deci, nu te pot

lămuri — un aprig dușman atît al bunicului tău cît și al celor din familia Hobart. Poate îți amintești că aceștia sînt cei mai apropiați prieteni ai bunicului tău și proprietarii lui Chaparral, ranch-ul din imediata vecinătate a lui High Sierra. De aceea te sfătuiesc să nu vorbești cu bunicul tău despre întîlnirea cu generalul. Rigo del Castillo nu este o persoană potrivită ca s-o cunoști și bunicul tău, fără îndoială că ar fi supărat să afle că generalul te-a acostat, oricît de nevinovat și întîmpiător.

— Înțeleg și apreciez avertismentul, Mr. Gideon. Nu mi-ar place să-mi supăr bunicul, mai ales imediat după sosire, așa că n-am să-i spun nimic, promit.

Între timp, ajunseră la apartamentul Aramintei. Introducînd cheia în broască, secretarul deschise ușa pentru ea și păși înapoi pentru a-i permite să intre în spațioasa cameră de zi, elegant mobilată în stil mexican. Traversînd spre ușile duble care dădeau spre tot atît de comodul dormitor, Mr. Gideon le deschise și pe acestea. Apoi, după ce verifică dacă valizele Aramintei fuseseră aduse sus și dacă baia fusese pregătită, o părăsi, spunîndu-i că se întoarce peste vreo oră pentru a o însoți la prînz în restaurantul hotelului.

După ce el plecase, Araminta pierdu doar puțin timp pentru a-și scoate hainele prăfuite de călătoria prin aridele cîmpii ale Texasului de Vest și se scufundă mulțumită în apa fierbinte, aburindă care umplea cada gata să se reverse. Cu un săpun cu aromă de gardenie, începu să se săpunească generos, desfătîndu-se cu minunata

senzaţie care-i cuprinse corpul. Era o veşnicie de cînd nu mai făcuse o baie propriu-zisă, pentru că fusese nevoită să se mulţumească, în locuinţa ieftină în care locuise la New York City cu o veche chiuvetă din porţelan crăpat. Poate tocmai de aceea se simţea copleşită şi ruşinată de faptul că bunicul ei îl autorizase pe Mr. Gideon să închirieze pentru ea un apartament de hotel pentru nu mai mult de o după-amiază, doar pentru ca ea să se poată răcori şi să doarmă puţin după lunga călătorie. Părea costisitor şi extravagant, un lux arogant pe care şi-l permiteau cei foarte bogaţi. Însă bunicul ei era bogat, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Texas, probabil chiar din întreaga ţară, puterea şi influenţa lui întinzîndu-se pînă foarte departe.

Bogăţia combinată cu înfăţişarea sa feroce şi cu personalitatea puternică, făcea să fie un bărbat căruia chiar şi egalii lui i se supuneau fără ezitare.

Totuşi, Rigo del Castillo — care trebuie să fi ghicit, atît după numele ei cît şi pentru că era în compania lui Mr. Gideon, înrudirea ei cu Noble Winthrop — nu părea deloc intimidat de perspectiva de a stîrni furia bunicului ei. Închizîndu-şi ochii, Araminta se scufundă încet în apa din cadă. La amintirea leneşei priviri a generalului cutreierînd-o cu insolenţă, întregul corp fu cuprins de fiori. Într-adevăr! Nu era un gentleman, gîndi ea. Mr. Gideon avea perfectă dreptate să nu i-l prezinte; nu era, într-adevăr, genul de bărbat căruia vreo femeie decentă să fie dornică să-i fie prezentată. Totuşi, cînd imaginea lui înaltă, întune-

cată, arătoasă, sosi nepoftită în mintea ei, simţi din nou acel ciudat, neînţeles fior care o străbătuse cînd mîna ei o atinsese pe a lui. Fu uluită. Nu putea înţelege de ce un bărbat atît de dezagreabil şi cu proastă reputaţie avea un atît de straniu şi neliniştitor efect asupra ei.

Probabil că e mai epuizată de călătorie decît îşi închipuise. Bunicul prevăzuse că aşa va fi şi de aceea aranjase să ia masa şi să se odihnească înainte de a-şi continua drumul spre High Sierra. Dacă era aşa, acest lucru reprezenta o bunătate şi o soiicitudine pe care nu le-ar fi asociat cu el. Poate că el se schimbase, se îmblînzise odată cu vîrsta. Însă, cu siguranţă, dacă ar fi fost aşa, Mr. Gideon n-ar fi crezut necesar s-o sfătuiască de a nu-i spune bunicului despre întîlnirea cu Rigo del Castillo.

Curioasă, Araminta se întrebă de ce exista o asemenea duşmănie între cei doi bărbaţi; şi cînd îşi aminti de purtarea generalului, expresia de hotărîre a maxilarului, degetele sale de oţel — tremură. Nu, Rigo del Castillo nu era un bărbat care să tremure de frică în faţa bunicului ei; era, de fapt, exact contrariul — un bărbat care ar avea o mare satisfacţie să atace şi să înfrîngă duşmanul. Probabil, gîndi Araminta, el îi ştiuse identitatea înainte de a-i vorbi. Dacă era aşa, probabil avusese unele motive tainice de a se apropia de ea, iar mănuşile ei nu furnizaseră decît o scuză convenţională. Privind-o atît de neobrăzat poate chiar sperase să o provoace într-un fel,

pentru a forţa o confruntare cu bunicul ei.

Îşi va ţine promisiunea faţă de Mr. Gideon şi nu va spune nimic. Nu exista nici un motiv pentru a păşi cu piciorul stîng în relaţiile cu bunicul ei — şi, în afară de aceasta, nu avea chef să fie folosită ca un pion de către Rigo del Castillo în jocul lui. Aceste lucruri fiind stabilite, Araminta îşi termină baia şi se şterse viguros cu prosopul, simţindu-se mult mai bine. După ce se schimbă în haine noi, îşi perie părul blond şi lung pînă străluci ca aurul, apoi îl prinse din nou în ace în obişnuitul său coc serios. Îşi pudră uşor obrajii şi îşi puse cîteva picături de parfum de gardenie după urechi şi pe încheieturile mîinilor pentru a-şi completa toaleta. În acel moment Mr. Gideon sosi pentru a o însoţi la restaurant.

În timp ce păşeau prin coridor îndreptîndu-se spre scara care conducea în hoi, Araminta auzi uşa unui alt apartament deschizîndu-se în spatele lor şi se uită în urmă. Îl văzu pe Rigo del Castillo într-o pătimaşă îmbrăţişare cu o femeie tînără, brunetă, ale cărei trăsături Araminta nu le putu distinge cu claritate. O săruta cu pasiune.

Se îmbujoră şi se întoarse grăbită — dar, din nefericire, nu înainte ca generalul să-şi întrerupă sărutul şi, ridicîndu-şi ochii, să o zărească privind spre el şi femeia necunoscută, care acum avea faţa îngropată în pieptul lui. Peste creştetul femeii, el îi zîmbi uşor, zeflemitor, apoi, în mod deliberat, se aplecă pentru a o săruta pe femeie din nou, cu ochii încă aţintiţi în cei ai Aramintei. Cu inima

zbătîndu-se în piept, fata păşi atît de grăbită în lungul coridorului încît se împiedică.

În timp ce se ridica jenată, rîsul grav, ironic al lui Rigo del Castillo îi răsună în urechi.

Capitolul 3

După un prînz savuros, în timpul căruia Araminta descoperi că nu-şi pierduse deloc gustul pentru bucătăria mexicană, se întoarse în apartament pentru siestă, lăsîndu-se în voia unui somn odihnitor. Nervozitatea şi neliniştea, împreună cu zăngănitul roţilor trenului o împiedicaseră să doarmă cum trebuie în timpul lungii călătorii. Astfel că, doborîtă de oboseală, căzu într-un somn adînc imediat ce se întinse pe salteaua moale de puf. Briza răcoroasă care adia dinspre Rio Grande şi se strecura prin ferestrele deschise, şi sunetele înăbuşite care se ridicau din strada de dedesubt se dovediră un liniştitor cîntec de leagăn.

Aşezată din nou lîngă Gideon în automobilul bunicului, ochii ei sorbeau cu nesaţ peisajul. Uitase cît de vaste şi nemărginite erau pămînturile din Texas, cu spaţiile larg deschise spre falezele şi

munţii din depărtare. Totul era atît de diferit de New York City. Cîmpiile unduioase ale Texasului de vest se desfăşurau înaintea lor neîntrerupt; amestec de nisip şi lut în nuanţe de la cel mai palid galben pînă la cel mai profund ocru-roşietic. Ici şi colo, cactuşi robuşti se ridicau sfidători printre marile şiruri de dune.

Aramita îşi dădu seama că acest pămînt asupru şi sălbatic era o sursă de bogăţie a cîtorva, dar pentru cei mai mulţi reprezenta o mare înfrîngere. Aici, numai cei puternici supravieţuiau, şi chiar şi aceştia trebuiau să se lupte din răsputeri pentru a birui. Totuşi priveliştea îi încînta inima, *umplîndu-i-o de bucurie; pentru că*, spre deosebire de New York City, acesta era un pămînt în care un om putea să respire, unde putea sta liber şi neînmblînzit sub cerul infinit şi să se simtă sub oblăduirea lui Dumnezeu. Trezea în ea ceva vital şi lumesc; şi, pentru prima dată, se întrebă cum de putuse tatăl ei să-l părăsească. Începu să se simtă cu adevărat reală.

Hacienda era o clădire întinsă şi magnifică din lut albicios, cu două etaje. Strălucea în soare ca o periă, un adevărat giuvaier în întinderea sălbatică ce o împresura. Acoperişul de ţiglă era roşu aprins, iar uşile grele, obloanele şi balcoanele erau din lemn în nuanţe siena. În depărtare, munţii se înălţau ca nişte santinele păzind acest domeniu regal. Fără să îşi dea seama, Araminta se aplecă înainte pentru a vedea mai bine hacienda prin norii de praf stîrniţi de roţile automobilului Într-una din mîini, strîngea umbrela de soare

deschisă; cu cealaltă se ţinea de apărătoarea de vînt pentru a-şi păstra echilibrul împotriva zdruncinăturilor atunci cînd automobilul lovea o piatră ori un făgaş pe drumul accidentat, brăzdat de-a lungul anilor de căruţe, cai, cirezi de vite şi, mai recent, maşini. Era copil cînd părăsise locul şi se întorcea femeie. Se schimbase, şi acum se întreba ce modificări se făcuseră la ranch în aceşti ani.

Chiar atunci, Mr. Gideon opri automobilul în fata uşilor; o radioasă Tereza o aştepta, la fel de dolofană şi blajină ca întotdeauna, cu dinţii albi sclipind pe familiara ei faţă arămie, cu braţele întinse pentru a-i ura bun venit acasă. Aramînta deschise portiera maşinii şi, strigînd *Teresa! Teresa!*, zbură în calda îmbrăţişare.

— Oh, Mrs. Araminta, nici nu-mi vine să cred că eşti tu! declară Tereza, clătinînd cu afecţiune din cap în timp ce o studia pe femeia care luase locul copilului pe care şi-l amintea. Erai doar o *muchacha* cînd te-am văzut ultima oară, şi acum ai crescut mare — şi chiar *muy bonita*. Oh! Cum ai să mai suceşti capetele bărbaţilor! Bun venit, bun venit acasă. Intră. Tocmai făceam *sopaipas*, plăcintele tale preferate, nu-i aşa? Şi chiar acum le scot din cuptor, aşa că sînt proaspete şi fierbinţi. Oh, Mrs. Araminta, ce bine-mi pare că te-ai întors. Ai lipsit aşa de mult timp!

Continuînd s-o laude şi s-o dojenească, Tereza o conduse înăuntru. Şi acolo, în sfîrşit, o aştepta bunicul ei. Apărînd în uşa cabinetului său, care dădea în marele hol de la intrare, examină

scena din faţa lui în mod critic pentru un moment, cu fioroasele şi zbîrlitele lui sprîncene albe ridicate într-o încruntătură nestăpînită. Apoi, sprijinindu-se cu greutate în bastonul său se îndreptă şchiopătînd spre ea.

Vorbi cu voce guturaiă şi morocănoasă:

— Deci tu erai cauza întregului tărăboi, nu-i aşa? Ţi-a trebuit mult timp pînă să ajungi. Începusem să cred că Gideon a intrat cu maşina în vreun şanţ. O brişcă trasă de un cal e mai rapidă. E drept, Gideon?

— Chiar aşa, Mr. Winthrop, murmură secretarul afabil.

Araminta observă că obiceiul lui Gideon era de a fi totdeauna de acord cu arţăgoasele insulte ale bunicului, mai ales că acestea, rareori îi erau destinate personal. Obiceiul lui Noble Winthrop era de a discredita calităţile tuturor.

— Ei bine, dă-mi voie să te privesc, fetiţo, continuă el, ignorîndu-l pe Mr. Gideon, ca şi cum acesta n-ar fi spus nimic. Eşti tot atît de palidă ca mîţişorii de salcie şi cam la fel de fragilă. Dar cred că asta era de aşteptat, cu viaţa de la New York City, unde casele sînt aşa de înghesuite încît nu poţi respira o gură de aer proaspăt sau să te bucuri de o rază de soare. Bun lucru că te-ai hotărît să te întorci în Texas, unde omul nu-şi construieşte casa cu uşa din spate în pridvorul vecinului. Şi nici nu prea ai carne pe oase. Da, îmi imaginez că Tereza o să te îngraşe destul de repede. Ar trebui s-o pun să-mi hrănească afurisitele de vaci; ar fi gata de vînzare în mai puţin de

jumătate de timp din cît le trebuie acum. Ultimele trei zile a stat doar în bucătărie, dar crezi că am putut lua o îmbucătură? Nu, dom'le, nici gînd. Dacă nu veneai tu, fetiţo, cred că muream prin înfometare, declară el acru, aruncîndu-i Terezei o privire nimicitoare.

Apoi, ajungînd în cele din urmă lîngă Araminta, îi prinse cu stîngăcie mîna. Spre surpriza ei, realiză că într-un fel şi el este la fel de agitat din cauza revederii, deşi n-ar fi recunoscut niciodată lucrul acesta. Aplecîndu-se, depuse impulsiv un sărut grăbit pe obrazul lui brăzdat de vreme. El fu uimit, deoarece ochii lui cenuşii se lărgiră şi o priviră şi mai fioros decît pînă atunci.

— Bunicule, nu prea arăţi ca un bărbat pe care o furtună l-ar putea smulge din drum, observă ea reţinut, ştiind că orice încercare de a glumi în legătură cu el l-ar înfuria. De fapt, aş spune că arăţi destul de viguros şi în formă.

Acesta era de fapt adevărul, pentru că, deşi necăjit de gută, care făcea necesară folosirea bastonului, Noble Winthrop era destul de robust pentru un bărbat ajuns la vîrsta sa înaintată. Era mai înalt decît majoritatea bărbaţilor, bine clădit, cu umeri largi, piept masiv, braţe musculoase şi picioare lungi şi puternice. Unii oameni declarau că în tinereţe era în stare să omoare un bou dintr-o lovitură. Examinîndu-l, Araminta nu avea motive să se îndoiască de asta. Mîna lui mare era ca o bandă de fier încercuind-o pe a sa. Făcea tot ce putea să nu se cutremure din cauza încleştării; îi strînse degetele mai puternic înainte ca, în cele

din urmă, să i le elibereze, scoţînd un scurt mormăit de surpriză şi aprobare pentru a fi trecut de primul lui test. Că vor exista şi altele, oricum, nu se îndoia. Noble Winthrop credea cu tărie în probarea caracterului oamenilor şi nu avea nici o preţuire pentru cei care nu se ridicau la înălţimea standardelor impuse de el.

— Ei bine, de ce stăm adunaţi aici de parcă am fi prins rădăcini? strigă deodată. Tereza, nu te-am auzit pomenind de un cuptor plin cu *sopaipos*?

— *Si, patron.*

— Ei bine, du-te şi le-adu, atunci. Adu-le în cabinetul meu, împreună cu un ibric de cafea. Vezi să fie neagră şi tare, nu cu frişcă şi dulce, de care beau femeile. Nepoată-mea-i o Winthrop şi o să-şi bea cafeaua ca un Winthrop, nu-i aşa, Araminta?

Nedîndu-i vreo şansă de a răspunde, îi întinse braţul, indicîndu-i că trebuia să îl ia. Apoi o conduse spre cabinetul lui.

— Pe aici, fetiţo. Tu şi cu mine avem o mulţime de lucruri de pus la punct şi nu-i moment mai potrivit decît ăsta ca să începem. Un om nu răzbate în viaţă pierzîndu-şi timpul. Să ţii minte lucrul ăsta, ai auzit?

Araminta încuviinţă, măsurîndu-şi cu grijă pasul pentru a-l potrivi cu al bunicului. În ciuda trecerii anilor, aspectul cabinetului nu se schimbase. Mobila era capitonată cu aceeaşi piele vişinie şi aceleaşi tapiserii multicolore pe care şi le aducea aminte, iar biroul masiv din stejar al lui Noble Winthrop şi scaunele pivotante

continuau să domine încăperea. Deasupra şemineului atîrna un uriaş portret al bunicii ei, Victoria, moartă demult, dar imortalizată aşa cum arăta cînd era tînără. Revăzînd tabloul după atîta timp, Araminta realiză că ea însăşi era imaginea bunicii.

— Îi semeni foarte mult, remarcă bunicul, ca şi cum i-ar fi citit gîndul. Victoria era frumoasă ca un trandafir, dar, din nefericire, avea acelaşi punct slab ca şi trandafirii. Îi lipsea vitalitatea. Să sperăm că, în ciuda aspectului, tu eşti făcută dintr-un material mai robust, fetiţo. Tu şi cu mine sîntem ultimii dintre Winthropi; şi cu toate că duşmanii mei spun că sînt prea ticălos ca să mor, n-am să trăiesc o veşnicie. Mă tem că nu mi-a mai rămas prea mult timp. Oricum, nu de moarte mă tem; am trăit prea mult timp sub ameninţarea ei. Demult, cînd am venit pentru prima dată în Texas, acest pămînt era încă la fel de sălbatic şi periculos ca un *bronco*, şi moartea era un eveniment de fiecare zi. M-am luptat cu indienii, mexicanii, scorpionii şi şerpii cu clopoţei groşi cît braţul meu, cu vînturile de nord şi cu umflarea rîurilor, cu molime şi răni care te-ar fi făcut să leşini doar să le fi văzut. De multe ori am băut suc de cactus sau apă noroioasă din cîte o urmă de copită şi am fost bucuros s-o am. Pe atunci un bărbat care nu ştia să-şi păzească paşii şi să se descurce cu ce avea la îndemînă, devenea repede hrana vulturilor; rămîneau doar ciolanele din el. Am pornit de la nimic şi, cu sudoare, sînge şi îndrăzneală, am pus bazele lui High Sierra şi

am construit-o aşa cum este ea azi, unui dintre cele mai mari ranch-uri de vite din întregul stat Texas... la naiba, din toată afurisita asta de ţară. Sperasem să am o mulţime de fii buni şi puternici cărora să le-o las, să poarte numele Winthrop şi moştenirea şi truda mai departe. Dar... lucrurile n-au mers aşa cum le-am plănuit; şi acum, tot ceea ce am eşti tu, o fărîmă de fată care încă nu cunoaşte mizeriile vieţii.

— Nu sînt de acord cu părerea asta despre mine, bunicule, îndrăzni Araminta să spună, întorcîndu-i privirea penetrantă cu care o fixa şi ignorîndu-i limbajul lipsit de menajamente, pe care bănuia că îl folosise ca s-o şocheze. Şi eu am cunoscut greutăţile, suferinţa şi moartea, iar New York City era în felul lui la fel de săibatic şi periculos ca şi Texasul de vest. Însă am supravieţuit.

— Hmmm! mormăi Noble ca şi cum ar fi ştiut ei mai bine.

Apoi, cînd Tereza apăru, ducînd o tavă de argint încărcată cu *sopaipas*, o cafetieră de argint, două ceşti de porţelan, suporturi, farfurii, şi şerveţele de in, îi făcu semn Aramintei să se aşeze pe canapea, în faţa căreia era o masă de ceai sofisticată.

— Desigur, tu ai să faci onorurile, îi spuse el.

— Cum vrei tu, bunicule, replică ea senină, cu mai multă încredere decît simţea de fapt.

Ascultătoare, turnă cafeaua şi puse cîte două *sopaipas* în fiecare farfurie, apoi se ridică pentru a-l servi pe bunicul ei, care se aşezase într-un

scaun confortabil. Îşi reluă locul pe canapea, uşurată că, deşi mîinile îi tremuraseră, reuşise să-şi îndeplinească graţios şi fără vreun dezastru îndatoririle de gazdă.

— Ei bine, văd că te-au învăţat cîte ceva din preocupările femeieşti la şcoala internat pe care ai frecventat-o.

Araminta muşcă cu poftă dintr-o clătită cu miere, apoi, suflînd în cafea, sorbi o înghiţitură generoasă.

— Sînt încîntat să ştiu că banii care m-au costat ca să te trimit acolo au fost bine cheltuiţi. Nu pot suferi risipa; e o nebunie care, invariabil, duce la ananghie şi, în cele din urmă, la ruină.

Se întrerupse un moment, apoi continuă brusc:

— Destul cu trăncăneala! Hai să ne cunoaştem mai bine. Deşi sîntem o familie, sîntem din multe puncte de vedere străini unui faţă de ceilalt — nu că aş nega că mare parte din vina pentru asta e a mea. N-am fost niciodată prea bun cu copiii, şi sincer, după ce părinţii tăi au murit, am socotit că e mai bine ca tu să fii la şcoală, în grija şi sub îndrumarea unor femei, decît să fii educată de un bătrîn văcar ca mine. În plus, mi-a făcut impresia că nu mă prea placi, fetiţo; şi probabil ai motive întemeiate pentru asta, văzînd cum tatăl tău şi cu mine ne-am despărţit în termeni atît de proşti şi n-am reuşit niciodată să ne împăcăm. Totuşi, trebuie să încercăm să lăsăm trecutul în urma noastră şi să ne concentrăm asupra viitorului nostru împreună. Nu avem pe nimeni altcineva pe lumea asta; şi orice s-ar întîmpia, sîngele e

întotdeauna mai gros ca apa. Dacă ar fi trăit, tatăl tău ar fi înţeles asta.

Următoarea oră în compania bunicului ei trecu destul de amical. Însă sentimentele Aramintei faţă de el nu erau mai puţin contradictorii. Îl înţelegea mai bine, însă nu putea spune dacă îl place cu adevărat. Îl admira pentru ceea ce reuşise să înfăptuiască în viaţă. Totuşi îi era clar că, în timp ce se căţăra pe *scara* succesului său, călcase cu cruzime peste alţii. În ciuda renumelui şi a averii, nu era decît un bătrîn singuratic şi învenlnat. Se îndoia că a început s-o iubească.

Nu-i scăpase atenţiei că el nu-i urase bun venit la High Sierra. În afara afirmaţiei că nu se aveau decît unul pe altul, nu-şi exprimase o reală afecţiune faţă de ea. Totuşi îi dăduse cu dărnicie bani de buzunar şi insistase cu generozitate să-şi înlocuiască întreaga garderobă *pentru că boarfele astea modeste, şcolăreşti pe care le porţi nu ţin dacă vrei să faci impresie în societatea din West Texas.* De asemenea spusese că poate alege din grajduri orice cal vrea, cu excepţia, firește, a propriului său cal. Trebuia, desigur, să considere High Sierra ca fiind casa ei şi doar să-l informeze pe el sau pe servitori dacă mai exista ceva ce îşi dorea.

Totuşi, cînd ea îi spuse că vrea să-şi continuie cariera de jurnalistă, el, cu o mînă ridicată, o întrerupse brusc, fără apel, declarînd că nici o nepoată de-a lui nu va proceda într-un mod atît de vulgar şi nedemn de o doamnă ca a-şi lua o slujbă pentru bărbaţi. Debut în societate, gazdă,

soţie, mamă şi binefăcătoare pentru biserică — erau singurele roluri pozitive pentru o femeie cu poziţia ei. Şi ea nu avea să distrugă bunul renume al familiei Winthrop purtîndu-se altfel. În timp ce proclama acestea, purtarea lui fusese atît de neînduplecată încît Araminta se abţinuse de la orice comentariu, simţind instinctiv că n-ar fi făcut decît să-l înfurie zadarnic. În sinea sa, se hotărî: nu se va supune principiilor lui rigide, va găsi o cale pentru a-şi realiza visele.

Totuşi fu forţată să admită că deocamdată nu vedea nici o ieşire. Pur şi simplu va trebui să găsească una. Pînă atunci va încerca să se acomodeze cu viaţa de la ranch, îşi va cunoaşte mai bine bunicul, se va odihni şi-şi va recăpăta forţele pentru a face faţă evenimentelor dure şi dificile ce se întrezăreau deja.

După cină, invocînd extenuarea datorată zilei lungi şi obositoare, se retrase în dormitorul ei. Bunicul ei o însoţi pînă sus. Cînd ajunseră la apartamentul ei, Araminta îşi dădu seama că fusese instalată în vechile ei camere, cele care îi fuseseră date cînd, la vîrsta de şase ani, le părăsise pe cele pentru copii. Ca toate de la High Sierra, salonul şi dormitorul ei arătau la fel ca atunci cînd piecase. Era ca şi cînd odată cu plecarea singurului său fiu, bunicul ei şi-ar fi pierdut interesul faţă de hacienda, nemaibătîndu-şi capul să o modernizeze nici măcar cu instalaţii de gaz sau lumină electrică, ceea ce şi-ar fi putut cu uşurinţă permite, sau chiar să o redecoreze — deşi ea ghici din faptul că el achiziţionase un

automobil că nu trebuia să interpreteze aceasta ca o decădere a ranch-uiui.

Acum, în timp ce îşi rotea privirea prin apartamentul Aramintei, Noble îşi dădu seama cît de copilăresc şi nesofisticat era decorat, deoarece, oarecum stînjenit, îşi drese glasul şi spuse:

— Presupun că o să vrei să refaci încăperile astea, fetiţo, să le mobilezi mai pe gustul tău. La naiba!.Cred că toată blestemata asta de casă ar trebui puţin dichisită. N-am făcut mare lucru aici în ultima vreme. Dar acum, pentru că eşti aici, vreau să văd că te lansezi cum se cuvine în societatea din West Texas... să facem o petrecere aşa de extravagantă încît toţi să ne invidieze. Să nu mai vorbim de toţi amorezii care se vor învîrti în jurul tău, de toţi cavalerii de la Rio Grande şi pînă la Sabine River care îţi vor arunca ocheade. Vai, în curînd o să primim invitaţii la atîtea mese, partide de cărţi şi petreceri că are să te-apuce ameţeala şi, bineînţeles, va trebui să invităm şi noi. Primul lucru pe care am să-l fac mîine dimineaţă are să fie să discut cu Gideon. El ştie de ce avem nevoie şi care sînt magazinele cele mai bune unde să te ducă sau să dea comenzi în caz că magazinele din El Paso nu corespund. Nu fă economie, Araminta. Nu vreau să se spună că Winthrop-ii se zgîrcesc. Să fie lucrurile cum trebuie, auzi?

Cu aceasta, neaşteptînd răspunsul ei, îi făcu semn cu capul de noapte bună şi o părăsi, îndreptîndu-se şchiopătînd spre apartamentul său. Pentru un moment, pierdută în gînduri, Araminta privi după el. Apoi, tăcută, închise uşa. Cuferele

ei fuseseră aduse sus şi despachetate. Hainele, de curînd călcate, atîrnau în dulap; lenjeria fusese îngrijit pliată în sertarele scrinului; oglinda de argint, peria şi pieptenele de fildeş pe care le moştenise de la mama ei erau aranjate pe toaletă. Mica ei colecţie de cărţi preţioase, dintre care cele mai multe aparţinuseră tatălui ei, stăteau pe no ptieră. Pe balansoar era păpuşa ei favorită din copilărie. Era uzată de joacă şi ani, dar Araminta nu se putuse niciodată hotărî s-o arunce. În timp ce se uita la puţinele ei lucruri, realiză dintr-odată că ele reflectau întreaga ei viaţă pînă în acest moment. Brusc, lacrimile îi inundară ochii. Avusese atît de mari speranţe cînd părăsise internatul. Din ele nu se alesese nimic. În plus, intenţia bunicului ei era ca ea să aleagă un soţ dintre descendenţii bogaţilor baroni ai pămîntului şi regi ai cirezilor care compuneau societatea Texasului de vest. Fără îndoială, deja avea unul sau mai mulţi candidaţi convenabili în minte.

Araminta se cutremură la acest gînd. Nu avea nimic împotriva mariajului; uneori tînjea după un soţ şi copii. Era vorba de modul în care bunicul ei voia să procedeze — era stînjenitor şi dezgustător — ca şi cum ea ar fi fost o junică de preţ care să fie adjudecată celui care licita mai mult. În mod vădit, bunicul ei vedea căsătoria ca pe o afacere, punct de vedere pe care ea nu-l împărtăşea şi îi provoca repulsie. Părinţii ei se iubiseră cu pasiune, atît de mult încît pentru a rămîne împreună sacrificaseră totul, inclusiv High Sierra — care prin

naştere i se cuvenea lui Preston Winthrop. Araminta ştia în adîncul inimii că ea însăşi n-ar putea fi niciodată fericită bazîndu-se pe mai puţin cînd era vorba de un soţ şi căsătorie. Însă, spre iritarea ei; bunicul nu întrebase nici măcar o dată de sentimentele ei în privinţa planului său; acestea nu aveau importanţă pentru el şi se aştepta ca ea să se conformeze planurilor lui. Ideea că aceasta ar putea-o duce la căşătoria cu un bărbat pe care ea nu l-ar putea iubi era alarmantă şi înfricoşătoare. Bunicul ei nu ezitase niciodată să-şi folosească rangul şi bogăţia ca pe o armă împotriva celor care i se împotriviseră, inclusiv asupra propriul său fiu. Aşa că de ce s-ar dovedi ea o excepţie?

Araminta realiză că îşi lăsase imaginaţia prea liberă, gîndindu-se la ce era mai rău în privinţa bunicului ei, a căsătoriei şi a viitorului, cînd nici nu întîlnise vreun bărbat care ar fi putut fi considerat un potenţial pretendent. Însă, cînd acest lucru îi trecea prin minte, şi-l reaminti pe Rigo del Castillo, rîsul lui grav, batjocoritor, senzaţia pielii lui pe a ei; se încruntă către reflexia sa din oglinda măsuţei de toaletă, uimită că deşi întîlnirea lor nu durase mai mult de cîteva minute, el continua să pătrundă nepoftit în memoria sa. Era frumos, admise ea în silă, într-un mod întunecat, periculos, diavolesc. Putea înţelege de ce în ciuda reputaţiei sale deopotrivă de desfrînat şi rebel — probabil chiar de aceea — unele femei îl găseau atrăgător. Nu că ea însăşi l-ar găsi, fără îndoială, se asigură Araminta. Era doar faptul că din cine

ştie ce motive necunoscute, el şi bunicul ei erau atît de aprigi duşmani. Acest lucru o intriga, o făcea curioasă împotriva voinţei sale. Cunoaşterea însemna putere şi ar fi interesant de ştiut ce fel de om se pusese împotriva bunicului ei — şi continuase să prospere — pentru că nu credea să fie mulţi care să fi făcut asta. Chiar şi tatăl ei se temuse de braţul lung, răzbunător al lui Noble Winthrop — şi pe bună dreptate, gîndi ea.

Bunicul era tot atît de autocratic şi orgolios ca întotdeauna. După conversaţia de azi, era sigură că nu dragostea, ci mîndria şi vanitatea îl îndemnaseră să-i ceară să se întoarcă la ranch. Era ultima dintre Winthropi, era ultima din sîngele lui. Maniac egocentric, nu putea îndura gîndul că nu va continua să trăiască după moartea sa, prin ea şi prin High Sierra. Totuşi, Araminta fu constrînsă să admită că moştenirea ranch-ului, şi astfel a mai multor bani decît ar putea vreodată avea nevoie, nu era o perspectivă neplăcută, în special după sărăcia pe care o experimentase la New York City. Această avere era cu siguranţă mai mult decît suficientă pentru a face pe orice altă tînără femeie să se supună dorinţelor bunicului ei şi să accepte viitorul pe care el îl trasase pentru ea, un viitor care era, de fapt, exact ceea ce majoritatea femeilor doreau. Ce era în neregulă la ea, se întrebă Araminta, încît aspira la mai mult decît atît? Reamintindu-şi de dragostea dintre părinţii ei, ştiu răspunsul la întrebare. Bunicul ei n-ar înţelege niciodată visele ei, le-ar eticheta drept prostii romantice şi ar insista să-şi scoată ase-

menea idei nebunești din cap.

Oftînd, se aplecă, suflă în lampă și se strecură în frumosul pat seniorial care domina mijlocul încăperii. Prin ușile franțuzești deschise, care dădeau spre balcon, vîntul nopții, răcoros și binevenit după arșița zilei, pătrundea înăuntru, umflînd ușor perdelele. Stînd întinsă în încăperea familiară se simți din nou copil; și în timp ce se gîndea la părinții ei și la nefericita întorsătură pe care o luase viața, o cuprinse o mare oboseală. Tristețe și singurătate. Îngropîndu-și capul în pernă pentru a-și înăbuși suspinele, plînse pînă adormi.

Capitolul 4

Zilele Aramintei erau atît de pline încît avea puţine ocazii de a stărui mai mult asupra gîndurilor chinuitoare care o frămîntaseră în acea primă noapte la High Sierra.

Alesese un cal din grajduri, o frumoasă iapă dereşă, Desert Rose, şi, deşi trezitul devreme nu mai era o necesitate, în fiecare dimineaţă la ivitul zorilor era în picioare şi pleca la plimbare, explorînd cuprinzătoarea întindere a ranch-ului. Cu cît îl cunoştea mai bine, cu atît mai atrasă era de el, simţea o comuniune cu el, ca şi cum ar fi fost din sîngele şi carnea ei; din acestea căpătă putere şi alinare, o tăcută pace lăuntrică pe care n-o mai cunoscuse niciodată pînă atunci. Începu să înţeleagă ce îl atrăsese pe bunicul ei spre acest pămînt, ce îl determinase să îndure asprimea vieţii de aici. Era frumos, într-un fel dezolant, sălbatic, trezind ceva adînc şi primitiv din ea. Era

un pămînt care trebuia pretins şi cucerit — dar niciodată îmblînzit — un pămînt unde soarele ardea prea strălucitor şi fierbinte pe nesfîrşitul cer; unde ploaia se năpustea amarnică şi furioasă din întunecaţii nori fermătători care se îmbulzeau pe neaşteptate la orizont, împroşcînd fulgere şi un neobişnuit foc albastru care dansa între coarnele vacilor.

Araminta se simţea provocată şi însufleţită de el. Era sigură că nu există nimic pe lume comparabil cu senzaţia galopului sălbatic şi liber peste largile cîmpii unduitoare, cu vîntul sălbatic bătîndu-i în faţă şi fluturîndu-i prin păr. Era ca un zbor.

Purta tot timpul cu ea o carabină şi un pistol pe care bunicul ei i le dăduse. Avea ochi bun şi mînă sigură, şi, exersînd, deveni repede îndemînatică în mînuirea armelor. Însă, uneltele ei de bază erau caietele de desen şi creioanele cu cărbune, acuarelele şi uleiurile, pe care invariabil le lua în sacul de la şea. Adesea se oprea şi se odihnea pe vreo colină înverzită sau o piatră; în acest timp se pierdea în desen sau pictură, nemaiavînd noţiunea timpului. Munţi şi faleze, platouri şi cîmpii prindeau viaţă pe hîrtie. Treptat se adăugau imaginile cirezilor de vite care cutreierau pămîntul, a lucrătorilor de la ranch; apoi completa totul cu descrieri şi comentarii — astfel, istoria lui High Sierra, a Vestului însuşi, începu să se ivească. Însă acesta era secretul Aramintei, păstrat încuiat în cutia de culori, exact aşa cum îşi păstra visul de a deveni jurnalistă încuiat în inima ei.

După excursiile zilnice, se întorcea la hacienda

pentru a lua micul dejun cu bunicul ei, care observa aprobativ că nu era o leneşă care să trîndăvească în pat şi că plimbările o fortificaseră şi o înviorase. Noble era mulţumit; după sosirea nepoatei sale la High Sierra se gîndise că, străvezie şi costelivă cum era, nu va putea atrage privirea finului său, Judd Hobart.

După ce îşi termina micul dejun, Araminta i se alătura lui Mr. Gideon în salonul de dimineaţă, unde el o sfătuia în legătură cu modificările ce trebuiau făcute în casă, în privinţa garderobei pentru rolul de gazdă sau invitată. Gideon o conduse în El Paso, unde o însoţi în cele mai bune magazine. Ceea ce nu putea fi obţinut local era comandat la St. Louis, Chicago şi New York City şi chiar în Europa, dacă era necesar. Prin intermediul caselor de modă, Araminta îşi alese articole luxoase de îmbrăcăminte şi rochii de bal chiar de la *Worth* din Paris. Araminta se minuna de priceperea lui Mr. Gideon asupra unor subiecte atît de diverse: ţesături, mobilier, rochii şi bijuterii. Realiză că această îmbinare de informaţii, îl făcuse de nepreţuit pentru bunicul ei.

În cele din urmă veni şi ziua în care ultimul tablou fu agăţat pe perete, ultima rochie atîrnată în dulapul Aramintei. Acum, Noble le consideră atît pe ea cît şi hacienda pregătite pentru înalta societate din Texas.

Invitaţiile, aranjamentele cu furnizorii de alimente, florarii şi muzicienii au fost făcute; sala de bal era luxos împodobită pentru balul ei de debut sau *fandango*, cum era numit în sud-vest.

Ştiind că albul o face palidă, Araminta a ales o rochie de mătase de un purpuriu aprins ca al răsăritului de soare din Texas, care făcea ca pielea sa albă, acum poleită de soare, să strălucească asemenea trandafirilor şi aurului. Rochia avea mîneci scurte, umeri şi un decolteu tăiat adînc, sub care sînii ei plini, copţi se arcuiau încîntător. De la cordonul din talie, fusta se lărgea în jos ca un clopot încorsetat de volane adînci. Carmen, camerista ei, îi ridicase părul lung şi blond într-o cascadă de cîrlionţi prinşi cu panglici de mătase roz şi-l presărase cu trandafiri mici, roz, de mătase. Un şal roz, mănuşi, poşetă şi pantofi asortaţi îi completau ţinuta. La urechi, la gît şi peste una dintre încheieturi avea diamantele primite în dar de la bunicul ei. Acum, în timp ce privea la imaginea din oglinda înaltă, Araminta ştia că este frumoasă. Dacă n-ar fi fost gîndul că singurul scop al bunicului în ţinerea acestui *fandango* era de a o prezenta tuturor bărbaţilor posibili soţi din West Texas, ar fi fost entuziasmată de petrecerea care urma. Spera că bunicul va demonstra puţină reţinere şi discreţie cînd o va prezenta.

Cînd Araminta îl întîlni la baza scărilor, în holul cel mare, Noble fu foarte încîntat de înfăţişarea ei.

— Fetiţo, arăţi tot atît de frumoasă ca acea iapă preţioasă a mea pe care ţi-ai ales-o din grajduri, ca să nu mai vorbesc de felul în care ai făcut ca hacienda să pară un palat. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că locul ăsta ar putea arăta aşa de afurisit de bine, ăsta-i adevărul!

Noble dădu din cap cu satisfacţie în timp ce-şi rotea privirile prin marele hol decorat cu gust. Araminta, cu talentul ei artistic în privinţa formelor şi culorilor, combinase bogatele nuanţe ale deşertului — galben auriu şi verde de cactus, albastru turcoaz şi trandafiriu prăfuit, accentuînd cîte ceva cu tente mai aprinse de ocru şi umbre.

— Ai clasă, Araminta. Clasă şi stil. Nu există nici o fetişcană prin tot blestematul ăsta de stat care să se compare cu tine, îţi spun eu. Un bărbat ar fi nebun să nu vadă lucrul ăsta. Vai, dacă tinerii masculi din împrejurimi n-or să se bată din cauza ta înainte de sfîrşitul serii, am să fiu foarte dezamăgit!

Frecîndu-şi mîinile, chicoti cu satisfacţie la această perspectivă, atît de bine dispus încît Araminta n-ar fi fost surprinsă dacă şi-ar fi aruncat deodată bastonul şi ar fi dansat ceva vioi.

— Mulţumesc, bunicule, spuse ea, vrînd să pară încîntată, deşi nu putea fi decît neliniştită la gîndul unei încăierări din cauza ei.

Mai mult, ştia de acum destule despre bunicul ei încît să-şi dea seama că admiraţia lui era în realitate o formă de autoflatare, că se complimenta pe sine pentru că ea se dovedise vrednică de el, de numele Winthrop, de High Sierra. Fără îndoială, se simţea în întregime responsabil faţă de aspectul ei şi al haciendei.

Zgomotul automobilelor, cailor şi trăsurilor o scoase pe Araminta din reveria ei. Îşi dădu seama că invitaţii începuseră să sosească. Apă-rut ca din pămînt, Sanchez, majordomul, se materializă

tăcut în marele hoi şi merse spre uşile frontale, pe care le deschise larg. Din fundul casei pătrunseră vocile altor servitori în timp ce se grăbeau să-şi termine pregătirile. Orchestra îşi termină de acordat instrumentele, apoi începu un dans vioi.

Pereţii albicioşi ai haciendei luceau ca o perlă în lumina argintie a lunii şi a flăcărilor roşii ale torţelor ce pîlpîiau afară. Prin ferestrele cu ochiuri de geam prinse în plumb se strecura lumina lămpilor cu petrol şi a sutelor de lumînări arzînd în candelabre de cristal. Şi acum, cînd oaspeţii începuseră să-şi facă apariţia în hol, în salon, unde fuseseră ridicate mese verzi pentru jocul de cărţi, şi în sala de bal, casa răsuna de rîsete şi de muzică. Prin uşile sălii de bal care se deschideau spre porticul în coloane, zgomotul petrecerii era purtat de vînt în întuneric pentru a se amesteca armonios cu chemăriie tînguitoare ale creaturilor nopţii — îndepărtatul urlet al lupilor şi al coioţilor, strigătele păsărilor de noapte. Înăuntru, clinchetul uşor al polonicelor de punch şi al sticlelor de lichior ce umpleau şi reumpleau paharele de cristal era acompaniat de vocile servitorilor mexicani care încercau să se asigure că invitaţilor nu le lipseşte nimic.

Mesele lungi, acoperite cu pînză albă de in gemeau sub platourile de argint pline cu friptură, şuncă, pui, peşti, *enchiladas, tamales, frijoles,* şi alte mîncăruri mexicane ţinute calde de fitile cu cherosen aprinse sub elegantele farfurii de argint; boluri de cristal cu legume asortate şi salate, salsa, porumb condimentat şi mirodenii; tăvi cu

felii de pîine atît de fierbinţi încît untul era topit pe ele, şi platouri cu *tortillas* aburinde. Erau totodată tot felul de deserturi. Ciocolată ispititoare şi torturi aurii înşiruite pe suporturi de cristal împreună cu farfurioare cu piersici proaspete şi plăcinte de mere cu crusta presărată cu scorţişoară. O mare varietate de *sopaipas*, tarte şi prăjituri erau înşiruite în jurul unei cuve cu îngheţată de vanilie.

Uşile se roteau fără zgomot pe balamalele unse în timp ce neîncetata procesiune de servitori mergea de la şi spre bucătărie, purtînd tăvi greu încărcate. Nici măcar o dată n-a fost vărsat un strop de lichior pe pardoseala de dans — pretenţiile lui Noble Winthrop erau legendare, iar acei servitori şi ajutoare care nu le puteau îndeplini nu rămîneau mult timp la High Sierra.

Purtînd o tavă de argint pe care erau aliniate pahare joase de whisky, unui dintre servitori îşi croia discret drum către norii albaştri de fum de ţigară care ieşeau prin uşile deschise ale salonului. Acolo, cîţiva domni prea istoviţi pentru a dansa sau a discutau cu sexul frumos se întruniseră la mesele verzi de joc; partidele de poker, însoţite de clinchetul fiselor care fuseseră distribuite erau în toi. Alţii, fumînd ţigări de Havana, cu pahare de băutură în mîini, erau adunaţi în portic, discutînd subiecte nepotrivite pentru urechile unor doamne. Într-un colţ al sălii de bal, stătea un grup de matroane, îndepărtînd răbdătoare cu evantaiele fumul care răbufnea înăuntru atît din salon cît şi din portic, schimbînd cu aviditate ultimele noutăţi şi bîrfe.

Aici, reţetele culinare şi moda, naşterile şi morţile, iubirile şi escapadele erau subiectele preferate de conversaţie. Printre bărbaţi, era războiul. Statele Unite expediaseră puşcaşi marini în Honduras, Cuba şi Nicaragua pentru a proteja interesele americane de acolo şi revoluţia mexicană făcea ca luptele să se poarte în multe dintre cazuri în apropierea Texasului. Cînd Noble şi Araminta terminară cu primirea ultimilor invitaţi şi începură să se mişte încolo şi încoace, ea auzi fragmente de dialog care o fascinară: referiri la raiduri mexicane de jefuire a turmelor şi herghelilor nu doar asupra lui High Sierra, ci şi asupra ranch-urilor de pe toată întinderea lui Rio Grande. *Se face avere de pe urma acestui război civil brutal*, remarcă cineva, *din contrabanda de arme*. Nu o singură dată, auzi menţionat numele lui Rigo del Castillo, legat atît de jafuri cît şi de comerţul cu arme, şi, în mod curios, se întrebă dacă aceste activităţi aveau ceva de-a face cu neînţelegerile dintre bunicul ei şi general.

Înainte de a putea afla mai multe, Noble o împinse în sala de bal, unde instantaneu fu înconjurată de un grup de tineri dornici ca numele lor să fie adăugate programului ei. Fu tot atît de brusc salvată din înghesuială atunci cînd cel mai îndrăzneţ şi mai bine făcut dintre ei, finul bunicului ei, Judd Hobart, îi dădu cu aroganţă pe ceilalţi deoparte şi o tîrî fără permisiune spre locul de dans.

— Nu cred că am avut plăcerea de a fi auzit invitaţia ta la dans, Mr. Hobart, rosti ea caustic,

pentru că îl găsea la fel de provocator ca şi pe Rigo del Castillo.

Fusese supărată că nu s-a obosit să-i ceară consimţământul înainte de a o îndepărta de ceilalţi.

Judd, însă, se mulţumi să rînjească.

— Asta pentru că nu ţi-am făcut-o, Araminta, cum prea bine ştii. Atunci cînd mă hotărăsc să desprind o mică viţică din cireadă şi să-mi pun semnul pe ea, dau pinteni şi-mi arunc laţul în jurul gîtului ei. Nu mă ţin de o parte ca unii fanfaroni idioţi care aşteaptă ca angajaţii de la ranch să facă treaba în locul lor. Poate cel mai important lucru pe care l-am învăţat în viaţă, este să nu fiu şovăielnic. Direct la obiect... ăştia sînt bărbaţii care supravieţuiesc şi prosperă aici, în vest. Un bărbat adevărat trebuie să ia ce doreşte în această lume, înainte ca alţi indivizi să i-o ia înainte!

Şi el o dorea. Araminta era şocată de acest afront, de nedisimulata tendinţă posesivă a cuvintelor sale. Cum îndrăznea? Vai, abia dacă-l cunoştea!

— Nici nu ţi-am acordat permisiunea de a mi te adresa cu numele mic, Mr. Hobart.

Cuvinte erau pline de mînie în faţa cutezanţei lui. Însă, în loc să se potolească, Judd se mulţumi să rîdă.

— Acum, Araminta, n-ai să-mi ceri să ne purtăm ceremonios, odată ce te cunosc de cînd erai de-o şchioapă — chiar dacă n-am mai dat cu ochii de tine de peste un deceniu, spre marele meu regret, te asigur.

Privirea lui o cercetă cu indecenţă, făcînd-o să roşească şi să tremure.

Nesigură de felul în care trebuia să răspundă avansurile lui, Araminta îşi muşcă buza de jos. Era adevărat că îl cunoscuse pe Judd în copilărie. însă nu foarte bine. Atunci el era deja un bărbat adult, cu cincisprezece ani mai mare decît ea; astfel încît n-avuseseră nimic în comun. Totuşi şi-l adusese aminte. Nu era doar un bărbat greu de uitat. Fusese implicat şi în cîteva scandaluri notorii, îşi aminti ea vag, ceva în legătură cu o femeie, credea ea, o afacere la care Hobart-ii se dovediseră destul de rapizi şi puternici pentru a o face să fie trecută în tăcere, astfel încît adevărul nu se aflase niciodată.

Îi domina în înălţime pe aproape toţi ceilalţi bărbaţi şi cîntărea bine peste două sute de livre; avea oase mari şi puternice, muşchi solizi, fără pic de grăsime. Gîtul, umerii şi pieptul erau puternice şi masive ca ale unui taur. Coama deasă, leonină, de culoarea tabacului era striată de şuviţe la fel de aurii ca soarele verii indiene. Era pieptănat lins pe spate, iar faţa bronzată, marcată de vreme, arăta evidente semne ale stilului său destrăbăiat de viaţă. Sub sprîncenele decolorate de soare, ochii aveau reflexe turcoaz şi erau umbriţi de gene cafenii, poleite spre vîrfuri. Aşa duri ca piatra cum păreau, acei ochi licăreau de sub pleoapele întredeschise, continuînd să cutreiere pe corpul Aramintei, evaluîndu-i calităţile, ca şi cînd ea ar fi fost de vînzare iar el ar fi fost un potenţial cumpărător.

Era chiar mai insultător, dacă acest lucru era posibil, decît maniera în care o examinase Rigo del Castillo, se gîndi ea indignată, dorind să pălmuiască zîmbetul leneş şi sigur de sine de pe gura senzuală, cărnoasă a lui Judd.

Ca şi cînd i-ar fi citit gîndul, nările cizelatului lui nas roman fremătară, în timp ce poziţia bătăioasă a maxilarului pătrat deveni şi mai pronunţată. Încleştîndu-şi braţele în jurul ei, o trase aproape de sine, ca şi cum în mod deliberat ar fi dorit să o tulbure şi mai mult. Dacă ar fi putut, Araminta s-ar fi desprins de el şi l-ar fi lăsat acolo. Dar strînsoarea lui era ca o cătuşă, făcînd-o prizonieră; şi simţea instinctiv că orice încercare de a se elibera de el nu doar că s-ar fi dovedit infructuoasă, dar l-ar fi amuzat. Astfel că îndură nedorita lui atenţie într-o tăcere îngheţată, pe care el o ignoră nepăsător, cu rînjetul pe buze. Araminta se rugă ca muzica să înceteze cît mai curînd.

Uşurarea ei cînd orchestra termină în cele din urmă piesa fu de scurtă durată; pentru că, în loc să o elibereze, Judd îi prinse ferm braţul şi o luă la plimbare. Araminta nu ştia cum să scape, fără a provoca o scenă. Nu se gîndise că la High Sierra va avea nevoie de un press-papier greu în poşetă. Dar acum şi-ar fi dorit arma de apărare pe care o folosise pe străduţele din New York City şi, cu multă plăcere, se imagină aplicînd o lovitură în ţeasta lui Judd, lăsîndu-l în nesimţire. Viziunea greoaiei căderi în genunchi, ca a unui taur înjunghiat o bucură cu adevărat. Atunci n-ar mai fi fost atît de neobrăzat şi încrezut.

Era clar pentru ea că bărbaţii din Texas nu erau diferiţi de cei din camerele din dos de pe Newspaper Row din New York, dar mai puţin ascunşi, mai direcţi în cruzimea lor. Gîndul că bunicul ei dorea ca ea să se mărite cu unui dintre aceşti bărbaţi texani bătuţi în cap îi sfîşia sufletul. Avea puţin în comun cu vreunul dintre bărbaţii care o înconjuraseră în această seară, cu Judd cel mai puţin. Era tot ce detesta la un bărbat — grosolan şi dominator, luînd ca sigur faptul că ea va fi atrasă de el şi va fi flatată de atenţia lui, nepăsător faţă de gîndurile şi sentimentele ei; în mod evident crezînd, exact ca bunicul ei, că locul potrivit al unei femei este sub căicîiul de fier al unui bărbat. Ideea de a se căsători cu Judd, de a fi forţată să se supună unui asemenea bărbat, o făcu pe Araminta să se cutremure; pentru că atît amintirile ei din copilărie cît şi impresiile actuale despre el o determinau să creadă că el n-ar ezita să calce în picioare pe oricine, inclusiv propria lui soţie. Ca şi cum aceasta i-ar fi putut oferi vreo protecţie împotriva lui, îşi trase şalul mai strîns în jurul ei.

— Frig? se interesă Judd, ridicînd o sprînceană.

— Puţin. Dacă nu te superi, aş vrea să mă întorc în sala de bal.

— Dar mă supăr, Araminta. O sală aglomerată de dans nu-i locul potrivit pentru a reînnoi o cunoştinţă, nu eşti de acord?

Întrebarea era pur retorică, pentru că, fără să aştepte răspunsul, continuă.

—În afară de asta, dacă ne întoarcem înăuntru, toţi indivizii ăia de acolo au să înceapă imediat să-ţi dea tîrcoale ca lupii unui miel; şi atunci s-ar putea să fiu forţat să crăp cîteva capete ca să te protejez. Şi mi-ar face cu adevărat plăcere. Dar e al naibii de sigur că s-ar stîrni un asemenea tărăboi încît s-ar duce dracului frumosul tău *fandango* şi nu cred că asta te-ar bucura, Araminta.

Judd zîmbea, însă era un zîmbet care nu atingea ochii lui îngustaţi; şi Araminta percepea o ameninţare de fier sub vorbele catifelate. Nu avea nici un dubiu că el ar fi fost capabil, măcar din pură perversitate, dacă nu de altceva, să facă un astfel de scandal; şi cum era sigură că o singură lovitură de pumn dată vreunuia dintre tinerii masculi dinăuntru ar stîrni cu adevărat una dintre acele fioroase, nestăpînite încăierări pentru care Texasul era faimos, scuturâ din cap în silă, cu buzele subţiate de necaz.

— Nu, ai dreptate, nu mi-ar place asta — şi nu i-ar place nici bunicului meu.

Aluzia ei era limpede. Dacă Judd voia să se dueleze cu ea, va afla repede că nu este un adversar fără spini.

— N-aş fi prea sigur de asta, dacă aş fi în locul tău, spuse el afabil, neintimidat cîtuşi de puţin de ideea de a stîrni mînia bunicului ei începînd o păruiaiă. Lui Noble îi place o luptă pe cinste tot atît de mult ca oricărui bărbat care are măcar un strop de curaj; şi odată ce aş apăra onoarea nepoatei sale, nu cred că ar da prea mare im-

portanţă cîtorva lovituri de pumn. Vezi tu, Noble este subiectiv faţă de mine, fiindu-i şi fin. Din cauza asta, High Sierra este ca o a doua casă pentru mine. Vin şi plec după cum vreau şi ştii ce? Cumva, am sentimentul că am să trec pe aici cu mult mai des în viitor decît am făcut-o pînă acum, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Ochii lui îi fixau cu intensitate pe ai ei.

— Mi se pare că iei foarte multe lucruri drept sigure, Mr. Hobart, replică Araminta rigid, încercînd fără succes să-şi retragă mîna dintr-a lui.

— Judd. Toţi prietenii îmi spun Judd — şi am ştiut din primul moment, cînd te-am văzut stînd acolo în holul de la High Sierra, că tu şi cu mine o să devenim cei mai buni prieteni, Araminta. Am aşteptat mult timp asta, mult timp ca tu să creşti şi să te întorci acasă. Şi acum, cînd în sfîrşit te-ai întors, ei bine, la naiba! Nu mă poţi acuza că sînt puţin cam nerăbdător, nu-i aşa?

Judd nu-i dăduse niciodată atenţie cînd fusese copil. Nici n-o vizitase sau măcar nu-i scrisese vreodată în timpul anilor în care locuise la New York. Astfel, cu siguranţă, subitul lui interes faţă de ea avea mult mai mult de-a face cu High Sierra decît faţă de ea. Ar fi o romantică nesăbuită să creadă că un bărbat e atras de ea şi nu de rangul sau bogăţiile bunicului ei.

Neintimidat de placiditatea ei, Judd ignoră cu calm replicile reci ale Aramintei la comentariile lui.

O conduse în grădină. Totul fusese plantat cu ani în urmă de prima soţie a lui Noble, Victoria, şi apoi de nora lui, Katherine. Araminta se minuna

că bunicul ei ordonase ca grădinile să fie menţinute, pentru că nu i se părea a fi genul de om care să permită o astfel de cheltuială extravaganţă. Era bucuroasă că o făcuse, pentru că îşi petrecuse multe ore în curte, îngrijind copacii şi florile, schiţînd, pictînd şi stînd la umbră, adăpostită de soarele fierbinte de după-amiază.

Zgomotul şi muzica din sala de bal se stinseră în timp ce ea şi Judd se plimbau în întunericul iluminat doar de razele de lună; acum, sunetele nopţii puteau fi auzite — chemările sălbăticiunilor, ţîrîitul lăcustelor şi al greierilor, suspinul vîntului. Printre tufişurile care se înşirau în lungul zidului de lut care limita capătul îndepărtat al curţii, scînteiau licurici; o femeie stătea la poarta neagră, de lemn forjat, privind la orizontul îndepărtat, acolo unde cerul străiucea trandafiriu din cauza fulgerelor. Era ceva familiar în aspectul femeii care stătea în umbră, în înclinarea capului ei brunet... Brusc Araminta îşi aminti unde o văzuse şi realiză că aceasta era femeia care fusese strînsă în braţe de Rigo del Castillo la hotelul din El Paso.

— Velvet!

Vocea lui Judd era tăioasă, atît tonul cît şi numele pe care-l rostise făcînd-o pe Araminta să tresară. Ştiu înainte ca femeia să se răsucească brusc şi încîntătoarea sa înfăţişare să se dezvăluie în lumina lunii, că era sora mai mică a lui Judd.

— Ce faci aici?

— Era zăpuşeaiă înăuntru şi de aceea am ieşit

să iau o gură de aer proaspăt. Tocmai mă pregăteam să intru şi să te caut. Am auzit focuri de armă, Judd, şi uite, acolo e un foc! Oh, Judd, e Chaparral!

Velvet avea ochii mari şi speriaţi.

Atunci înţelese că nu fulgerele înroşiseră cerul. Chaporral ardea. Focuri de armă răsunau rău prevestitor în noapte.

Capitolul 5

— Spune-i lui Pa despre foc, Velvet — faţa lui Judd era feroce şi mînioasă în timp ce scruta în depărtare spre Chaporral — şi că sînt în drum spre casă pentru a vedea cum stau lucrurile. Cerul e luminat ca de 4 iulie, însă nu cred că-i un incediu prea serios. Dacă era, Ty Danner ar fi trimis deja vorbă. Odată ce n-a făcut-o, probabil că e o anexă, nu casa, sau, Doamne fereşte, pămîntul. După o vară atît de uscată, răspîndirea focului ar fi un dezastru.

Coaptă de soare, iarba preeriei ar fi ars ca iasca, incendiul extinzîndu-se rapid într-un foc săibatic ce ar fi consumat mile de teren înainte de a putea fi adus sub control. Spera ca Judd să aibă dreptate; incendiul să fie unul minor. Totuşi, chiar dacă se aprinsese doar o magazie, lucrătorii de la ranch care luptau cu focul vor avea fără îndoială nevoie de îngrijire pentru arsuri, tăieturi, şi

zgîrieturi, şi vor fi de asemenea flămînzi şi însetaţi după ce-şi vor fi făcut treaba. Probabil ar putea fi de ajutor.

— Am să merg cu tine, se oferi ea în timp ce Judd mergea cu paşi mari spre hacienda încît ea şi Velvet practic alergau pentru a se ţine după el. La şcoala internat am ajutat la infirmerie, am ceva cunoştinţe de prim ajutor.

— Mulţumesc. S-ar putea să avem nevoie de asta, răspunse el.

Nimic din comportamentul lui de acum faţă de Araminta nu sugera aroganţa de mai înainte. Era preocupat, rece, judicios, practic, un bărbat pe care se putea conta într-un moment de criză — realiză ea, oarecum surprinsă. Fusese gata să îl considere pe Judd ca pe un insuportabil lăudăros. Poate că bunicul avea cele mai bune intenţii dorindu-i-l soţ pe Judd. Probabil judecata ei asupra ambilor bărbaţi fusese prea severă şi trebuia revizuită.

După ce află de focul de la Chaporral, Noble fu de acord ca Araminta să-l însoţească pe Judd, cu toate că *fandango* era ţinut în onoarea ei. Dacă situaţia era mai rea decît bănuise, putea trimite vorbă tatălui său şi lui Noble la petrecere. Nu avea nici un rost să întrerupă *fandango* pentru ceea ce probabil se va dovedi a fi ceva mai mult decît o magazie aprinsă. Astfel de incidente se mai întîmplaseră de cîteva ori şi se bănuia că ar fi opera acelor *bandoleros* mexicani de sub conducerea generalului de proastă reputaţie Rigo del Castillo.

Automobilul roşu strălucitor, decapotabil, al lui Judd fu adus în fata uşilor, şi după ce se asigură că Araminta era bine aşezată în scaun, se urcă alături de ea şi apăsă pe accelerator. Vîrtejul roţilor maşinii arunca praf şi pietricele în timp ce aceasta ţîşni înainte pe drumul principal şi o ţinu spre Chaporral într-o viteză care-ţi tăia răsuflarea. Araminta găsea acest lucru tot atît de entuziasmant ca şi zborul pe spatele calului el. Vîntul rece îi biciuia părul în dezordine şi obrajii ei se coloraseră într-un trandafiriu ispititor. Judd era intens conştient de frumuseţea ei răvăşită şi se gîndi că aşa va arăta după ce va face dragoste cu el — pentru că, din momentul în care o văzuse stînd în marele hol de la High Sierra, îşi pusese în minte că ea îi va aparţine lui şi nimănui altcuiva. Nu era doar o femeie minunată, ci şi moştenitoarea lui High Sierra. Noble Winthrop n-ar fi chemat-o altfel acasă.

De ani de zile, Judd contase să moştenească nu numai Chaporral-ul, ci totodată, ca finul lui Noble, şi High Sierra; şi îşi făcuse planurile cum va reuni cele două ranch-uri într-unul singur, cel mai întins din întreaga ţară. Se imaginase nu doar ca pe un baron al pămîntului şi rege al cirezilor, ci ca pe un stăpîn omnipotent, o virtuală zeitate asupra vastului său domeniu. Nu era dispus să lase visul să scape din mîna sa doar pentru că Noble, în mod evident, se muiase deodată, la bătrîneţe şi-şi dezvoltase un neaşteptat, sentimental ataşamanet faţă de Araminta. Chiar dacă ar fi fost dezagreabilă, urîtă şi grasă, Judd, fără îndoială,

s-ar fi căsătorit cu ea pentru a pune gheara pe High Sierra. Că ea era deosebit de încîntătoare şi tentant de voluptoasă, era o bonificaţie suplimentară. Seducătoare şi rezervată — prototipul proverbialei fecioare de gheaţă, aşteptînd să fie dezgheţată, muiată,de căldura unui bărbat viril — şi era hotărît că el va fi acei bărbat. Numai pericolul unui incendiu mai mare îl opri din a conduce maşina în vreun loc izolat pentru a o avea prin seducţie sau forţă, dacă era necesar. N-ar mai fi avut de ales şi s-ar fi măritat cu el după aceea. Că în loc de aceasta l-ar fi putut denunţa şi demasca, nici măcar nu lua în considerare. Cu onoarea în mîinile lui ar fi ţinut-o tăcută şi ascultătoare, aşa cum procedase şi cu altele înaintea ei. Ele îi deveniseră amante convenabile, îndatoritoare, exact aşa cum Araminta îi va deveni o convenabilă şi îndatoritoare soţie.

Neştiind gîndurile lui Judd, Araminta stătea tăcută lîngă el. Spera să nu fie nimeni rănit prea serioas, pentru că nu se simţea pregătită pentru asta. Cînd sosiră la Chaporral, văzu că era exact cum presupusese Judd: nimic altceva decît o mică magazie incendiată. Scopul principal al focului fusese în aparenţă să distragă atenţia, în timp ce banditii scăpau cu cîţiva cai ai ranch-ului. Banda de mexicani plecase. Strigînd şi descărcîndu-şi pistoalele, se îndepărtaseră în galop în întuneric, mînînd înaintea lor cîteva animale de prăsilă de primă calitate.

Araminta nu se putu opri să nu admire cu cît calm şi autoritate contola Judd situaţia, con-

sultîndu-se mai întîi cu supraveghetorul ranchului, Ty Danner, apoi împărţind ordine în dreapta şi în stînga. Grăbitele şi necoordonatele eforturi de a stăvili focul fură repede organizate.

Printre valurile de fum şi cenuşă care se ridicau în aer, trei oameni încercau să salveze pe unul dintre lucrători prins într-o bîrnă arzîndă care căzuse din acoperişul magaziei. Văzîndu-i luptîndu-se cu grinda, Judd blestemă în gînd. Nebuni blestemaţi! Pierdeau un timp preţios, foindu-se în jurul bîrnei în loc să gonească după bandiţi şi să recupereze caii furaţi. Fiecare cal era pe departe mai valoros şi mai important decît un lucrător de treizeci de dolari pe lună! Cu nerăbdare, îi dădu cu asprime pe cei trei oameni la o parte din calea sa. Singur, gîfîind de efort, îndepărtă grinda, eliberîndu-l pe prizonier. Araminta se minună de forţa sa, de faptul că îşi riscase viaţa pentru a-l salva pe bărbatul lipsit de ajutor. Nu i-ar fi atribuit acest altruism lui Judd dacă n-ar fi văzut cu proprii ei ochi. Nu putea nesocoti ceea ce se întîmplase. În mod clar, bietele ei opinii erau nedrepte! Se repezi lîngă el.

— Oh, Judd, n-ai păţit nimic? întrebă ea neliniştită, în timp ce el se scutura viguros şi-şi freca braţele.

Mînecile jachetei sale ardeau mocnit acolo unde lemnul arzînd fusese în contact cu ele. Pielea probabil era arsă dedesubtul lor.

— Scoate-ţi jacheta şi lasă-mă să văd dacă nu eşti rănit.

— Nu, sînt OK şi să fiu al naibii dacă rănile

astea afurisite mă pot ţine în loc atunci cînd e treabă de făcut, insistă Judd în timp ce-şi scutura ultimii tăciuni de pe jachetă. Trebuie să văd focul ăsta stins şi caii înapoi — şi fără îndoială că sînt alţii aici cu răni mai serioase ca ale mele, Araminta. Îngrijeşte-te de ei. Vrei să faci asta pentru mine? Sînt al dracului de sigur că n-am timp să mă joc de-a infirmiera!

— Bine... Dacă eşti sigur...

— Sînt sigur.

Îi zîmbi încurajator.

— Însă îţi apreciez grija.

— Bineînţeles că sînt îngrijorată. Vai, puteai să fii ucis! exclamă ea. A fost un lucru curajos, ai salvat viaţa unui om cu riscul vieţii tale!

— O, n-a fost nimic, declară Judd cu ceea ce el spera să fie doza corectă de modestie. Doar o zi obişnuită de lucru. Sam e un bun lucrător şi sigur aş fi fost foarte supărat să-l pierd.

În realitate, Judd se gîndea că Sam era un idiot odată ce nu s-a putut feri de o grindă.

— Sper că nu-i rănit.

Araminta îşi întoarse atenţia asupra lucrătorului eliberat. Tibia lui Sam era rău zdrelită. Îi pansă rana, apoi tratâ arsurile şi tăieturile celorlalţi lucrători. Servitoarele rămase preparau mîncare şi băutură pentru bărbaţii care se luptau cu focul.

Focul fu repede înăbuşit. În timp ce învelişul de lut şi lemn al magaziei sfîrîia şi fumega, Judd făcu bilanţul situaţiei. Cu toate că era o pierdere nedorită, magazia, putea, desigur, să fie refăcută.

Caii pierduţi, totuşi, constituiau cu totul altă problemă. Preţioşii cai de prăsilă nu erau în mod evident la fel de uşor de înlocuit ca lutul şi cheresteaua. Adunînd cîţiva dintre cei mai buni lucrători, cu Ty Danner în fruntea lor, Judd le dădu instrucţiuni să se înarmeze şi să se aprovizioneze pentru a porni în urmărirea acelor *bandoleros* şi a cailor furaţi din ţarc. În acest moment, probabil era mică speranţa ca lucrătorii de la ranch să-i mai ajungă din urmă pe banditi, care fără îndoială erau deja la sud de frontieră; totuşi, efortul de a recupera animalele furate trebuia făcut.

— Blestemaţii aceia de banditi mexicani!

Faţa lui Judd era neagră de mînie.

— Au lovit Chaporral de prea multe ori în numai cîteva luni. E uimitor cum jigodiile de porci mexicani par a şti întotdeauna exact cînd să lovească. Încep să cred că del Castillo are spioni chiar printre proprii mei oameni — deşi n-am avut niciodată motive să pun la îndoială loialitatea niciunuia dintre ei pînă acum.

— Generalul este cu adevărat responsabil pentru toate aceste atacuri din lungul frontierei? Dar dacă tu şi toţi ceilalţi proprietari ştiţi asta, Judd, de ce nu-l puneţi sub acuzaţie? De ce nu este arestat? întrebă Araminta în timp ce înfăşura încet un bandaj de tifon pe care nu-l mai folosise.

— Nu avem încă dovezi reale, doar suspiciuni. Ticălosul e inteligent, recunosc asta. Însă, mai devreme sau mai tîrziu, tot va face o greşeală, şi atunci o să punem mîna pe el.

În mod evident, pe Judd îl incita această

perspectivă, şi următoarele lui cuvinte o confirmară:

— Cît aştept ziua aceea. Chiar şi spînzurătoarea e prea bună pentru cei ca el. Nu-i altceva decît un ţopîrlan, un tîlhar şi un ucigaş — chiar dacă izbuteşte acum să treacă drept un aristocrat, un respectabil *grande* spaniol. Doar pentru că del Castillo e cunoscut a avea o avere imensă — în întregime obţinută prin mijloace *necinstite sînt gata să pun rămăşag* — e binevenit în cîteva dintre cele mai bune saloane din Mexic şi chiar din Texas.

— Chiar îl consideri un ucigaş? Soldaţii trebuie să omoare, nu-i aşa? Îi poţi numi pe toţi ucigaşi, în acest caz?

Buzele lui Judd se subţiară cu iritare cînd ea sublinie acest lucru, ca şi cum l-ar fi contrazis pe el.

— Ai dreptate, spuse el. Dar să-i împuşti pe duşmanii tăi în timpul unui război e una. Să-ţi omori soţia cu sînge rece e cu totul altceva; şi asta este ceea ce se zvoneşte că ar fi făcut del Castillo — o învinuire pe care el niciodată nu s-a obosit să o nege, astfel încît nu pot să presupun decît că e adevărată.

Fără să vrea, Araminta se cutremură auzind acest lucru. Într-adevăr, Rigo del Castillo îşi merita proasta reputaţie. Că un aemenea om era liber, provocînd astfel de dezastre o îngrozea; şi dacă generalul într-adevăr îşi ucisese soţia, cum putea vreo femeie să se simtă în siguranţă în prezenţa lui, să dorească să-l invite în acele saloane

de care vorbise Judd? Cu siguranţă greşise cînd crezuse că era Velvet Hobart cea pe care o văzuse cu Rigo del Castillo. Din cauza subitei confuzii şi a incertitudinii în privinţa identităţii femeii din hotelul de la El Paso, Araminta nu-i spuse nimic despre asta lui Judd. Velvet era sora sa. Nu ar fi privit cu uşurinţă o asemenea acuzaţie la adresa ei şi nu voia să se amestece în ce nu o privea.

— Am făcut o echipă în seara asta, spuse Judd schimbînd subiectul conversaţiei în timp ce o conducea pe Araminta spre automobil şi o ajuta să urce. Îmi place o femeie care îşi păstrează sîngele rece într-un moment de criză.

— Mă bucur că am fost de folos, răspunse Araminta.

Într-un fel, văzîndu-l pe Judd salvîndu-l pe lucrător cu mîna lui şi preluînd controlul într-o situaţie periculoasă, îşi schimbase opiniile în privinţa lui.

Cînd sosiră la High Sierra, se grăbi să urce pentru a-şi schimba rochia mînjită şi pătată. Cu îndemînaticul ajutor al cameristei, Araminta fu repede din nou prezentabilă şi sosi jos tocmai la timp pentru cina tîrzie care se servea în salon. Judd o aştepta pentru a o conduce înăuntru. Deşi scutură din cap spre el în semn de refuz, totuşi nu-şi putu opri un zîmbet.

— Nu crezi că m-ai monopolizat destul în seara asta, Mr. Hobart? întrebă ea uşuratic.

— Deci... Ne-am întors la *Mr. Hobart*, nu-i aşa? Scoase un uşor oftat de regret.

— Şi eu care credeam că sîntem deja pe cale

să devenim cei mai buni prieteni. Fir'ar să fie, Araminta! Dacă există aici vreun alt bărbat cu care să vrei să intri la cină, spune-mi, şi atunci mă retrag. Altfel, aş fi foarte încîntat să-mi faci onoarea asta.

Cînd el îşi formulă invitaţia în acest fel, nu văzu cum ar fi putu să-l refuze. În afară de aceasta, în ciuda reţinerilor era flatată. Nu mai fusese niciodată curtată. Luînd braţul pe care el i-l oferea, Araminta îi permise s-o conducă în salon, gîndindu-se că poate, la urma urmelor, îi va place un bărbat texan.

Capitolul 6

Chiar dacă ar fi existat şi alţi bărbaţi interesaţi de ea sau un bărbat care să o intereseze pe ea, Araminta ştia că n-ar fi avut nici o şansă să se opună hotărîtei preocupări a lui Judd faţă de ea. După noaptea acelui *fandango*, cu greu trecea o săptămînă în care el să n-o viziteze de cîteva ori, dacă nu pentru altceva măcar pentru o plimbare călare prin preerie. Cîtă vreme bunicul ei întîmpina vizitele lui Judd cu evidentă aprobare, sentimentele Aramintei continuau să fie confuze. Ca orice femeie avea acea secretă şi intensă dorinţă de a fi curtată, iubită şi adorată, primind cu bunăvoinţă atenţiile lui Judd. Acesta flirta cu ea şi o flata excesiv, făcînd-o să rîdă,în ciuda îmbujorării pe care i-o provoca neobrăzarea lui. Deşi, în mod indiscutabil un fanfaron, Judd nu era un nătărău. Îndrăzneala lui era născută dintr-o autoritate şi discernămînt în afaceri care rivalizau cu cele ale

lui Noble Winthrop însuşi. Însă, Araminta nu putea trece peste supărătoarea bănuiaiă că, la fel cu bunicul ei, Judd avea un suflet dur, neîndurător şi răzbunător, care l-ar putea face un implacabil duşman de moarte. Nu scăpase observaţiei ei că respectul de care se bucura Judd în West Texas era împletit cu frica, dînd credibilitate zvonurilor despre temperamentul lui aprins. Adesea îl auzea spunînd că *aşchia nu sare departe de trunchi*, şi nu trecu mult pînă să înţeleagă că trunchiul nu era tatăl lui Judd, Frank Hobart, ci bunicul ei, naşul lui Judd. Descoperi că atunci cînd propriul lui fiu, Preston, se dovedise a nu fi dispus să urmeze paşii lui Noble Winthrop, Judd păşise din toată inima în pantofii lui Preston. Totodată înţelesese repede că, dacă High Sierra şi Chaporral ar fi fost reunite, rezultatul ar fi fost cel mai întins şi mai bogat ranch din întreaga ţară, o perspectivă pe care un bărbat ca Judd cu greu ar fi putut-o ignora. Nu o dată, s-a întrebat dacă Judd ar fi fost un pretendent atît de asiduu dacă ea n-ar fi fost singura rudă în viaţă şi neîndoielnica moştenitoare a lui Noble Winthrop; şi fu adînc rănită să-şi dea seama că răspunsul la întrebare era nu.

Astfel, deşi nu-i refuza invitaţiile, nici nu se lăsa cucerită de el, aşa cum, în mod evident, spera el. Cu perseverenţă şi hotărîre îl ţinea la distanţă, înnebunindu-l astfel fără să-şi dea seama şi mărindu-i flăcările dorinţei.

Cu cîte un cuvînt presărat ici şi colo, el lăsa să se ştie că o considera pe Araminta a lui şi că nu

ar privi bine pe nimeni care ar frecventa-o; şi, deşi erau unui sau doi care ar fi fost tentaţi să facă asta — dacă nu din alte motive cel puţin ca să pună un ghimpe sub şaua lui Judd — Noble însuşi, cu cîteva cu vinte reci, bine alese, făcu limpede că nu l-ar accepta pe nici unui dintre ei ca soţ al nepoatei sale. Astfel Judd cîştigă cîmp liber, întîmpinînd doar opoziţia Aramintei însăşi în calea ţelului său de a o cuceri. Frustrat, ar fi sedus-o sau forţat-o dacă n-ar fi fost avertismentul lui Noble că se aştepta ca Judd să-i facă în mod potrivit curte Aramintei.

—N-am să am nici un scandal agăţat nici de numele Winthrop, nici de fusta nepoatei mele, Judd, îl avertiză Noble.

Cei doi bărbaţi se retraseseră în cabinetul lui Noble pentru a bea ceva şi a fuma după o cină tîrzie la care Judd fusese singurul invitat. La avertismentului lui Noble, Judd îşi coborîse privirea stînjenit, părînd să-şi concentreze atenţia asupra ţigării pe care şi-o aprindea. Scuturînd flacăra chibritului, trase adînc din ţigară, apoi expiră, suflînd un nor de fum albastru în aer.

—Nu ştiu ce vrei să spui, Noble.

Tonul lui era neglijent; totuşi nu-l putea înşela pe naşul său.

— Hmmm! mormăi Noble, dîndu-i una din cupe. Să nu îndrăzneşti să vorbeşti cu mine ca şi cum aş fi un idiot! Ştiu foarte bine că Frank a trebuit să piătească ani întregi ca să menţină sub tăcere escapadele tale cu femei şi să-şi ţină fundul afară din închisoare — ca să nu mai vorbim

de gîtul tău — şi să nu uiţi asta niciodată, băiete, auzi?

— Da, domnule.

— Ai face al dracului de bine.

Încruntîndu-se întunecat, Noble se întrerupse, sorbi din brandy, apoi continuă.

— La naiba, Judd! N-am nimic împotrivă să-ţi trăieşti din plin tinereţea; orice bărbat cu sînge în vine are nevoie de asta. Înţeleg lucrul ăsta. Dar... pentru numele lui Dumnezeu! Dacă vrei să te ţii de pozne, să-ţi satisfaci poftele de animal viguros care ard în tine, fă-o cu servitoare şi tîrfe, băiete. Sînt plătite să facă asta; vor asta — la naiba; la jumătate dintre ele chiar le place — şi oricum nu-i pasă nimănui de ele. Şi-am spus-o de sute de ori, Judd: nu-ţi face de cap cu doamnele. Tu nu m-ai ascultat şi într-o bună zi are să se găsească un bărbat căruia să nu-i placă ideea că o vulpe dă iama în coteţul lui de găini şi o să te împuşte ca să-şi facă trofeu din coada ta.

Acum, amintindu-şi aceste cuvinte, Judd suspină adînc şi făcu semn chelnerului să-i mai aducă un whisky. Cui i-ar fi dat prin cap că Noble se va schimba la bătrîneţe ca să înceapă să aibă o conştiinţă — la urma urmelor ce mare importanţă avea nepoata lui? De fapt, ce erau gărgăunii care-i intraseră în cap ca să trimită după ea? Noble trebuie să se fi muiat odată cu vîrsta. De ani de zile, Judd contase pe dorinţa lui de a-i lăsa High Sierra. Acum, cu sosirea Aramintei în scenă, lucrul părea puţin probabil, mai puţin dacă Judd o lua în căsătorie cît mai curînd posibil. Cu cît mai

mult timp rămînea singură, cu atît creştea posibilitatea să-i fie sucit capul de către un alt bărbat şi ca High Sierra să-i alunece lui Judd printre degete. Acest lucru nu-i surîdea cîtuşi de puţin. Nu îndurase temperamentul coleric al lui Noble în toţi aceşti ani pentru a fi alungat acum de la ranch de o amărîtă de femeie — n-avea importanţă cît de frumoasă şi neobişnuită era ea. Că Araminta ar fi continuat cu încăpăţînare să reziste avansurilor sale era o lovitură atît pentru mîndria cît şi pentru vanitatea lui. Cu mare dificultate, îşi stăpîni furia în timp ce o studia pe deasupra mesei de cafenea unde o adusese pentru prînz în El Paso în această după-amiază.

Din cauza căidurii, Araminta alesese să stea afară, sub porticul cafenelii; şi în ciuda morocănoasei sale reverii, Judd fu silit să admită că arăta într-adevăr fermecătoare. Dacă ar fi avut un caracter romantic, ar fi asemuit-o cu un trandafir înrourat; în ultimele săptămîni, pielea ei albă se colorase în auriu şi trandafiriu din cauza soarelui, şi acum, mici broboane de transpiraţie luceau pe faţa ei. În ciuda acestui efect al soarelui arzător asupra ei, Judd se gîndi că niciodată nu arătase ea atît de rece şi distantă, ca *o fecioară de gheaţă*, cum o botezase în mintea lui; şi dorea mai mult ca niciodată să o topească, să descopere dacă sub această gheaţă ardea focul. În mintea lui, îi smulse pălăria înflorată de pe cap şi o dezbrăcă de rochia de un verde pal, ca de mentă imaginîndu-şi-o goaiă, luptîndu-se şi încordîndu-se sub el, cu părul lung şi blond desfăcut şi în

dezordine, cu capul aruncat pe spate, cu sînii plini, copţi, înălţîndu-se la fiecare răsuflare; şi asta era tot ce putea face pentru a se împiedica de a o trage după el la cel mai apropiat hotel pentru a-şi satisface poftele cu ea. Să se însoare cu ea nu era ultimul său gînd, în special odată ce aceasta însemna să pună mîna pe High Sierra. Ceea ce nu suporta era să fie condus, ţinut în nesiguranţă şi făcut să arate la fel de neghiob ca un şcolar dînd tîrcoale unei şcoiăriţe, cum simţea el că este jocul pe care Araminta îl făcea cu el.

Ea însăşi ar fi fost surprinsă şi şocată dacă ar fi ştiut gîndurile lui Judd, pentru că nu erau deloc şi ale ei, şi, într-adevăr, era lucrul cel mai îndepărtat de mintea sa. În realitate, în ciuda limpedei dorinţe a bunicului ei ca ea să se mărite cu Judd, Araminta voia să fie sigură în inima ei că acesta era bărbatul potrivit pentru a i se încredinţa pentru tot restul vieţii; şi pur şi simplu nu vedea cum acest lucru putea fi posibil cîtă vreme nu mai fusese curtată şi de alţi pretendenţi în afară de el. Că Judd şi cu bunicul ei conspiraseră să oprească pe oricare alt bărbat să o curteze, nu se îndoia; şi acest gînd o mînia. Însă simţea că-i fusese răpită libertatea de a alege şi că erau făcute planuri pe seama ei fără să se ţină cont de propriile ei sentimente. Nu se va lăsa tîrîtă la altar; va merge cu inima deschisă sau deloc.

În ciuda lamentărilor bunicului că în orice moment ar putea fi chemat înaintea Creatorului, Araminta nu-l credea, astfel încît nu se grăbea să se dea pe mîna lui Judd. Într-adevăr, ori de cîte

ori făcea presiuni asupra ei, își amintea cu atîta intensitate și nepăcere de ticăioșii de pe News paper Row din New York City încît uneori simțea că într-adevăr îl urăște. Apoi, cu vinovăție, se gîndea cît de necinstit față de el era acest lucru, că el în realitate nu era mai rău ca oricare alt bărbat din West Texas; și se străduia să fie mai receptivă față de Judd. Aceasta, fără ca ea să-și dea seama, o făcea să pară cînd caldă, cînd rece; și avînd o experiență redusă în privința bărbaților, nu realiza cît de mult îl înverșuna și îl incita. Simțea doar cum emoțiile alternau în el, ca și în ea, zăpăcind-o. Avînd doar doisprezece ani atunci cînd părinții ei muriseră, se agățase cu înverșunare de amintirea romanului lor de dragoste. Ca urmare își dorea mai mult decît oferea Judd. În ciuda cuvintelor arzătoare pe care i le șoptea uneori pe cărările grădinii sub lumina lunii, a sărutărilor febrile pe care i le dăduse înainte ca ea să se poată desprinde de el, tremurînd de dorință și tulburare, el nu o iubea. Doar o dorea, așa cum dorea High Sierra. Araminta știa aceasta din instinc — de aici și ezitarea de a deveni soția lui.

Înăbușindu-și un oftat la demoralizatoarele ei gînduri, se ridică în picioare. Mai devreme, îi spusese lui Judd că au unele cumpărături de făcut după prînz — o minciună convențională pe care o folosise deoarece știa că umblatul prin magazine nu-i stîrnea nici un interes și nu voia ca el s-o însoțească pentru a afla adevărata natură a scopului venirii ei la Ei Paso, căruia cu siguranță i s-ar fi opus cu tot atîta vehemență ca și bunicul

ei. Aşa cum sperase şi se aşteptase, Judd răspunse că are cîteva afaceri de rezolvat. Acum, aranjînd să-l reîntîlnească peste o oră înapoi la cafenea, Araminta se străduia să se îndepărteze cu calm, ca şi cum n-ar fi pus la cale nimic mai important decît o plimbare după cumpărături; chiar se opri în mod deliberat în faţa vitrinei unui magazin ca pentru a examina una dintre rochiile expuse acolo. Odată ce se asigură că ieşise din raza vizuaiă a lui Judd abandonă prefăcătoria de a păşi încet cu nonşalanţă şi se grăbi spre oficiul poştal, adevărata ei destinaţie. Era într-aşa o goană, uitîndu-se peste umăr cu nelinişte pentru a se asigura că Judd nu observa, încît nu-l văzu pe bărbatul care intra în oficiul poştal pînă cînd fu prea tîrziu şi se izbi în el.

Speriată, se dădu înapoi, îşi scăpă poşeta de piele neagră şi mănuşile albe şi-şi pierdu echilibrul. Doar braţele puternice ale bărbatului ţîşnind spre ea cu iuţeală pentru a o prinde o împiedicară să cadă. Pentru un moment, fu strînsă cu putere la pieptul lui viguros. Instantaneu simţi cum un curent electric trece prin ea, furnicîndu-i firele de păr de pe ceafă şi făcîndu-i inima să se zbată cu putere. Corpul bărbatului era cald, suplu şi musculos; cămaşa albă răspîndea un parfum care se îmbina plăcut cu celelalte arome subtile ale pielii lui întunecate, netedă-santal, şi cu propriul lui miros masculin. Mîinile lui o încleştau cu fermitate. Avea degete subţiri dar puternice. Cînd bărbatul o îndepărtă încet de el şi fu în cele din urmă în stare să-şi ridice privirea la el, ochii ei se

lărgiră şocaţi şi confuzi cînd îi întîlniră pe ai lui. Răsuflarea i se opri în piept.

— *Senorita* Winthrop, ne-am întîlnit din nou, rosti Rigo del Castillo tărăgănat, cu vocea joasă, guturaiă, cu accent spaniol.

Încă o ţinea în braţe, făcînd să fie imposibil ca ea să scape.

— Ce surpriză încîntătoare. Dar... îmi uit manierele, nu-i aşa? Încă nu am fost oficial prezentaţi. Rigo del Castillo, la dispoziţia ta.

Cum făcuse şi prima dată, îşi pocni călcîiele scurt, milităreşte şi schiţă spre ea o plecăciune. Degetele lui alunecau în josul braţului ei pentru a-i lua mîna dreaptă şi a i-o ridica galant la buze. Araminta simţi un ciudat şi inexplicabil fior în timp ce gura lui îi mîngîia pielea. Simţi impulsul de a-şi smulge mîna din strînsoarea sa dar, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, degetele lui se strînseră în jurul alor ei, astfel încît nu-şi putu retrage mîna.

— Cred că nu te-ai lovit din pricina neaşteptatei noastre întîlniri?

— N-n-nu, deloc, bîlbîi ea în grabă, roşind tulburată.

La naiba cu bărbaţii!

De ce trebuia să fie atît de frumos? Nu era drept ca un bărbat cu o reputaţie atît de proastă să fie atît de atractiv. Deloc.

— Sînt, sînt bine, mulţumesc.

— Mă bucur să aud asta.

Eliberînd-o, *în sfîrşit*, generalul se aplecă pentru a-i recupera lucrurile.

— Se pare că ai obiceiul de a-ţi pierde mănu-

şile, observă el. Unde este redutabilul tău cîine de pază, Mr. Gideon, ca să aibă grijă de tine? Nu te-a însoţit azi în oraş?

— Nu şi în afară de asta nu-i nici pe departe *cîinele meu de pază.*

Era amuzată de această idee.

— Sînt perfect capabilă să-mi port de grijă şi singură, te asigur.

— Adevărat?

Ridică batjocoritor din sprîncene.

— Atunci eşti singură în El Paso?

— Nu, replică ea scurt, fără să se gîndească.

— În acest caz trebuie să nu te reţin.

Del Castillo îşi feri ochii de privirea ei, astfel încît nu-i putu citi gîndurile. Totuşi, i se păru că răspunsul ei îl supărase, pentru că maxilarul lui era încleştat şi zîmbetul, sardonic. Deschizînd uşa oficiului poştal, spuse:

— După tine, *senorita* Winthrop.

Araminta intră. Nu voia să stea în stradă, unde Judd putea să-i observe în orice moment — cu temperamentul său aprins şi amara sa animozitate faţă de del Castillo, cu siguranţă ar fi provocat un scandal. Apoi, amintindu-şi avertismentul lui Mr. Gideon, Araminta n-ar fi dorit ca vreun trecător să-i vadă şi să aducă la cunoştinţa bunicului întîmplătoarea sa întîlnire.

— Bună ziua, generale.

Îi făcu semn politicos din cap, însă nu-i întinse mîna, omisiune deliberată care nu scăpă observaţiei lui. Brusc, ochii lui se aspriră, nările îi fremătară şi buzele i se subţiară. Araminta tremură in-

voluntar la amenințarea pe care el o emana.

— *Senorita.*

Tonul său transformă cuvîntul într-o parodie.

Străduindu-se să-și întoarcă spatele spre el, Araminta se apropie de tejghea, unde scoase din poșeta pe care și-o cumpărase doar cu cîteva zile mai înainte pachetul pe care îl pregătise cu grijă seara trecută în intimitatea dormitorului ei. Era un articol pe care îl scrisese despre viața la High Sierra, împreună cu trei schițe în cărbune pe care le desenase. Nu dăduse referiri cu privire la numele ranch-ului, ci, mai mult, scrisese povestirea în așa fel încît era o generalizare a vieții la o fermă de vite, pentru că nu voia ca bunicul să afle despre încercarea ei de a se impune ca jurnalistă și să-i saboteze cariera chiar înainte ca aceasta să se întrevadă la orizont. Din acest motiv, semnase articolul cu numele de A.K. Munroe, care erau inițialele primului și celui de al doilea nume Araminta Katherine și numele de domnișoară al mamei ei. Adresase coletul lui Liam O'Grady la *Record* în New York City și inclusese o scurtă scrisoare de însoțire, nefăcînd nici o mențiune asupra faptului că ea și A.K. Munroe erau una și aceeași persoană, cu toate că avea senzația că Liam putea ghici acest lucru. Acum, scoțînd din poșetă banii necesari pentru taxa poștală și acut conștientă de proximitatea lui Rigo del Castillo, îl informă liniștită pe funcționar că ar dori de asemenea să închirieze o căsuță poștaiă sub numele de A.K. Munroe. Odată ce funcționarul — ca și oricine altcineva din West

Texas — era foarte la curent cu identitatea ei, că era nepoata lui Noble Winthrop, Araminta nu se putu opri să nu roşească nervoasă în timp ce vorbea, ca şi cum ar fi fost vinovată de vreo crimă şi ar fi fost pe cale să fie arestată. Situaţia nu fu îmbunătăţită de privirile curioase ale funcţionarului care o privea curios şi cu evidentă dezaprobare pe deasupra ochelarilor săi cu ramă de argint. Era convinsă că el ştie că pentru ea era cutia poştală.

— *A.K. Munroe,* nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta prin împrejurimi. E vreun prieten de-al tău, Mrs. Winthrop? se interesă funcţionarul, un bărbat mărunt, veştejit, cu o voce care se potrivea înfăţişării sale.

— Nu cred că e cu adevărat treaba ta, nu-i aşa, Pimby? vorbi Rigo del Castillo moale, însă era o inconfundabilă ameninţare tăioasă în tonul lui, în acelaşi timp.

Auzind fără să vrea conversaţia ei cu funcţionarul, generalul se apropiase şi se postase lîngă Araminta. Nu-şi ceru scuze pentru amestescul în treburile ei, însă se sprijini de tejghea, fixîndu-l intens pe Pimby. La aceasta, Pimby păli şi înghiţi greu, plimbîndu-şi degetele pe marginea interioară a gulerului lui alb, rigid, ca şi cum ar fi fost prea strîns pentru gîtul său.

— Ai o clientă aici care doreşte o cutie poştaiă pentru A.K. Munroe. Acum, dă-i una, *pronto,* fără întrebări şi poveşti. *Comprende*?

—Da, generale. Imediat, generale.

Fără să mai stea pe gînduri, funcţionarul îi

dădu o cutie poştală Aramintei, sub fictivul nume pe care îl dăduse. Fu uşurată că problema se rezolvase cu minimum de zarvă şi că tăcerea lui Pimby părea în aparenţă asigurată. Însă, în acelaşi timp, era iritată că îi era îndatorată lui Rigo del Castillo: era evident că fără intervenţia lui nu ar fi obţinut cutia poştală atît de uşor sau poate chiar deloc — şi aceasta după ce îl insultase afară refuzînd să îi ofere mîna. De ce vorbise în interesul ei, se întreba, în special după ce-l tratase atît de nepoliticos? Era limpede, trebuie să fi bănuit că făcea ceva ce ar fi displăcut bunicului ei foarte mult şi a dorit să o ajute. Totuşi, chiar dacă ajutorul generalului izvorîse dintr-un motiv nu tocmai nobil, Araminta simţea în mod dezagreabil că îi datorează recunoştinţă.

— Vreau... vreau să-ţi mulţumesc, îi spuse după ce el îşi terminase propriile lui treburi la oficiul poştal şi se îndepărtase de tejghea.

— *Por nada*.

Del Castillo ridică neglijent din umeri.

— E de datoria bărbaţilor să sară în ajutorul unei fete în încurcătură, nu-i aşa? Doar că, admit, sînt curios de ce doreai să iei o cutie poştală sub nume fals, *seniorita* Winthrop.

— Vai, era atît de evident? rosti ea jalnic. M-am temut că aşa are să fie. Te... te asigur că pentru nimic mai infam decît că am... am propus pentru publicare un articol de ziar pe care l-am scris, şi... şi nu vreau ca bunicul să afle de asta, explică Araminta, apoi îi veni să-şi muşte limba pentru onestitatea ei.

Totuşi, părea extrem de improbabil ca generalul să raporteze această informaţie bunicului ei.

— A... înţeleg. Şi, e într-adevăr îndoielnic să aprobe Noble Winthrop ca nepoata sa să fie altceva decît un crin pe cîmp.

— Inutilă şi inofensivă?

— Eşti tot atît de ageră la minte pe cît eşti de frumoasă, *señorita*. E foarte reconfortant să întîlneşti o femeie de o asemenea calitate. Sînt foarte puţine de acest gen, te asigur.

Vocea lui era caldă şi mîngîietoare. Ochii lui îi reţineau pe ai ei hipnotic, cu profunzimea lor cafenie seducătoare, insondabilă; se simţea ciudat, ca şi cum s-ar fi scufundat în ei.

Cum putea fi atît de atrăgător, atît de fermecător şi atît de fatal? se întrebă Araminta. Oare chiar îşi omorîse soţia? Cu siguranţă că nu. Cu siguranţă că poveştile spuse despre el erau minciuni. Însă de ce altceva fusese atît de prompt Pimby să-i facă pe plac generalului? Era groază ceea ce văzuse ea pe faţa smochinită a lui Pimby; era ca şi cum s-ar fi confruntat cu o sălbatică şi imprevizibilă puma şi nu cu un om. Acelaşi aspect pe care îl observase pe feţele celor care tremurau înaintea mîniei bunicului ei. Însă, spre deosebire de acesta, care zbiera şi îşi agita pumnii cînd era furios, Rigo del Castillo nu-şi ridicase vocea, nu făcuse nici măcar un gest de ameninţare către funcţionar. Infama reputaţie a generalului singură era suficientă ca să inspire teamă, se părea. Cu siguranţă, în acest caz, poveştile despre el trebuie să fi avut bază, trebuie să fi fost întemeiate.

Fără să-şi dea seama, Araminta se cutremură la acest gînd. Nu trebuia să lase strania fascinaţie a acestui bărbat să pună stăpînire pe ea. Dacă zvonurile trebuiau crezute, era un criminal nepăsător, un bărbat care îşi asasinase cu sînge rece nevasta şi ataca toate ranch-urile de pe Rio Grande, furînd, prădînd, arzînd şi omorînd. Nu trebuia să uite asta, n-avea importanţă cît de mult Del Castillo o flata şi, deşi împotriva voinţei sale o atrăgea.

— Tre... trebuie să plec, rosti întretăiat, ca şi cum ar fi alergat. Mulţumesc din nou.

Apoi, fără a aştepta răspunsul lui, ieşi grăbită din oficiul poştal, simţind cumva că el rămăsese acolo, privind în urma ei pînă dispăruse din vedere.

În acea noapte, Araminta visă; şi în visul ei, un diavol călare îşi făcu apariţia dintr-un nor de praf pentru a o smulge şi a o duce departe de casă, în iad — şi cînd îi privi faţa, era faţa lui Rigo del Castillo.

Capitolul 7

Lunga vară indiană începuse în cele din urmă să facă loc toamnei, zilele să se răcorească, arşiţa înăbuşitoare să se moaie într-o căldură aurie care, fiind suportabilă, era binevenită. Acum, cînd vîntul sufla dinspre munţi pe deasupra domeniului, purta cu el răcoarea înăiţimilor şi era îmbibat cu umezeala şi mireasma lui Rio Grande. Florile de toamnă îşi deschideau petalele prin iarba înaltă care acoperea cîmpia şi frunzele copacilor îşi schimbau culoarea pe falezele îndepărtate. Doar cerul rămînea neschimbat, de acelaşi turcoaz cu al pietrelor pe care indienii le numeau *bucăţi de cer.*

Deşi nu credea în ea, romantica legendă a pietrelor turcoaz căzute din cer îi aprindea fantezia şi munci mult ca să obţină exact acea nuanţă pe tabloul la care lucra. Alesese în această dimineaţă uleiurile în locul acuarelelor pentru a

avea suficient timp şi pentru a corecta greşelile. De obicei prefera culorile de apă pentru că erau mai luminoase şi mult mai delicate, mai diafane; însă scena pe care o vizualizase cu ochii minţii părea să pretindă bogăţia uleiurilor.

Deoarece Judd monopoliza atît de multe din orele ei, Araminta continua să călărească în zori, pentru a-şi asigura momentele ei de singurătate. Deşi bunicul ei insistase la început ca unui din lucrătorii de la ranch să o însoţească, reuşise de fiecare dată să se strecoare afară neînsoţită, preferînd solitudinea; iar Noble trebuise, fără nici o tragere de inimă să se resemneze cu caracterul ei năbădăios. Pentru a-l linişti, Araminta întotdeauna lăsase o notă la ranch, indicînd în ce direcţie plecase, astfel încît dacă nu s-ar fi întors după o perioadă rezonabilă de timp, bunicul ei să aibă un punct de plecare în căutările sale. Totuşi, el se neliniştea pentru siguranţa ei, pînă la a deveni sufocant de protectiv, gîndi Araminta. Însă nu era sigură dacă acest lucru se datora nepiăcerii faţă de modul ei independent de a fi sau începuse să ţină la ea. Prefera să creadă că motivul era cel din urmă. Dar chiar în acest caz, nu-şi putea micşora sentimentul că s-ar fi sufocat şi ar fi murit dacă nu ar fi avut cîteva ore pentru ea însăşi, să picteze, să mediteze, să viseze.

Era obişnuită cu solitudinea, care îi era tot atît de necesară pe cît aveau nevoie florile de apă. La ranch, părea că niciodată nu este singură. Chiar şi atunci cînd bunicul ei şi cu Judd nu erau acolo, servitorii, toţi mexicani, se învîrteau prin preajma

sa, atenţi la orice dorinţă de-a ei. Cu spaniola ei limitată nu-i putea face să înţeleagă că nu era nevoie să stea tot timpul la picioarele ei, ca şi cum ar fi fost o regină. În ochii lor, ea era o regină — sau cel puţin cît se înţelegea prin aceasta în West Texas — şi mulţi dintre ei, precum Teresa, aveau o slăbiciune pentru ea de pe timpuri, de pe cînd era copil la High Sierra. Să le ceară să o lase singură ar fi însemnat să-i rănească şi să-i supere, Araminta ştia aceasta. Astfel că îi suporta, ştiind că atenţiile lor izvorau din dragoste, bunătate şi dorinţa de a-i fi pe plac.

Acum se bucura din plin de singurătatea ei, fără a-şi da seama de trecerea timpului, neconştientă măcar de ceea ce o înconjura, în afară de ceea ce imortalizase pe canavas şi examina cu ochi expert şi critic din toate unghiurile. Pictura era bună, probabil cea mai bună pe care o făcuse vreodată, gîndi ea. Înfăţişa ivirea zorilor pe orizontul de răsărit, umbre trandafirii şi aurii interferîndu-se pe albastrul schimbător al arbuştilor de bumbac şi mesquite, ce mărgineau malurile pîrîului pe care stătea. Razele soarelui licăreau printre crengile copacilor, punctînd undele apei, ca şi cum suprafaţa acesteia ar fi fost presărată cu o multitudine de pietre preţioase. Preeria se întinde departe în faţa ei, iarba înaltă, îngăibenită, atinsă şi ea de razele soarelui, părînd aprinsă. Prima dată pictase zorile, pentru a le desprinde cît mai fidel posibil, astfel încît la restul tabloului avea încă de lucrat. Însă acum, că avea esenţa scenei pe canavas, putea termina

ceea ce mai rămăsese în tihnă. Araminta hotărî să facă o pauză pentru a-şi lua micul dejun pe care şi-l pregătise într-un coş înainte de a pleca de la hacienda. Fredonînd pentru sine încetişor, puse deoparte pensulele şi paleta, apoi se aplecă să-şi spele faţa şi mîinile în pîrîu.

Apa era rece şi plăcută; se stropea din abundenţă, frecîndu-şi antebraţul stîng viguros pentru a îndepărta uleiul cu care din neatenţie se pătase. Cînd se ridică, ştergîndu-şi apa de pe ochi, pe celălalt mai al pîrîului era Rigo del Castillo, călare pe un enorm armăsar negru, arătînd ca Satan însuşi! Se sperie pentru că nu-l auzise apropiindu-se. Se întrebă dacă intenţiona să-i facă vreun rău. La urma urmelor era duşmanul neîmpăcat atît al bunicului ei cît şi al lui Judd. Primul impuls fu să fugă de el, însă cum ea era pe jos şi el călare, ar fi putut cu uşurinţă s-o prindă dacă ar fi vrut. Nu exista mijloc de a scăpa de el — cel puţin pe moment; Araminta păşi înapoi din faţa lui cu prudenţă, strecurîndu-se spre iapa sa.

— Ce faci aici? De unde vii? întrebă ea tăios.

El rîse.

— Dragă *seniorita* Winthrop, mă priveşti ca şi cum aş avea coarne şi o coadă ascuţită. Sînt conştient că am ceva din reputaţia unui diavol, însă chiar crezi că puterile mele sînt într-atît de mari încît să mă pot materializa din aer?

— Nu, bineînţeles că nu, ripostă ea, supărată că el o ironiza, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. Pur şi simplu m-ai speriat pe moment. Nu te-am văzut venind.

— Poate pentru că erai concentrată asupra spălatului? sugeră el, îndemnîndu-şi calul peste pîrîu.

După ce acesta trecuse bălăcindu-se prin apă şi rămase şiroind între Araminta şi apa sa, efectiv tăindu-i calea de scăpare, generalul descălecă nepăsător, cu un zîmbet curbîndu-i buzele.

— Scuzele mele pentru a te fi speriat, *seniorita*. Nu aveam intenţia asta, te asigur. Ca şi ţie, şi mie îmi place să călăresc dimineaţa, devreme. Te-am observat din întîmplare aici şi mi-am luat libertatea de a veni să te întîlnesc.

— Neinvitat şi totodată pe pămîntul lui High Sierra? Încalci proprietate, ştii asta. Întotdeauna te porţi cu atîta infatuare, generale?

— Pentru a fi exact, n-am fost pe pămîntul lui High Sierra pînă cînd n-am trecut pîrîul care este hotarul între ranch-ul bunicului tău... şi celui al meu. Propriul meu ranch, Casa Blanca, nu este la fel de mare ca High Sierra, desigur; totuşi, cînd sînt aici, în Texas, îi spun casa mea. Pentru a răspunde la întrebarea ta, sînt, cînd îmi face plăcere, într-o oarecare măsură infatuat, aşa cum fără îndoială trebuie să fi auzit.

Araminta nu anticipase atîta sinceritate. Din partea unui om cu sordida reputaţie a lui del Castillo, se aşteptase dacă nu la minciună, măcar la disimulare. Era tot atît de surprinsă de onestitatea sa cît şi de faptul că pămîntul învecinat cu proprietatea bunicului ei aparţinea generalului; nimeni nu-i spusese acest lucru. Totuşi, în ciuda sincerităţii şi a aparentei atitudini prietenoase a lui

del Castillo nu îndrăzni să-şi lase jos garda în faţa lui.

— Şi de unde ştii că-mi place să călăresc dimineaţa? se interesă ea caustic.

— E de datoria mea să ştiu totul despre duşmanii mei.

Spre deosebire de celelalte, răspunsul acesta o alarmă. Pentru prima dată îşi blestemă îndărătnicia de a nu-l asculta pe bunicul ei şi a nu fi luat un lucrător care să o însoţească în timpul plimbărilor ei călare. Acum îşi înţelegea prostia. Ea şi generalul erau complet singuri împreună, izolaţi în preerie. Dacă ar ataca-o pe neaşteptate, nimeni nu i-ar auzi strigătele. Ar fi la discreţia lui. Carabina ei era în tocul de la şea, pistolul era la centura de cowboy pe care şi-o scosese mai devreme şi o încolăcise în jurul cornului şeii. Cum del Castillo continua să stea între ea şi iapa ei, era improbabil că ar fi în stare să ajungă la cal înainte ca acesta să pună stăpînire pe ea. Astfel, cea mai la îndemînă apărare nu era decît micul cuţit neascuţit pe care-l folosea cînd picta în ulei — care cu greu putea fi socotit o armă mortală, gîndi ea. Pînă la referirea lui la *duşmanii* săi nu se gîndise cu adevărat că el i-ar face rău. În ciuda a tot ceea ce auzise referitor la el, Araminta tot nu putea cumva crede că el ar putea să o atace cu adevărat, sau chiar s-o omoare. Însă acum simţea un frison de spaimă.

— Mă... mă numeri printre duşmanii tăi? întrebă ea ezitant.

— Nu, în acest moment nu. Dar va veni şi asta,

seniorita. Cu siguranţă, nu se poate să fi trăit aceste cîteva luni la High Sierra fără să fi aflat de gîndul rău pe care mi-l poartă atît bunicul tău cît şi Judd Hobart. Ar fi fericiţi să mă vadă spînzurat.

— Şi la ce altceva te-ai putea aştepta?

Chiar în timp ce rostea aceste îndrăzneţe cuvinte, Araminta îşi blestemă în gînd atît limba nestăpînită cît şi nebunească bravadă. Era hotărît lucru, că nu era înţelept să provoci un om ca acesta, în special cînd era virtual fără apărare în faţa lui.

— Nu le furi caii şi vitele, le jefuieşti şi arzi acareturile?...

— În ochii tăi acestea sînt crime teribile, nu-i aşa? o întrerupse generalul răspicat, fără să confirme sau să respingă acuzaţiile ei. Dar ce spui de bunicul tău şi alţii ca el, oameni ca Frank şi Judd Hobart, care s-au îngrăşat şi îmbogăţit pe spinarea mexicanilor, ei? Sau aceasta este o crimă în fata căreia închideţi ochii, *seniorita*, pentru că îţi procură hainele costisitoare pe care le porţi şi hrana bună pe care o mănînci? Răspunde la asta, dacă poţi!

— Nu... nu ştiu ce vrei să spui, se bîlbîi Araminta, trăgîndu-se înapoi din faţa sa.

— Nu ştii?

Vocea lui tremura de mînie.

Apoi, în mod ciudat, după un moment se îmblînzi. Subita sa ură păru să se topească, deşi era evident că emoţiile continuau să se agite în el.

— Nu. Nu, probabil că nu ştii.

Arătă spre pictura de pe şevalet.

— E un tablou foarte frumos, *senorita*. Dacă ai privi mai atent, ar putea fi chiar o capodoperă, ca lucrările lui Corot. Cunoşti poate schiţele şi tablourile lui? întrebă el, surprinzînd-o cu cunoştintele sale despre artă. Sînt foarte apreciate pentru stilul lor liber şi culorile lor luminoase, aşa cum tu însăţi ai folosit în lucrarea ta. Dar vai, *senorita*, viziunea tá este la fel de îngustă ca şi a unui cal cu apărători la ochi. Vezi doar frumuseţea pămîntului, nu şi urîţenia lui.

Se aplecă şi ridică o mînă de noroi de pe malul pîrîului. Apoi, înainte ca Araminta să-şi dea seama ce intenţionează, îi prinse mîinile şi-i îndesă cu putere în ele pămîntul ud, făcînd-o să tremure atît de spaimă cît şi din cauza unei ciudate, perverse excitaţii datorată puterii lui.

— Asta este ceea ce zace sub suprafaţa pămîntului, *senorita* Winthrop. Deschide ochii ca să poţi vedea! Noroil Noroiul sărăciei, foametei, bolilor şi a o sută altor nenorociri care chinuiesc pe oamenii de rînd săraci din Mexic. Însă, desigur, ce poate şti o bogată şi gingaşă *gringa* ca tine despre aceste lucruri.

Surîse spre ea barjocoritor în timp ce o elibera. Înghiţind cu greu, ea îngenunghe din nou pentru a-şi freca şi curăţa mîinile, ca şi cum ar fi putut îndepărta nu numai noroiul, dar şi senzaţia de vinovăţie, a mîinilor lui pe ale ei.

— Tot atît de puţin pe cît pretinzi că ştii despre activităţile lipsite de scrupule ale bunicului tău, ale celor din familia Hobart şi a altora de teapa lor, tot atît ştii şi despre inerenta putere a unor picturi

grandioase.

— Şi ce activităţi sînt acestea?

Araminta îşi dădu cu mîndrie capul pe spate, jignită şi ultragiată că el nu doar îi întrerupse solitudinea, însă o şi insulta, mai ales că nu făcuse nimic care să-i atragă dispreţul.

Hotărîtă să nu-i ofere satisfacţia de a vedea cît de mult o rănise, se ridică şi în mod deliberat se întoarse spre el cu spatele, deşi îi trebuise fiecare strop de curaj pentru a face acest lucru. Probabil dacă l-ar fi ignorat, el s-ar fi îndepărtat — pentru că, dacă ar fi dorit să-i facă vreun rău, deja ar fi făcut-o, cu siguranţă. Străduindu-se să-şi menţină în aparenţă calmul, începu să-şi despacheteze micul dejun, întinzînd mai întîi pe iarbă pînza cu carouri roşii împăturită peste conţinutul coşului. Însă, mîinile îi tremurau şi mişcările îi erau stîngace în timp ce aşeza alimentele şi băutura pe care le pregătise mai devreme în acea dimineaţă. Spre iritarea ei, totuşi, del Castillo se făcu a nu înţelege aluzia şi să rămase nemişcat.

— Bunicul tău, Hobartii şi alţi cîţiva, printre altele, vînd arme şi provizii prin contrabandă Federalilor şi Ruralilor, arme cu care armata şi poliţia omoară oamenii în Mexic, *senorita*; oameni care nu prea au altceva decît speranţa care să-i susţină şi disperarea care să-i apere. Însă, cum am spus, ce poţi tu să ştii ce înseamnă să fii sărac şi flămînd?

— Mult mai mult decît şii tu despre mine, evident, atîta timp cît am avut parte de amîndouă.

Vocea ei era plină de calmă demnitate.

— Metoda ta de a aduna informaţii are nevoie de mari îmbunătăţiri odată ce nu ştii deja asta, generale. Astfel că de ce aş crede eu poveştile tale despre bunicul? Şi chiar dacă sînt adevărate — Araminta îşi aduse aminte cu neplăcere fragmentele de informaţii auzite din întîmplare la *fadango* — Federalii şi Ruralii reprezintă guvernul legitim din Mexic, şi de aceea, să îi ajuţi şi să le oferi sprijin cu greu poate fi o crimă. Revoluţionarii tăi — Maderistas, Zapatistas, Orozquistas, Vazquistas şi toţi ceilalţi — sînt cei care au pornit războiul vostru civil şi care astfel sînt responsabili de moartea oamenilor voştri.

— Ei, hai, *senorita*, o mustră del Castillo, aplecîndu-se cu graţie pentru a se aşeza lîngă ea pe pînza cu carouri roşii, ca o jurnalistă în devenire, ar trebui să ştii mai mult ca oricine, ce trebuie să crezi din ceea ce poţi citi în ziarele voastre. Sînt pline de minciuni şi de adevăruri trunchiate, toate denaturate ca să reflecte punctele de vedere ale editorilor, directorilor şi a celor care îşi fac reclamă în ele, es verdad?

Ridicînd o sprînceană, aşteptă negarea ei, care nu veni, pentru că ştia în inima ei că el avea dreptate. De fapt, era unul dintre principalele motive pentru care voia să devină jurnalistă: dorea să scrie adevărul, nu minciunile care erau în vogă în publicaţii.

— Porfirio Diaz era un dictator, căruia nu-i păsa deloc de oamenii de rînd, continuă generalul şi după ce l-a detronat pe Diaz şi i-a luat locul, Francisco Madera a preferat să uite şi el de oa-

menii de rînd. Există o vorbă în Ciudad de Mexico, *senorita*: *Fuera de Mexico, todo es Cuautitlan* — *în afară de Mexico City, tot restul e Cuantitlan.* Vezi, în Mexic, dacă cineva nu e din capitală, ci din provincie nu e nimic.

Del Castillo se opri un moment, privind spre micul dejun pe care ea îl răspîndise pe pînză. Apoi, cu o largă mişcare a mîinii continuă:

— Toată această mîncare şi băutură, doar pentru tine, *senorita*. Ştii că din toate astea, o familie de ţărani din Mexic ar putea trăi zile întregi, poate chiar o săptămînă?

În timp ce privea la felurile apetisante dinaintea ei, Araminta fu deodată frapată. Nu-şi dăduse seama, pînă în acest moment, că împachetase chiar atît de mult. În graba ei de a se vedea plecată de la hacienda şi gîndindu-se că s-ar putea să nu se întoarcă pînă la prînz, adunase pur şi simplu tot ce-i fusese la îndemînă şi azvîrlise în coş. Acum se părea că pe faţa de masă erau împrăştiate destule pentru a hrăni o armată: un morman de *tortillas*, o bucată mare de carne şi una de brînză, fructe, o porţie de *frijoles*, cîteva *sopaipas*, o bucată de unt, inevitabila *salsa* şi un ulcior cu lapte proaspăt. Ochii trebuie să-i fi fost mai mari decît stomacul în această dimineaţă, gîndi ea iritată. Era oare vreo mirare că generalul o scruta cu atît de mult dispreţ? Trebuie să o creadă ori o gurmandă ori o risipitoare.

— E clar, am într-adevăr mai mult decît pot eu mînca singură, admise ea, roşind şi dorind acum să nu fi deschis coşul în prezenţa lui. Neştiind ce

altceva să facă, se interesă şovăielnic:

— N-ai vrea... n-ai vrea să iei micul dejun cu mine, generale?

— Rigo. Toţi prietenii îmi spun Rigo.

— Dar credeam... credeam că din cauza bunicului mă priveşti ca pe un duşman.

— Asta e dorinţa, *señorita*?

— Nu. Aş crede că ai fi un... adversar formidabil, generale.

— Şi, chiar aşa şi sînt. Însă nu te îngrijora, pentru că dacă vreodată aş deveni adversarul tău, eu însumi aş fi primul care să-ţi spun. Jur.

Vorbea cu atîta intensitate, încît Araminta nu se putu îndoi de onestitatea lui — şi se cutremură la gîndul că vreodată el s-ar putea proclama ca duşman al ei. Era cea mai stranie, cea mai înspăimîntătoare şi totuşi cea mai captivantă dimineaţă pe care Araminta o petrecuse în viaţa ei, în ciuda faptului că tremurase de frică în fiecare clipă. Îşi spunea mereu şi-şi repeta că n-ar trebui să fie singură cu acest bărbat, în special în acel loc izolat. Ştia că Rigo era un revoluţionar şi, după toate aparenţele, un *bandolero*, un bandit, un *desperado* în acelaşi timp. Posibil să-şi fi ucis soţia cu sînge rece — nu îndrăzni să întrebe. Totuşi, în compania lui, găsi dificil să creadă aceste povestiri. În timp ce discutau, descoperi că are o minte ageră, ascuţită, iar cunoştinţele îi erau în mod evident îmbogăţite de călătoriile sale. Pentru prima dată după ce părăsise şcoala internat, Araminta era în stare să converseze la un nivel care se potrivea propriei sale inteligenţe,

isteţimi şi educaţii; şi în ciuda faptului că bunicul ei va suferi cu siguranţă un şoc dacă va afla vreodată de această dimineaţă, nu părea în stare să se îndepărteze de Rigo. Îi amintea de o panteră tolănindu-se la soare, cum se întinsese alături de ea, lung şi zvelt, întunecat şi frumos, viguros şi imprevizibil, torcînd într-un moment, mîrîind în următorul. Era elegant, afabil, încîntător şi sofisticat. Însă în ciuda tuturor acestor lucruri, era de asemenea dur, arogant, depravat şi cinic — şi deloc gentleman, deşi părea uneori amuzat să joace acest rol.

— Mă... nedumereşti, generale, remarcă Araminta, jenîndu-se în continuare să mărească intimitatea situaţiei folosind numele lui de botez.

— În ce fel?

— Ei bine, în toate felurile, de fapt. Felul tău de a vorbi, purtarea, îmbrăcămintea, erudiţia...

Scutură din cap.

— Într-un fel, în ciuda faptului că simpatia ta este în mod limpede de partea lor, pur şi simplu nu te văd ca ieşind din rîndul oamenilor săraci din Mexic.

— Oh, dar e adevărat, te asigur, *señorita*. Sînt fiul bastard al unui bogat *haciendado*, care avea şi alţi copii, legitimi, aşa încît nu avea nevoie de mine — sau de *mi madre*, după ce luase cu forţa, în mod repetat, ceea ce dorea de la ea şi apoi, în cele din urmă, se plictisise de ea.

Araminta tresări la această monstruoasă revelaţie pe care Rigo o emisese cu o voce indiferentă, cu un zîmbet batjocoritor arcuindu-i buzele.

— Eşti oribil de şocată, nu-i aşa? Pentru că astfel de lucruri nu se întîmplă în lumea ta, *senorita*, adevărat? Din nenorocire, ele sînt foarte comune într-a mea. Mi-am luat numele după hacienda lui *mi padre* — *del castillo*, de la castel, deoarece nouă tuturor celor care lucram pe pămîntul lui *mi padre* cu asta ni se părea că se aseamănă. Nu, să nu-ţi pară rău pentru mine — ai o faţă uşor de citit, ştii? Pentru că nu doresc mila ta.

— Şi atunci ce doreşti? întrebă ea, încă nedumerită de el, dar începînd în cele din urmă, gîndi ea, să întrezărească băiatul din care se dezvoltase acest bărbat.

— În această dimineaţă? Nu mai mult decît deja am primit, redeveni el enigmatic. Nu-mi pot aminti cînd a fost ultima oară cînd am avut un mic dejun atît de plăcut. *Muchas gracias.*

Cu aceasta, spre marea ei surpriză şi în mod bizar spre dezamăgirea ei, se ridică. Îndreptîndu-se spre armăsarul său, care păştea în apropiere, apucă frîul şi se săltă în şea. Dîndu-şi capul pe spate, nobilul animal dansă cîţiva paşi înainte de a fi adus sub controlul stăpînului său. De pe spatele calului, Rigo privi cu intensitate în jos spre Araminta, cu ochii îngustaţi, astfel încît ea nu-i putu citi gîndurile.

— Înainte să plec, un cuvînt de... un sfat amical, dacă-mi permiţi, *senorita*. În ciuda părerilor bunicului tău şi ale Hobart-ilor, Judd Hobart nu este bărbatul potrivit pentru tine. Ar fi înţelept din partea ta să nu-i încurajezi atracţia pe care o

are faţă de tine.

Apoi, înainte ca ea să poată răspunde îşi îmboldi armăsarul cu pintenii lui mexicani de argint şi plecă.

Capitolul 8

Araminta rămase perplexă şi destul de supărată la observaţia lui Rigo. Nu ştia de ce putea el fi interesat de cine o curtează — chiar dacă era vorba de Judd, pe care îl ura. Nu era treaba generalului cu cine îşi petrecea ea timpul, gîndi ea înfierbîntată, şi cu siguranţă că nu avea dreptul să se amestece în viaţa ei. În mod convenabil îşi dădu la o parte din minte faptul că-i fusese recunoscătoare pentru intervenţia de la oficiul poştal. În afară de aceasta, îşi spuse, o ajutase atunci cu Pimby, funcţionarul poştal, doar pentru a-i pune beţe în roate bunicului ei — fapt ce cu greu putea fi considerat o recomandare pentru caracterul lui Rigo pe care îl ştia responsabil, în orice împrejurare. Acest bărbat era un revoluţionar, un tîlhar, dacă zvonurile erau corecte, un ucigaş, deşi Araminta nu voia să creadă acest ultim lucru despre el. Că suficienta

sa copilărie purta o mare vină pentru a-i fi întunecat firea, era de înţeles, totuşi, nu era o scuză pentru purtarea sa. Cu toate că el îi descosiderase mila, îi părea rău pentru general — deşi nu era sigură dacă el îi plăcea. Frumuseţea şi magnetismul pe care acesta le emana erau tot atît de înspăimîntătoare pe cît erau de captivante. O făceau să se gîndească la un animal de pradă ademenitor şi înşelător care, în ciuda splendorii şi atracţiei, se putea schimba pentru a o ataca în orice moment, deşi, pentru a fi cinstită, el nu făcuse nici cel mai mic gest de ameninţare în privinţa ei. Era adevărat, cu toate acestea, roşi ea la aceste gînduri nesăbuite — că uneori se întreba cum s-ar simţi înlănţuiă şi sărutată de el. Totuşi, Araminta nu uita de proasta iui reputaţie ori de faptul că era duşmanul bunicului ei — şi putea fi într-o zi şi al ei.

Însă în pofida voinţei sale, Rigo continua să o fascineze; şi acea întîlnire din zori deveni una din multele care urmară. Fără să vrea, simţea o stranie atracţie faţă de el, pe care nu o mai simţise faţă de nimeni. Pe neaşteptate începură să aibă multe în comun, de la dragostea lor faţă de literatură, muzică şi artă pînă la interesul pentru călătorii şi culturi străine, preocupările faţă de afacerile mondiale, de ştiri şi politică, în toate aceste chestiuni el dovedindu-se informat şi educat, mai mult chiar decît ea însăşi. Araminta nu şi-l putea scoate din gînd. Dacă era cinstită cu ea însăşi, trebuia să admită că purtarea lui o emoţiona profund, conversaţia lui o captiva,

pentru că el îi vorbea ca unui egal şi îi stimula gîndirea, o înviorătoare schimbare faţă de modul în care o tratase atît bunicul ei cît şi Judd, ca şi cum mintea ei n-ar fi fost capabilă de nimic altceva mai serios decît să planifice un meniu ori să aleagă o rochie. Bunicul ei, cunoscîndu-i dorinţa de a deveni jurnalistă, o oprise chiar de a citi vreunul din ziarele locale, declarînd cu fermitate despre conţinutul lor că nu era potrivit pentru a constitui lectura unei doamne. Ca rezultat, Araminta era constrînsă să arunce pe furiş cîte o privire la ziare ori de cîte ori bunicul era absent din casă.

Ca trăsnetele unei neaşteptate vijelii, izbucnirile de violenţă din sudul frontierei îşi continuau escaladarea de la un an la altul, citea ea. Acum, datorită preocupării nestăpînite faţă de Rigo, Araminta ajunsese să cunoască multe lucruri despre faptul că deşi, după cum se exprima el, era *scandalos, nu* era nimic ilegal în aprovizionarea cu arme de către americani a Federalilor şi Ruralilor, care reprezentau guvernarea legitimă a Mexicului. Totuşi, o criticabilă rezoluţie a *Consensului* îl împuternicise pe preşedintele Taft să interzică toate celelalte expediţii de armament către Mexic atît timp cît continuau tulburările sociale. Această decizie reprezenta o serioasă piedică pentru revoluţionari, care, ca rezultat, începuseră să agite sentimentele anti-americane. Dacă revoluţionarii asemeni Federalilor şi Ruralilor, ar fi fost dotaţi cu armament american, ar fi fost pe picior de

egalitate cu guvernanţii împotriva cărora se revoltaseră. Aşa cum stăteau lucrurile, acesta constituia doar unul dintre obstacolele pe care trebuia să le biruie cum puteau. Cînd începu să aibă o privire de ansamblu asupra întregii situaţii, Araminta nu se mai simţi atît de sigură pe faptul că aceste purtări care includeau raiduri peste frontieră pot fi cu uşurinţă condamnate. Poate chiar ea însăşi, dacă ar fi fost cu atîta cruzime oprimată şi constrînsă să lupte pentru viaţa ei ar fi putut fi împinsă la astfel de măsuri disperate, reflectă ea.

Totuşi, nu era drept că bunicul ei, Hobart-ii şi alţi ranch-eri texani aveau de suferit pentru ceea ce nu era războiul lor. Însă dacă ranch-erii din nordul frontierei furnizau arme şi alte provizii Federalilor şi Ruralilor, Araminta putea înţelege de ce revoluţionarii vedeau în ei nişte ţinte legitime. Era o situaţie dificilă şi nu existau răspunsuri facile. Bunicul ei, cînd îl întreba despre toate astea, declara că afacerile erau afaceri, că se realiza un profit din tulburările sociale din Mexic, şi că nu făcea nimic iiegal. Conştiinţa sa nu era deloc perturbată de aspectele morale ale problemei — înarmarea uneia dintre părţi însă nu şi a celeilalte, elitistul şi represivul regim la putere în Mexic, nedreptăţile suferite de cei săraci, de oamenii de rînd. Pînă acum, Araminta acordase puţină atenţie războiului. Însă cu cît se vedea mai mult cu Rigo, cu atît mai incapabiiă era să ignore violenţa din sudul graniţei şi contribuţia ranch-erilor texani la aceasta.

Contrariată, îşi spuse că întîlnirile ei cu generalul erau periculoase, incorecte şi trebuiau să înceteze. Pînă la urmă, nu putea conduce decît la necazuri. în ciuda faptului că el întotdeauna se purtase ca un gentleman faţă de ea. Dacă era cu adevărat un *bandolero*, un ucigaş, se punea în pericol de fiecare dată cînd se întîlnea cu el — şi cu siguranţă, avea unele motive încă necunoscute de a-i căuta societatea, motive legate de animozitatea pe care o simţea faţă de bunicul ei şi de Judd. Deşi Araminta se hotărî să nu mai aibă nimic de-a face cu Rigo, îi era uneori imposibil să reziste tentaţiei şi, din cînd în cînd, se trezea căiărind dimineaţa devreme spre pîrîul unde împărţiseră micul dejun şi unde, de cele mai multe ori, aştepta Rigo. Dacă ea era fascinată de el, se părea că şi el era în mod egal şi în ciuda voinţei sale, fermecat de ea.

— Nu eşti deloc ceea ce mă aşteptam să fie nepoata lui Noble Winthrop, îi spuse el odată, cu muşchii jucîndu-i încordat pe maxilar, ca şi cum ar fi fost supărat pe ea pentru aceasta.

Următoarele lui cuvinte îi confirmaseră gîndul.

— Nu-mi place că eşti aşa cum eşti.

— Oh? Şi de ce nu? se interesă Araminta, deşi bănuia deja răspunsul.

El ar fi preferat ca ea să fie urîtă, stupidă, vanitoasă şi nătîngă. Atunci ei nu ar fi avut nimic în comun, nu s-ar fi simţit atît de ciudat însă fatal atraşi unul de altul, fapt ce le tulbura cursul — astfel de limpezimea cristalului — vieţilor.

— Ar fi mai uşor dacă nu ai fi diferită de toate

celelalte *gringa* din clasa ta sociaiă din Texas.

—Mai uşor? În ce fel? Şi cum sînt eu diferită?

— Tu... mă tulburi, *senõrita*. Eşti încăpăţînată, voluntară, nemulţumită; şi cînd te ataşezi, te ataşezi profund, cred, o combinaţie care mă tem că s-ar putea dovedi devastatoare pentru tine într-o bună zi. Texas, Mexic... acestea nu sînt ţinuturi blînde cu locuitorii lor şi cei care rezistă sînt cei puternici şi duri; ei au învăţat să facă orice este necesar pentru a supravieţui.

— Şi crezi că eu n-am să supravieţuiesc? întrebă ea, dezorientată de perspicacitatea analizei caracterului ei.

Pentru un moment, Rigo fu atît de liniştit încît Araminta crezu că nu are de gînd să răspundă. În cele din urmă, el reluă încet:

— Nu, pentru că există în tine o putere tăcută şi curaj, cred eu. Însă mi-e teamă că s-ar putea să găseşti procesul învăţării... dureros, *señorita*. Şi pentru unele motive stranii, gîndul la asta... mă necăjeşte.

Avea o privire ciudată, îndepărtată cînd vorbea, ca şi cum putea să vadă viitorul ei şi ştia că nu este unul fericit. La acest gînd neliniştitor, Araminta simţi un fior rece pe şira spinării. Totuşi, oricît de mult insistă ea, el nu-şi continuă declaraţia tulburătoare, enigmatică, ci se ridică brusc şi îşi luă repede rămas bun, uimind-o şi rănindu-i sentimentele, făcînd-o astfel încă o dată să creadă că, de fapt, el o dispreţuia. Încăiecînd pe iapa sa, căiări spre casă, furioasă pe Rigo şi încă şi mai furioasă pe ea însăşi că, în ciuda acestui fapt,

se simţea atît de atrasă de el. Nu-l va mai vedea de acum, îşi spuse cu hotărîre. Continuînd să o facă însemna să-i trădeze pe bunicul ei, pe Judd, şi buna ei creştere. Doamnele nu ies pe furiş pentru întîlniri cu bărbaţi cu proastă reputaţie, şi desigur, ea nu fusese educată să facă acest lucru. Nu înţelegea ce se întîmplase cu ea că se purtase atît de nebuneşte, atît de nechibzuit, atît de nepăsătoare faţă de propria ei reputaţie şi siguranţa ei fizică. Trebuia să se elibereze de această fascinaţie faţă de Rigo înainte de a fi prea tîrziu.

Dacă bunicul ei ori Judd ar afla vreodată de întîlnirile ei cu generalul — Araminta se cutremură violent la acest gînd — furia lor n-ar cunoaşte margini. Judd avea un temperament atît de nestăpînit şi devenise atît de posesiv faţă de ea încît ar putea chiar să-l ucidă pe Rigo. Din ce în ce mai mult, Judd făcea presiuni asupra ei să se mărite cu el, şi deşi chiar şi ea trebuia să admită că era planul ideal — ca nepoata lui Noble Winthrop să devină soţia finului său şi High Sierra şi Chaporral să fie reunite, totuşi, Araminta ezita.

Simţul realităţii îi spunea că, în cazul în care moştenirea lui High Sierra n-ar fi fost dependentă de căsătoria ei şi bunicul ar fi intenţionat să-i lase oricum ranch-ul, ea n-ar fi fost niciodată în stare să-l conducă singură, fără un soţ, ori cel puţin un administrator capabil şi autoritar alături, unui care să o respecte şi care să-i fie credincios. Nu pentru că i-ar fi lipsit inteligenta sau abilitatea de a administra uriaşa proprietate; dacă ar fi fost

necesar, ar fi putut cu siguranţă învăţa pentru a se dedica stăruitor acestei sarcini. Însă chiar şi aşa, nici un bărbat n-ar fi luat-o în serios ca proprietară a lui High Sierra. Ar fi fost cel puţin dificil, dacă nu imposibil, ca ea nu doar să-i păstreze pe lucrătorii experimentaţi, dar de asemenea, să-şi impună autoritatea, mai ales că-i lipsea orice cunoştinţă practică despre conducerea unui ranch. Nu era sarcină importantă sau măruntă ia High Sierra pe care bunicul ei să n-o fi îndeplinit el însuşi în trecut. Din păcate, nu putea spune acelaşi lucru despre ea. Dacă ar fi trebuit să preia proprietatea mîine, ar fi fost la fel de vulnerabilă ca şi un fanfaron ignorant, devenind o ţintă uşoară pentru orice om lipsit de scrupule care ar fi dorit să tragă foloase de pe urma ei. Bunicul ei ar fi putut cel puţin elimina această problemă pregătind-o el însuşi în conducerea ranch-ului, însă în cele cîteva ocazii cînd Araminta îndrăznise să abordeze acest subiect, se mulţumise să ridice din umeri.

— Dacă Dumnezeu ar fi avut de gînd ca femeile să se amestece în afaceri i-ar fi dat creier, fetiţo, în locul unui corp care să-l facă pe bărbat fericit şi care să poarte copii. Aşa că de ce să-ţi baţi capul să te îmbraci în cămaşă şi salopetă în loc să te gîndeşti la o rochie de mireasă? Judd a devenit al dracului de nerăbdător, cîntîndu-ţi în strună, şi pot să-ţi spun că nu-l condamn deloc. Ce se-ntîmpiă cu tine, Araminta, că stai atît pe gînduri ca o puştoaică ruşinoasă abia ieşită de pe băncile şcolii? N-ai să găseşti un bărbat mai bun

decît Judd, care să aibă grijă de tine şi de High Sierra cînd eu am să intru în mormînt.

— Eu, eu nu-l iubesc, bunicule, şi nici el nu mă iubeşte.

— Iubire! Vai, asta nu-i decît o idee tîmpită — şi nu cred că tu eşti aşa de nebună, fetiţo! Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Araminta: dragostea zboară pe geam destul de curînd şi ceea ce-ţi rămîne apoi — dacă ai noroc — e simpatie, tovărăşie, înţelegere, un trecut petrecut împreună şi interese comune. Nu-l urăşti pe Judd, nu-i aşa? întrebă el tăios.

— Nu, însă...

— Şi ai fi mulţumită cu el aici, la ranch, aşa e?

— Ei bine, cred... cred c-aş putea fi, consimţi ea în silă.

— Atunci, pe toţi dracii! Care-i problema, fetiţo?

Ochii lui se îngustară cu o subită suspiciune.

— N-ai găsit un alt bărbat după care să oftezi, nu-i aşa?

— Nu.

Scuturâ din cap, apoi roşi uşor şi-şi feri privirea, incapabilă să mai suporte ochii pătrunzători ai bunicului cînd, pe neaşteptate, imaginea lui Rigo apăru nepoftită în mintea ei. Desigur, el nu însemna nimic pentru ea, ori ea pentru el, îşi spuse iritată. De ce s-o fi gîndit la el tocmai acum şi de ce se gîndea la el mereu — Araminta nu ştia să spună. Îşi împinse maxilarul înainte cu hotărîre.

— Nu, Bunicule, nu-i nimeni altcineva, declară cu fermitate, privindu-l drept în ochi. Doar că nu

înţeleg de ce tu şi cu Judd faceţi mereu atîta caz de asta, de ce sînteţi atît de zoriţi să mă mărit cu el. Ştiu că îl apreciezi mult, însă eu — eu mai am nevoie de timp, bunicule. Abia îl cunosc şi nu sînt, nu sînt sigură...

Vocea i se stinse şi îşi muşcă buza de jos, dîndu-şi seama cît de copilărească şi bosumflată părea.

— O mulţime de prostii blestemate, îţi spun eu! Nu-i nici o nevoie să fii sigură. N-am cunoscut niciodată vreo afurisită de femeie care să ia vreo decizie corectă în orice privinţă. Eu sînt sigur că Judd e bărbatul potrivit pentru tine — dacă nu era, crezi că l-aş fi favorizat atît? Dacă te zoresc să te hotărăşti mai repede, Araminta, ei bine, asta e pentru că nu mai sînt tînăr. Nu prea mi-au mai rămas mulţi ani. Nu ţi-am spus pînă acum pentru că nu voiam să-ţi faci griji, însă m-am simţit al naibii de rău în ultimul timp; şi, sincer, mi-ar fi de mare ajutor să-l am pe Judd aici să preia el conducerea de zi cu zi a ranch-ului. Mi-ar place să mă retrag, să mă bucur de roadele muncii mele cît mai pot şi să trăiesc destul ca să-mi legăn strănepoţii pe genunchi.

Noble se întrerupse brusc, scuturat de un violent acces de tuse. Scăpîndu-şi bastonul şi apucîndu-se cu mîinile de piept, se aplecă înainte.

— Bunicule!

Înspăimîntată, Araminta alergă lîngă el aşezîndu-l în marele lui scaun pivotant din spatele biroului şi lărgindu-i gulerul.

— Aşteaptă o clipă. Am să-ţi aduc puţină apă.

— Nu... o... o înghiţitură de... de whisky, reuşi el să îngaime printre convulsii.

Dat fiind împrejurările, nu credea că băutura putea fi bună pentru el. Însă temîndu-se să-l supere şi astfel să-i înrăutăţească situaţia, fugi supusă spre barul care era situat pe una din laturile biroului şi, descoperind una dintre carafele de cristal, turnă puţin din conţinutul ei auriu-închis într-un pahar. Apoi se înapoie grăbită lîngă el, ajutîndu-l să ţină paharul în timp ce bea. După ce dădu alcoolul pe gît, el păru să-şi revină. Sprijinindu-se pe spate în scaun, cu ochii închişi, întinse paharul tăcut spre Araminta, dînd de înţeles că doreşte să i-l reumple.

— Bunicule, te simţi bine? Ai mai suferit vreun atac din ăsta pînă acum? Poate că ar trebui să chem doctorul...

— Nu, nu, n-a fost asta prima dată cînd s-a întîmplat. Durerea are să treacă într-un minut. Aşa-i de fiecare dată. Înaintez în ani, fetiţo, şi asta-i ceva la care nici un doctor n-are ce-i face.

Araminta nu era convinsă că brusca izbucnire a bunicului era simplul rezultat al vîrstei înaintate; şi sprîncenele îi erau încruntate cu îngrijorare cînd se întoarse în silă la bar, turnînd în pahar o altă porţie de whisky din carafă. Pînă azi, nici măcar nu bănuise că ar putea fi ceva în nereguli în privinţa sănătăţii bunicului. Acest gînd o alarmă. În ciuda rezervelor în privinţa lui, îşi dezvoltase o oarecare afecţiune faţă de arţăgosul ei bunic. Era singura ei rudă în viaţă şi o trata cu

bunătate, cu tot felul lui ursuz.

Mai mult, deşi îi făcuse clar că îi lăsa prin testament High Sierra după căsătoria ei, nu avea nici cea mai vagă idee ce s-ar întîmpla cu ranchul dacă ea ar fi nemăritată la moartea lui. Nici măcar Judd nu ştia, ceea ce explica de ce continua să o bată la cap îndemnînd-o să taie nodul gordian. Presupunînd, totuşi, că va fi necăsătorită în momentul decesului bunicului şi nu va moşteni High Sierra, ce se va întîmpla atunci cu ea? Nu putea fi sigură nici măcar de nişte bani lăsaţi de bunicul ei, iar ea nu avea nişte fonduri ale ei şi nici şanse de a dobîndi vreunele. Nu primise încă nici un răspuns de la Liam O'Grady la scrisoarea pe care i-o trimisese, astfel încît nici nu ştia dacă articolul ei fusese acceptat spre publicare în *Record*, dacă exista vreo speranţă să se întoarcă la slujba ei de la ziar în New York City. Dacă bunicul ei ar muri mîine, ar fi la fel de lipsită de mijloace ca şi înainte de venirea ei în Texas, expusă din nou vieţii de pe străzile principale din New York City.

Acest gînd era înspăimîntător şi perspectiva de a se căsători cu Judd deveni deodată cu mult mai atrăgătoare.

La urma urmelor el era temut, respectat şi cunoscător în treburile conducerii unei mari proprietăţi. Nimeni n-ar fi îndrăznit să se împotrivească autorităţii lui la High Sierra, să trîndăvească sub conducerea sa ori să încerce să îl înşele. Ca soţie a sa, viitorul Aramintei ar fi asi-

gurat iar copiii pe care ar putea să îi aibă ar trăi lipsiţi de griji. Frank şi Elisabeth Hobart ar primi-o cu braţele deschise în familie; şi chiar Velvet, care, pentru unele motive obscure, fusese ciudat de distantă faţă de ea, ar putea, eventual, deveni, dacă nu la fel de apropiată şi afectuoasă ca o soră, cel puţin cea mai bună prietenă, după care Araminta adeseori tînjise.

Noble era convins că ea se gîndea la toate astea în timp ce el o privea printre pleoapele uşor întredeschise. Chicoti pe înfundate, încîntat de brusca inspiraţie pe care o avusese să o facă să creadă că e cu un picior în groapă. Acum, cu siguranţă, are să-şi uite stupidele idei romantice, are să lase de-o parte şovăielile feciorelnice şi are să se mărite cu Judd.

Dacă Araminta ar fi zărit expresia bunicului ei în acel moment, ar fi devenit pe loc bănuitoare. Însă, din nefericire, stînd la bar, era cu spatele spre el; şi cînd se întoarse din nou pentru a-i da cel de-al doilea pahar de whisky, figura lui Noble era în mod adecvat compusă într-o grimasă de durere în timp ce un uşor geamăt îi izvora din gît. Ei nu îi dădu prin minte să observe că tenului îi lipsea complet paloarea unui bolnav; sau că nu era cea mai uşoară urmă vineţie pe buzele lui.

— Bunicule, eşti sigur că nu vrei să trimit după doctor?

— Foarte sigur. Am să-mi revin într-un minut, aşa că nu te mai agita acum, auzi?

În ciuda cuvintelor lui liniştitoare, vocea îi era

şoptită şi mîinile încleştate pe paharul de whisky, tremurau. Ca urmare, îngrijorarea Aramintei nu se împrăştie, ci se înfipse ca o sămînţă otrăvită în creierul ei şi începu să crească.

Capitolul 9

Crăciunul în Texas nu semăna cîtuşi de puţin cu crăciunul din New York City, descoperi Araminta cînd scurtele, răcoroasele zile de toamnă lăsară în cele din urmă locul iernii şi sezonul sărbătorilor se apropie. Nici urmă de brazii groşi, stufoşi, împodobiţi cu vechi ornamente victoriene şi bomboane mentolate aşa cum erau înălţaţi în casa tatăiui şi la şcoală în anii care trecuseră. În schimb, în marele hol de la High Sierra, stătea ceea ce Araminta considera a fi un destul de sărac, fusiform, jumulit pin, despre care Noble o informă cu mîndrie că era cel mai bun care se putea găsi pe o rază de mile. În copac erau atîrnate, printre alte ciudate podoabe, şirgauri de ardei iuţi uscaţi atît de usturători încît îi făceau ochii să lăcrimeze cînd lumînările aprinse în fiecare seară îi încălzeau uşor. Două obiceiuri indigene pentru Sud-West pe care Araminta şi le amintea cu

încîntare, erau suspendarea unui vesel colorate *piñata* — anul acesta un strălucitor măgăruş — de una dintre grinzile de lemn din tavanul holului şi alinierea cu *luminarias* — mici pungi de hîrtie transparente umplute cu nisip, în care era înfiptă cîte o lumînare, făcînd săculeţii să strălucească asemeni unor spirite ocrotitoare în noapte cînd lumînările erau aprinse. O dată sau de două ori, cînd nimeni nu se uita, Araminta nu se putu abţine în a lua băţul lung, solid, folosit în mod expres pentru spargerea *piñatei* în ziua de Crăciun şi de a da măgăruşului cîteva lovituri de încercare. Se strădui să se abţină de a mai face aceasta, după ce Teresa, zîmbind şi scuturînd din cap la poznele Aramintei, o prinse.

— *Aiee*, exact aşa făceai cînd erai *muchacha, señorita*. şi, oh, *el patrón*, s-a supărat aşa rău, cînd, din greşeală, ai spart *piñata* înainte de Crăciun — şi jucăriile şi dulciurile dinăuntru s-au împrăştiat peste tot. Mama ta şi cu mine, eram ocupate la bucătărie şi n-am auzit *piñata* cînd a căzut, aşa că ai avut tot timpul să scoţi din pachete tot, să faci mare mizerie peste tot şi să mănînci atîtea bomboane că ţi-a fost rău, rău, rău!

La vorbele Teresei, Araminta rîse, chiar dacă roşi cu stinghereală şi vinovăţie; uitase totul despre incidentul pe care îl descrise Teresa. Însă acum, Araminta îşi aminti cu intensitate, cum, văzîndu-i pozna, bunicul strigase la ea, speriind-o atît de rău încît, venindu-i rău de la bomboanele pe care le mîncase, se aruncase pe podea, lăsîndu-l mut de mînie. Era o minune că nu suferise un

atac de apoplexie, gîndi ea cu prefăcătorie. Apoi, umorul ei risipindu-se, se încruntă cu îngrijorare cînd se gîndi la slăbirea sănătăţii lui.

După întîmplarea aceea din cabinet, fusese încercat de cîteva crize similare. În ciuda acestui lucru, el continuase cu încăpăţînare să insiste că nu era nimic decît efectul bătrîneţii şi refuzase cu înverşunare să-i permită Aramintei să trimită după doctor. Ea se temea că dacă nu îl ia în seamă şi cheamă totuşi medicul, bunicul ei ar putea să se înfurie atît de tare încît ar putea fi lovit de un atac de inimă. Era alarmant cît de proeminent se umflau şi zvîcneau venele albastre pe fruntea lui cînd era scos din fire, ca şi cum ar fi ţîşnit afară. Nu mai puţin înfricoşător, totuşi, era modul în care se bîlbîia şi se prindea de gît cînd era asaltat de crizele de tuse care îl apucau atît de brusc şi de violent.

Araminta dorea cu ardoare să aibă pe cineva spre care să se întoarcă, care să o sfătuiască ce să facă. Însă nu exista nimeni. Judd era prea agitat şi pătimaş şi făcea presiuni din ce în ce mai puternice asupra ei să se mărite cu el; şi deşi ezitarea ei de a se încredinţa pe mîna lui se risipise, încă nu se simţea pregătită pentru a-i deveni soţie. Dacă sora lui, Velvet, s-ar fi dovedit mai prietenoasă, ar fi fost confidenta ideală, dat fiind apropierea de vîrstă dintre ea şi Araminta. Însă, în ciuda avansurilor Aramintei, Velvet continuase să arate puţin interes în a lega o prietenie cu ea. Nici, cu toată amabilitatea lor, Frank şi Elisabeth Hobart sau chiar Mr. Gideon, nu puteau fi de

vreun ajutor în privinţa bunicului, simţea Araminta pentru că, dacă el ar fi dorit ca ei să ştie despre atacurile sale, le-ar fi spus el însuşi şi ei cu siguranţă l-ar fi obligat să se îngrijească de sănătatea sa. Pe servitori, Araminta nici măcar nu-i putea lua în consideraţie. Atît de buni cum erau, era sigur că s-ar fi îngrijorat, s-ar fi sfătuit între ei, şi atunci cu siguranţă bunicul ei ar fi aflat că discutase problemele lui personale cu aceia pe care el cu neclintire îi considera inferiorii lui. Cel mai bun lucru pe care Araminta îl putea face, se gîndi ea, era să vorbească ea însăşi cu doctorul într-un mod general, şi să spere ca el să-i priceapă aluzia şi, din proprie iniţiativă, să-l viziteze pe bunicul ei. Îl va căuta pe medic astăzi, se hotărî ea. Judd trebuia s-o ia la El Paso pentru a face unele cumpărături de Crăciun.

Drumul în oraş trecu în mod plăcut, Judd informînd-o despre ultimele noutăţi şi despre dimineaţa lui petrecută la Chaparral. În timp ce automobilul gonea pe drum, Araminta se gîndi că ea şi cu Judd, puteau deja să se fi căsătorit, atît de bine ajunsese să îl cunoască, să se acomodeze cu el. Surprinsă, realiză că ajunsese să depindă de el, chiar să aibă garanţia că el era prezent cînd avea nevoie de el, aşa cum era în această după-amiază. Pentru prima dată, se gîndi să ia în consideraţie cum ar fi viaţa ei dacă l-ar pierde nu doar pe bunicul său, dar şi pe Judd. Perspectiva era descurajatoare. Ar fi îngrozitor de singură într-o lume care nu-şi trata femeile cu blîndeţe — în special cînd acestea nu aveau un

bărbat care să le protejeze. Amintindu-şi de viaţa ei din New York City se cutremură. În ciuda independenţei de care se bucurase, dacă era cinstită cu ea însăşi, trebuia să admită că nu fusese fericită acolo. Zilele ei fuseseră lungi şi istovitoare, pline mai mult de corvoadă decît de încîntare. Nu avusese nici un fel de viaţă sociaiă, nici un pretendent, nici o perspectivă de căsătorie, de a avea copii. Acum i se părea că nu exista nici o şansă de a avea cariera la care aspira. Ce era mai rău, se întreba Araminta, să fii singură sau să fii dependentă? Problema era că nu voia să fie nici una nici cealaltă; era lipsită de ruşine şi lacomă, să vrea totul, să spere că poate Judd se va dovedi mai înţelegător decît bunicul faţă de dorinţa ei de a fi jurnalistă.

Vai, lua în consideraţie cu adevărat căsătoria cu Judd, recunoscu Araminta. Ei bine, de ce nu? Erau foarte multe lucruri care îl recomandau. Poate că bunicul ei avea dreptate; poate că romanticele sale concepţii erau nebuneşti. Poate că ar putea fi fericită cu Judd doar dacă ar acorda relaţiei lor o şansă.

Pe neaşteptate, acest sentiment se întări cînd, după ce intră în El Paso, Judd parcă luciosul său automobil roşu într-un loc gol. În apropiere, pe trotuar, un grup de copii necăjeau fără milă un băieţel mexican pe departe mai mic decît ei; şi, cînd trecuse pe lîngă ei, Araminta putu vedea că înspăimîntatul băieţel era julit şi plîngea. Chiar în timp ce privea, unul dintre puştii mai mari îl înjură şi îl lovi pe băieţaş mai puternic, aruncîndu-l la

pămînt.

— Oh nu, Judd, priveşte! Ce crud! exclamă ea. De ce bătăuşul acesta oribil nu alege pe cineva de mărimea lui? De ce nu face nimeni nimic? De ce nimeni nu l-a oprit? În timp ce vorbea, Araminta se chinuia cu mînerul, încercînd să deschidă uşa maşinii pentru a-l ajuta pe băiat. Totuşi, Judd fu mai rapid. Fără să-şi bată capul cu propria sa uşă, pur şi simplu sări din automobil şi-şi croi drum prin ceata de copii pentru a-l smulge pe mexican din mijlocul lor. Desigur, Araminta ar fi trebuit să ştie că poate conta pe el că are să intervină; nu-şi riscase viaţa pentru a-l salva pe lucrătorul de la ranch prins sub grinda arzîndă în timpul incendiului de la Chaparral? Judd era întotdeauna demn de încredere într-un moment de criză, realiză ea.

— Hei, puştilor! Ce naiba faceţi aici? Vă bateţi cu unui jumătate cît voi? N-aţi vrea să faceţi cîteva runde cu mine? Nu, nu cred că v-ar place!

Vocea îi era puternică şi tăioasă, şi atît asta cît şi statura sa îl făcu şi pe cel mai îndrăzneţ dintre tineri să se dea înapoi în grabă.

— De ce nu sînteţi la şcoală, unde ar trebui să fiţi? Mai bine aţi şterge-o cu toţii acum, înainte să-l chem pe inspector sau, mai rău, un poliţist să vă bag pe toţi la puşcărie pentru tulburarea ordinii!

Puştii nu aşteptară să audă mai mult, ci se îndepărtară în goană, lăsîndu-l pe Judd cu băiatul mexican în braţe.

— Hei, tu, îl zgîlţîi el uşor pe puşti. Termină cu cîrîitul! Sper că nu vrei să vină vreun fermier şi să

te ia drept pui de găină, nu? S-ar putea să-ţi smulgă părul din coadă. *Comprende*?

Bineînţeles, copilul înţelese, pentru că încetase să se mai smiorcăie. Atunci, Judd se scotoci în buzunar şi scoase o monedă strălucitoare.

— Ţine.

Îi întinse moneda.

— Du-te şi cumpără-ţi bomboane de mentă. Pun rămăşag că asta are să te facă să te simţi mai bine,, *es verdad*?

— *Sí, señor. Gracias.*

Apucînd strîns banul în mîna soioasă, puştiul o rupse la fugă cît îl ţineau picioarele.

— Drăguţ puşti, comentă Judd pe cînd se întorcea pentru a o ajuta pe Araminta să iasă din maşină.

— Da, drăguţ, fu ea de acord. Mulţumesc pentru că te-ai dus să-l ajuţi, Judd.

— Mi-a făcut plăcere. Sincer, îmi plac puştii. Sper să am o întreagă ceată cîndva; şi n-aş vrea să fie maltrataţi de o gaşcă de strengari ca ăştia. Puştilor de genul ăsta le lipseşte o îndrumare ca lumea, nu beneficiază de o creştere decentă, de o bună educaţie şi de lucruri esenţiale care se obţin cu ajutorul banilor. O femeie trebuie să fie cu mare luare aminte la un bărbat înainte de a se căsători cu el, să se asigure că poate să o întreţină pe ea şi pe copii lor, să aibă grijă de ei, să le ofere tot ce e mai bun în viaţă. Ştii ce vreau să spun?

— Da, ştiu.

Figura Aramintei era gînditoare şi, cu perspicacitate, Judd nu mai adăugă nimic, fiind convins să şi-a atins scopul.

În realitate, în timp ce el îşi dorea fii pentru a-şi dovedi virilitatea şi a-i purta numele mai departe, copiii îl plictiseau şi îi displăcea să îşi bată capul cu ei. Dacă ar fi fost singur în timp ce mergea în această după amiază prin El Paso, i-ar fi ignorat pe puştii care îl chinuiau pe băieţaşul mexican. Cu siguranţă, niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să intervină în favoarea ţîncului. Însă Judd era inteligent şi cînd observase furia Aramintei la vederea scenei care se desfăşura pe trotuar, îşi dădu repede seama de oportunitatea de a se prezenta într-o lumină favorabilă în ochii ei şi o speculase cu promptitudine, folosind-o în avantajul său. În mod limpede, Araminta avea o inimă duioasă, foarte preocupată de copii. Judd îi oferise subiect de meditaţie, spera el, şi probabil după ce va reflecta destul la asta, va consimţi în sfîrşit să se mărite cu el.

Cît despre Araminta, într-adevăr se gîndea la ceea ce văzuse şi auzise. Niciodată pînă acum nu-l luase pe Judd în consideraţie ca pe un tată; acum era imposibil să n-o facă. Ştia acum că şi el simte ca şi ea şi ar face tot ceea ce era necesar pentru a asigura bunăstarea la oricîţi copii ar avea. Din ce în ce mai mult, se părea că bunicul ei, de fapt, alesese cu înţelepciune pentru ea; şi probabil că Judd, în felul său propriu, ţinea cu adevărat la ea, aşa cum pretindea. Poate că acele emoţii tandre erau doar greu de exprimat

pentru un bărbat ca el.

Aceste gînduri îi persistară în minte în timp ce făcea cumpărături pentru cadourile de Crăciun, alegînd un baston împodobit pentru bunicul ei, trei batiste albe de olandă pentru Mr. Gideon, un frumos *rebozo* pentru Teresa şi mici daruri pentru restul servitorilor. Cumpără, de asemenea, cadouri pentru familia Hobart, inclusiv un încîntător şal de mătase pentru Velvet, sperînd să cîştige prietenia rezervatei surori a lui Judd. Asupra daruiui pentru Judd, Araminta cumpăni cel mai mult, zăbovind în faţa tejghelelor, dorind să găsească ceva mai deosebit decît avusese mai înainte de gînd. În final se hotărî pentru o minunată călimară de birou din alamă.

Se opri la biroul doctorului, însă spre marea sa dezamăgire, acesta nu era acolo. O privire aruncată asupra ceasului atîrnat la gît îi spuse că încă avea timp să se oprească la oficiul poştal înainte de a-l întîlni pe Judd, care avusese de rezolvat nişte probleme în El Paso. Cu braţele încărcate de cutii şi de pungi, Araminta se grăbi în lungul străzii spre oficiu. Cînd îşi aruncă privirea nerăbdătoare prin micul geam al cutiei sale de la oficiul poştal, inima îi tresări de speranţă; cutia sa poştală conţinea ceva. Sperînd din suflet că în sfîrşit primise un răspuns de la Lion O'Grady, îşi aşeză bagajele pe podea. Apoi cu mîini tremurătoare, pescui micuţa cheie de alamă din poşetă, deschise uşa pătrată a cutiei şi îi goli conţinutul.

După ce deschise scrisoarea, tresări cînd două bancnote foşnitoare de cîte un dolar şi un

articol decupat de ziar căzură fluturînd pe pardoseală. În timp ce se apleca să le recupereze, îi venea să rîdă singură de bucurie. Îşi vînduse articolul şi desenele la *Record*. Lui Lion îi plăcuse povestea ei; cititorilor le plăcuse! Araminta era înfioratã pînă în vîrful degetelor de fericire, în timp ce recitea nota pe care o ţinea în mîna tremurîndă. Era adevărat; lucrarea ei se publicase în *Record* — şi încă nu pe pagina pentru femei. Lacrimile îi înţepară ochii cînd citi tăietura din ziar, o coloană şi jumătate cu cuvintele ei, sub pseudonimul ei deasupra şi cu ceea ce simţise că este cel mai bun desen în cărbune al ei tipărit alături. Bănuia din scrisoarea lui Lion că acesta ghicise adevărata ei identitate, cu toate că nu făcea vreo aluzia la aceasta. Totuşi, chiar dacă el ar fi fost singurul care ar fi ştiut cine era cu adevărat *A.K. Munroe*, chiar dacă obţinuse doar doi dolari, din care cu greu s-ar fi putut trăi, îşi făcuse prima vînzare ca ziarist adevărat!

Era atît de emoţionată încît fu aproape să piece lăsînd pachetele risipite pe pardoseala oficiului poştal. Aducîndu-şi aminte de ele, le adună, cu scrisoarea lui Lion încă în mînă. Încă zăpăcită, părăsi oficiul poştal, arzînd de nerăbdare să-şi împărtăşească vestea cea bună cuiva. Însă nu îndrăznea să-i spună nici măcar lui Judd — realiză Araminta — cel puţin, nu pînă cînd nu erau căsătoriţi şi se va asigura că el o va sprijini împotriva bunicului ei în această problemă. Vai, da, desigur, dacă ar fi fost soţia lui Judd, el ar fi trebuit să o susţină, să o apere, să-l facă pe bunicul ei să

înţeleagă cît de importantă era munca sa pentru ea, astfel încît s-o poată continua în mod deschis fără să se teamă că bunicul o va descoperi şi o va împiedica să continuie. Cu grijă, împături scrisoarea lui Lion, împreună cu bancnotele de un dolar şi decupajul din ziar şi le introduse din nou în plic. Apoi strecură plicul în poşetă.

Pe drumul spre High Sierra, cu inima cîntînd de voioşie, Araminta îi spuse lui Judd că se va căsători cu el. La cuvintele ei, Judd opri maşina scrîşnind din frîne şi se întoarse spre ea, ochii lui turcoaz cercetîndu-i cu seriozitate pe cei verzi ai ei.

— Vorbeşti serios, Araminta?

— D-da. Da, serios.

— Ei bine, pe toţi dracii! Era şi timpul! mormăi el nestăpînit.

Apoi o luă în braţe şi gura lui o căută pe a ei, limba lui pătrunzînd adînc printre buzele Aramintei, punînd stăpînire pe gura ei pînă cînd o lăsă fără suflare şi tremurînd de tumultul de emoţii care o răvăşeau. Cînd, în cele din urmă, o eliberă, ochii lui Judd erau indolenţi şi triumfători; şi în timp ce o cercetau pe îndelete, Araminta simţi un neaşteptat fior de nelinişte furnicîndu-i şira spinării. Luase decizia corectă, nu-i aşa? Sigur că da. Nu trebuia să-şi lase imaginaţia să zburde în voie din nou, stupidele, copilăreştile, romanticele sale concepţii să pună din nou stăpînire pe ea. Ca fiecare femeie care abia se logodise, era pur şi simplu nervoasă şi emoţionată, asta era tot. Totuşi, nu-şi putu reprima o nouă cutremurare involuntară cînd

mîinile lui Judd, mîngîind-o în voie, zăboviră în poala ei. Apoi, în cele din urmă, apăsînd pe accelerator, puse automobilul în mişcare hurducîndu-se peste făgaşurile drumului accidentat, spre norii cenuşii de iarnă care se adunaseră în orizontul îndepărtat.

Capitolul 10

Aramînta venise să-şi ia rămas bun. Acest lucru, Rigo îl ştia în inima lui, cu tot atîta siguranţă cum ştia că ea are intenţia să se mărite cu cel mai aprig duşman al lui, Judd Hobart. Ea şi cu Judd îşi anunţaseră logodna de Crăciun şi, la cîteva ore, Rigo aflase vestea prin numeroasele sale surse de informare; pentru că imediat după ce Araminta sosise în Texas şi el devenise conştient de relaţiile sale cu Noble Winthrop şi apoi cu Judd Hobart, Rigo avusese grijă să ştie totul despre ea — ce făcea, unde mergea, pe cine vedea. La început, îşi puse spionii să o supravegheze pentru că de-a lungul anilor învăţase că a cunoaşte înseamnă putere, şi astfel era de datoria sa să afle tot ceea ce putea despre adversarii săi. Apoi, Araminta însăşi fu cea care începu să îl intrige.

Nu ar fi trebuit niciodată să îşi fi permis să se lase atras către ea! îşi spusese, Rigo furios, în

timp ce privea silueta ei înfăşurată în manta galopînd spre el, părul ei auriu lucind cu sclipiri argintii în palida lumină a răsăritului de iarnă. Ştiuse că nu va ieşi nimic bun din asta, şi totuşi, cu toate că încercase să lupte împotriva straniei atracţii către ea, continuase s-o caute. Cel puţin dacă s-ar fi dovedit la fel de arogantă, superficială şi stupidă ca Velvet, aruncîndu-se singură în braţele lui pentru că ştia că-i este interzis şi, astfel, în mod pervers excitată de infama lui reputaţie şi de fierbintele său sînge spaniol. Ar fi fost uşor atunci să-şi împietrească inima împotriva Aramintei, să se folosească de ea, să o dispreţuiască. Însă ea nu era ca Velvet şi ca nici o altă femeie a societăţii din Texas — egoiste, ipocrite, îl priveau de sus şi, în prezenţa lui, îşi strîngeau fustele mai aproape, pentru ca nu cumva din greşeaiă să îl atingă şi să se pîngărească —şi în asta consta dificultatea. Araminta era altfel; ea îl fascina şi îl captiva, şi nu fusese în stare de a se opri să o întîlnească lîngă pîrîu, unde dăduse din întîmplare peste ea în prima dimineaţă.

Şi acum, ea venea pentru a-i spune... adio.

Avea de gînd să se mărite cu Judd Hobart, se gîndi din nou Rigo, cu pumnii atît de strînşi, încleştaţi de furie încît unghiile i se înfipseră în palme. Un muşchi îi pulsa pe maxilarul încordat. De ce nu putea fi oricare altă femeie soţia lui Judd, ci Araminta? Ori Araminta să fie altfel decît era? Rigo aşteptase atîţia ani — prea mulţi — pentru a-şi lua revanşa asupra inamicului său; şi

acum, pentru prima dată, avea îndoieli asupra posibilităţii sale de a-şi pune în aplicare planurile. Dar trebuia! De peste un deceniu, fuseseră întraşa de mare măsură parte din el ca şi inima, mintea, sufletul său. Îl consumaseră; le trăise şi respirase. Să renunţe la ele acum, să nu le pună în practică, ar fi fost ca şi cum şi-ar fi tăiat un braţ sau un picior, o neloialitate faţă de tot ce se zbătuse atît de mult şi de greu să facă, o nespusă trădare a amintirii care îl bîntuia neîncetat, care îl conducea în tot ceea ce făcea. Gîndul la acea amintire îl susţinea acum. Pleoapele îi acoperiră ochii şi figura îi deveni tot atît de impasibilă ca o mască, în timp ce Araminta descăiecă încet şi începu să păşească spre el.

— Generale, îl salută ea, pentru că în ciuda timpului scurs de cînd se întîlniseră pentru prima dată, ea tot nu putuse ajunge să-i spună pe nume, am... am sperat că ai să călăreşti în direcţia asta azi dimineaţă. În special am vrut să — să te văd, pentru că am noutăţi care — care mă tem că tu — că tu ai să le găseşti... neplăcute.

Araminta era nervoasă şi roşi în timp ce îngîna cuvintele, incapabilă să-i întîlnească privirea printre pleaoapele întredeschise.

Rigo arata neobişnuit de ameninţător în această dimineaţă, gîndi ea, iritată, ca şi cum era deja supărat de ceva, şi simţea că ştirile pe care venise să i le împărtăşească se vor dovedi ca gazul aruncat în foc, aprinzîndu-i furia. În ciuda relaţiei pe care ajunseseră să o împărtăşească, niciodată nu fusese în întregime părăsită de

sentimentul de neliniște pe care el i-l provoca, vinovăția pe care o simțea întîinindu-l. Niciodată nu pierduse din vedere faptul că el era un om periculos, capabil de violență, cu unele scopuri ascunse în spatele interesului față de ea, scopuri care erau legate de dușmănia pe care o simțea față de bunicul ei și față de Judd. După prima dimineață, Rigo nu mai repetase avertismentul de a nu se căsători cu Judd, însă Araminta nu îl uitase, astfel încît era neliniștită de reacția lui la această veste. Totuși simțise că trebuie să vină, să-l vadă pe Rigo pentru ultima dată. Simțise, în mod ciudat, că îi datorează aceasta, deși el nu îi era nici prieten, nici iubit, ci, mai mult, o figură misterioasă, întunecată, într-un interludiu în afara timpului, un bărbat întunecat, fără figură, dintr-un vis încurcat și încețoșat, neștiut, interzis.

Probabil din cauza naturii clandestine a întîlnirilor, ea era altcineva cu Rigo del Castillo — nu nepoata lui Noble Winthrop, nici iubita lui Judd, nici măcar Araminta Winthrop pe care o arăta restului lumii, ci femeia care era ea în mintea și inima sa. Probabil era acest lucru, mai mult decît orice, o făcuse să călărească în lungul pîrîului care, așa cum Rio Grande despărțea Texasul de Mexic, separa High Sierra de Casa Blanca. Și acum, aceste plimbări trebuiau să înceteze. Destul de rău că îndrăznise să le facă; că mireasă a lui Judd, știa că nu trebuie să-l mai vadă pe Rigo niciodată.

— Ai de gînd să te căsătorești cu Judd Hobart, spuse el, cu vocea joasă și răgușită de emoție, cu

ochii duri şi lucitori.

Era o afirmaţie, nu o întrebare: Araminta ştia atunci că el deja aflase de logodna ei şi inima îi tremură de spaimă —şi, spre surpriza sa, o curioasă, inexplicabilă durere, ca şi cum ar fi primit o lovitură de moarte. Nu crezuse că va simţi o astfel de durere la despărţirea de el. Totuşi ei arăta, atît de mîndru, de singur, atît de straniu vulnerabil — în ciuda inexpresivităţii feţei — ca şi cum, în vreun fel, ea l-ar fi rănit.

— Da, şopti ea. Am de gînd să mă mărit cu Judd.

Rigo tăcu un moment, ca şi cum ar fi aşteptat, ar fi sperat ca ea să conteste adevărul cuvintelor lui. Cînd ea nu mai adăgă nimic, el vorbi din nou, cu un ton atît de moale şi catifelat încît vorbele lui reci, dispreţuitoare, tăioase păreau cu atît mai ameninţătoare, făcînd-o să tremure, făcînd-o să se întrebe de ce, chiar pentru o clipă, crezuse că avusese putinţa să îl rănească. Nu însemna nimic pentru el, aşa cum el nu însemna nimic pentru ea.

— Cîndva ţi-am spus că Judd Hobart nu este bărbatul potrivit pentru tine, *señorita*. Totuşi acum, preferi să îmi nesocoteşti... sfatul. Te-am crezut mai înţeleaptă.

— Probabil nu consider avertismentul tău semnificativ, replică Araminta caustic. La urma urmelor, în tot acest timp, cînd trebuie să fi ştiut că mă vizitează — pentru că umblă vorba că ai spioni pretutindeni, că ştii tot ce este de cunoscut atît în Texas cît şi în Mexic — nu mi-ai mai pomenit de numele lui, generale. Nu mi-ai oferit nici un

motiv pentru care să acord atenţie sfatului tău.

— Nu?

Rigo se apropie de ea încet, ca o panteră de prada sa, cu *poncho* negru fluturînd în vînt, cu muşchii viguroşi unduind pe corpul lui suplu, cu ochii hipnotici ţinînd-o nemişcată pe loc în timp ce veni să se aşeze în faţa ei. Nu o atinse, însă apropierea lui era suficientă pentru a o nelinişti, pentru că rar venise atît de aproape de ea.

— Şi dacă ţi-aş da un motiv, ar conta?

— Pre... presupun că ar depinde de... de motiv.

— *Sí*, desigur. Chiar şi aşa, nu cred că ţi-ar face cu adevărat plăcere să îl asculţi.

— Nu, p... p... presupun că nu.

Tremurînd, Araminta îşi feri privirea, nemaifiind în stare să întîlnească ochii aceia privind printre pleoapele lăsate, lucind ca două bucăţi de jăratec în timp ce o studiau fără grabă, făcînd-o să se simtă agitată şi confuză, încît deodată îşi dori să nu mai fi venit. Privirea de pe faţa vulturească, bronzată exprima o atît de evidentă dorinţă încît era imposibil să o confunde şi răsuflarea i se opri în gît. Niciodată nu îşi permisese să ia în consideraţie că Rigo ar putea să o dorească în acest fel. Nu-i dăduse niciodată vreun motiv să creadă asta, şi acum, nu ştia ce să creadă. Cînd îi simţi răsuflarea caldă pe piele, inima începu să îi zvîcnească în piept şi simţi o uşoară senzaţie de leşin pe care n-o mai avusese vreodată, pornind din adîncul fiinţei sale şi răspîndindu-se ca o răceală prin tot corpul, făcînd-o să tremure cu un

amestec de teamă şi de excitare. Pulsul începu să i se zbată dezordonat, iar gura i se uscă. Îşi umezi buzele cu limba, gest provocator şi neintenţionat care îl făcu pe Rigo să răsufle adînc.

Fără veste, lumea ei se reduse la locul în care stăteau pe malul pîrîului. Era ca şi cum dimineaţa ar fi devenit dintr-odată tăcută, vîntul ar fi încetat, ca înainte de furtună, ca şi cum foşnetul ierbii şi freamătul copacilor care mărgineau malurile pîrîului s-ar fi stins, ca şi cum însăşi apa ar fi încetat să curgă, lăsîndu-i simţurile concentrate acum asupra lui Rigo. Araminta crezu că dacă el ar atinge-o, s-ar sfărîma ca cel mai fin cristal; se simţi brusc atît de fragilă şi vulnerabilă, expusă lui, aşa cum nu se mai simţise niciodată. Lipsită de ajutor pe de-a-ntregul. Chiar şi în acea primă zi, cînd el dăduse din întîmplare peste ea la pîrîu, nu se simţise ca acum.

Înghiţind greu, se dădu precaută un pas înapoi. Mîinile ei se încleştară pe cravaşa de călărie, ca şi cum aceasta i-ar fi oferit vreo protecţie împotriva lui; pentru că nu putea să nu fie conştientă de slăbiciunea ei în faţa forţei lui. Trebuie să fi fost nebună de a venit aici, gîndi ea. Ştiuse ce fel de om era. Auzise poveştile despre el, iar el nu admisese niciodată adevărul lor, nici nu-şi bătuse capul vreodată să le contrazică — nici măcar cînd, doar o singură dată, îndrăznise să-l întrebe despre soţia lui moartă.

— Oamenii spun că tu... că tu... ai ucis-o, generale, spuse Araminta, incapabilă de a folosi

cuvîntul asasinat, care cumva părea pe departe mai urît.

— *Sí*, dacă asta este ce spun ei, *senorita*, replicase el indiferent.

Însă ei nu-i scăpase felul în care ochii lui sclipiră întunecat, cum îi fremătară nările, cum buzele i se subţiaseră, şi nu îndrăznise să-l preseze mai departe. Şi totuşi, în ciuda a tot ceea ce auzise despre el, nu putea crede în inima ei că este capabil de crimă. Nu dorise să creadă. Acum, acuzaţia o obseda, ca şi lista celorlalte crime care îi erau atribuite de obicei. Deşi se purtase invariabil ca un gentleman faţă de ea, ştia că a fost doar pentru că îi făcuse plăcere să procedeze aşa. Acum întrevăzu sălbăticia pe care o simţise ascunsă întotdeauna în el. În sinea ei, Araminta tremura la ideea dezlănţuirii furiei lui faţă de ea, pentru că nu ştia ce ar fi putut să-i facă, aşa singuri cum erau. Gîndul că o va pune cu forţa pe pămîntul acoperit cu o pojghiţă de gheaţă şi o va viola era predominant în mintea ei; i se făcu rău la gîndul că întotdeauna se întrebase cum ar fi să fie sărutată şi mîngîiată de el. Totuşi, nu putea tăgădui că, şi în acest moment, era în mod pervers atrasă şi excitată de sălbatica forţă pe care el o emana. Nu se putea învinui decît pe sine pentru situaţia grea în care se găsea. Teama şi o nedorită provocare licări în ochii ei mari, verzi cînd Rigo anuiă mica distanţă pe care cu nervozitate o pusese între ei.

— Araminta, rosti el moale.

Era pentru prima dată cînd îl auzise pronun-

ţîndu-i numele şi, în ciuda tulburării, un ciudat fior îi furnică şira spinării la acest sunet; era atît de cald, curgînd dulce ca mierea în urechile ei. Îl pronunţase în manieră spanioiă: *Ahr-ah-meen-tah* — accentuînd cea de-a treia silabă, ceea ce îl făcea pe departe mai frumos şi mai romantic decît plata versiune englezească-*Air-a-min-ta* — cu care era obişnuită.

— Aramintă, murmură el din nou, cu voce joasă şi curios de pasionată, pentru bine tău îţi spun asta, îţi jur. Nu fă acest lucru. Nu te căsători cu Judd Hobart. Nu e bărbatul potrivit pentru tine.

— Continui să spui asta... Dar nu... nu îmi dai nici un motiv real pentru ce... pentru ce nu m-aş căsători cu el, generale, ripostă Araminta cu voce întretăiată, hipnotizată de ochii lui întunecaţi, arzători, de muşchiul care îi zvîcnea sub maxilar, ca şi cum se străduia din greu să-şi stăpînească mînia şi dorinţa, oprindu-se de a acţiona în vreun mod violent asupra ei.

Se simţea cumva ca şi cum ar fi alergat o lungă distanţă şi acum nu putea avea suficient aer în plămîni. Ar fi dorit ca Rigo să nu stea atît de aproape de ea, atît de aproape încît îi putea simţi căldura care îi emana din corp, ca de la un foc mocnit, caracteristică specific masculină — şi mirosind subtilele arome de fum de trabuc, săpun şi lemn de santal care adiau din pielea lui întunecată. Mai mult, se temea de masculinitatea lui, chiar dacă, în acelaşi timp, datorită ei, era atrasă spre el împotriva propriei voinţe. Poate, dacă îl ţinea de vorbă, cîştigînd timp, ar fi putut scăpa de

el.

Însă știu că prin replica ei, această speranță era zadarnică. Că nu făcuse decît să stimuleze mînia lui pînă la punctul de izbucnire.

— Ești prea încăpățînată împotriva propriilor tale interese, *señorita*, stărui în continuare. Foarte bine, atunci. Poate că ai motivele tale!

Se mișcă atît de neașteptat și de repede încît deși Araminta era în gardă, doar din instinct mîna ei dreaptă, în care acum ținea biciul, veni înainte defensiv. Încercă, plină de teroare și o altă, mai întunecată, mai primitivă emoție pe care nu o înțelegea și nu o putea numi — să îl plesnească peste fața lui frumoasă. Însă la fel de iute ca o zvîcnire de șarpe, brațul lui se repezi înainte; mîna lui de oțel se închise în jurul încheieturii ei cu atîta putere încît știu că va avea vînătăi acolo în ziua următoare. Disperată, încercă să se smulgă din strînsoare, însă fără efort, cu simpla contractare a mușchilor brațului, el își întări încleștarea. O jumătate de zîmbet îi arcuia buzele senzuale dar fără să îi schimbe ochii îngustați, care scînteiau ca jăratecul în timp ce o cercetau cu lăcomie, o violau.

— Dă-mi drumul! strigă Araminta, încercînd să-l zgîrie cu mîna liberă, însă aceasta îi fu și ea prinsă într-o încleștare răzbunătoare.

Apoi, încet, fără grabă, în timp ce ea se răsucea într-o altă zadarnică încercare de a scăpa, el îi *răsuci mîinile* la spate, trăgînd-o spre el astfel încît cu fiecare respirație se apăsa peste pieptul lui și coapsele lui o imobilizară, făcîndu-i

capul să se învîrtească, trupul să tremure, pentru că niciodată vreun bărbat nu o cuprinsese atît de intim. Era dureros de conştientă de corpul lui dur, muşculos, lipit de al ei. Era sigură că el îi putea simţi năvalnicele bătăi ale inimii. Cu un mîrîit ameninţător, Rigo smulse cravaşa din mîna ei cu atîta furie încît mînerul înfăşurat în piele îi atse palma. Apoi, cu capătul lat al biciului, îi mîngîie îndelung obrazul, într-un mod care o făcu să geamă, să se cutremure şi să-şi ferească privirea, înainte de a-i aluneca mînerul sub bărbia ei, forţîndu-i faţa să se ridice din nou spre a sa.

— Dă-mi drumul... brută! îi ceru ea din nou, gîfîind.

— Brută? Să nu-mi spui că în ciuda reputaţiei mele, te aşteptai poate la mai mult din partea mea? se interesă el batjocoritor, ridicînd răutăcios din sprîncene. Ce păcat atunci, *gringuita*, că te dezamăgesc.

Cu ochii întunecîndu-se de pasiune, Rigo o strînse puternic în braţe şi-i strivi gura sălbatic sub a sa. Dinţii lui zdrobiră carnea gingaşă a buzei de jos, făcînd să-i curgă sîngele, al cărui gust ea îl simţi dulce-amărui pe limbă. Însă abia simţi durerea pentru că la sărutul lui, o tulburare sălbatică, năvalnică, cum nu mai simţise niciodată pînă atunci, ca şi cum lumea întreagă s-ar fi scufundat pe neaşteptate sub picioarele sale, lăsîndo să se rostogolească în neantul negru, fără sfîrşit, năvăli în ea ca o furtună. Mai fusese sărutată înainte, însă nu aşa, niciodată aşa. În momentele de cea mai nestăvilită imaginaţie, nu

visase că sărutul lui Rigo se va dovedi o atît de zguduitoare experienţă, trezind în ea simţăminte despre care nu ştia că există, simţăminte care nu numai că o şocaseră şi o înspăimîntaseră, însă, inexplicabil, o şi însufleţiseră într-atît încît părea că nu mai gîndeşte.

Era atît de năucită ca şi cînd, pe neaşteptate şi în mod violent, toate simţurile ei fuseseră împrăştiate în vînt, lăsînd în urmă doar instinctul primar, instinct care, din propria sa voinţă, răspundea la bărbăţia lui virilă, gurii fierbinţi, flămînde, apăsată pe a sa, limbii ademenitoare care trasa conturul buzelor ei înainte de a le sili să cedeze devastatorului său asalt asupra ei. Limba lui îi pătrunse adînc în gură, cercetîndu-i cele mai tainice locuri, siluindu-le, făcînd-o să se simţă arzînd de febră şi scuturată de friguri. Genunchii îi tremurau atît de tare, încît ştia că ar fi căzut dacă el nu ar fi ţinut-o atît de strîns. Se simţea lichidă ca argintul viu în îmbrăţişarea lui, ca şi cum toate oasele i s-ar fi dizolvat, lăsînd-o atît de moale şi maleabilă încît el îi modela fără dificultate corpul pe al lui, aplecînd-o pe spate cu hotărîre de parcă ar fi avut de gînd să o frîngă în două.

Confuză şi îngrozită de reacţia faţă de el, de dura evidenţă a dorinţii lui pe care o simţea apăsată pe coapse, Araminta încercă frenetic, încă o dată să se smulgă din strînsoare, să se lupte cu el — fără nici un folos.

Rigo era de departe mai puternic decît ea. Rezistenţa îi era zadarnică. Nu avea nici o spe-

ranţă; încleştarea lui era sigură şi neînduplecată. O supusese cu uşurinţă înlănţuindu-i cravaşa şi punîndu-i o mînă pe gît, întărindu-şi strînsoare pe întinderea lui zveltă, ca de lebădă, pînă cînd ea îşi încetase împotrivirile şi rămase supusă în braţele lui. Nici măcar nu îşi putea întoarce capul pentru a se feri de buzele năvalnice, insistente, pentru că acum, degetele lui alunecaseră în sus pentru a smulge acele din părul ei răvăşit şi, ţinînd-o captivă, mîinile i se încolăciseră în pletele aurii, mătăsoase care atîrnau desfăcute, revărsîndu-se pînă la talie.

Şi în tot acest timp, gura şi limba sa insistentă continuau să-i invadeze şi să-i prade buzele lăsînd-o zăpăcită şi fără răsuflare.

Un geamăt uşor scăpă din gîtul ei şi mîinile, acum libere, se strecurară pentru a se împreuna pe după gîtul lui, trăgîndu-l chiar mai aproape, în timp ce, spre oroarea şi ruşinea ei, Araminta îşi dădu seama că îi răspundea la sărut, desfătîndu-se cu sărutările şi mîngîierile lui, plăcîndu-i barbarul asalt asupra ei. Buzele lui Rigo le părăsi atunci pe ale ei, aluncînd hămesite pe obraz spre tîmplă, pe şuviţele de păr de după ureche, înainte de a se tîrî în josul gîtului spre sîni. Pelerina de lînă i se descheiase şi sub ţesătura costumului de călărie, îşi putu simţi neastîmpărul sfîrcurilor, întărirea lor în două piscuri gemene, în timp ce gura lui o devora, dîndu-i foc, astfel încît nu mai simţi răceala zilei de iarnă, ci atîta căldură de parcă ar fi stat în faţă unui foc de buşteni.

Într-un colţ întunecat al minţii, se gîndi ne-

deslușit că în următoarele momente Rigo o va culca pe pămînt și își va face voia cu ea, așa cum acum îi forța corpul să îi răspundă, în ciuda protestelor minții față de această respingătoare dominare a voinței sale. Ar fi dorit să moară de o mie de ori, pentru că în ciuda spaimei și a umilinței că el îndrăznise să o atingă în acest fel, cum nici un gentleman n-ar fi făcut, ceva arzător și electric îi alerga prin vine, un lucru pînă acum necunoscut stîrnit în adîncul ei de buzele și mîinile lui; și o întunecată, trădătoare parte a ei tînjea după aceasta pentru a înmuguri plină de viață.

Dar, pe neașteptate, Rigo blestemă și o eliberă atît de brusc, încît Araminta se împletici și aproape căzu. Recăpătîndu-și echilibrul, regăsindu-și în parte judecata, privi spre el, atît de copleșită ca și cum el ar fi lovit-o, cu fața palidă, cu ochii largi și cu respirația mult prea rapidă și adîncă.

Ochii lui Rigo ardeau de pasiune și de supărare, luptînd vizibil să-și recapete controlul asupra emoțiilor sale. Nu-și dăduse seama cît de mult sărutările și mîngîierile pe care i le smulsese cu atîta brutalitate îl vor afecta, cît de mult o dorea. În timp ce ochii săi în flăcări o fixau tremurători, cuprinzînd ademenitoarea ei stare de răvășire, părul desfăcut, încîlcit, tremurătoarele buze întredeschise, umflate și vinete, de propriile lui buze năvalnice, o dori cu atîta ardoare încît singurul lucru pe care îl putea face era să termine ceea ce începuse.

În loc de asta, păși brusc spre armăsarul său

şi, luînd frîul, sări în şa, luptînd un moment pentru a stăpîni calul focos, care, dînd din cap şi sforăind, se cabră şi făcu agitat cîţiva paşi laterali înainte de a răspunde cu obedienţă comenzilor stăpînului său.

—Ţi-am promis odată ceva, *senorita*, şi acum îmi ţin promisiunea, scrîşni Rigo în timp ce privea în jos spre Araminta, cu ochii de un caleniu-închis părînd să o sfredelească pînă în adîncul sufletului. Te previn: *în ziua în care devii soţia lui Judd Hobart, devii duşmanul meu!*

Apoi dădu cu putere pinteni calului şi se îndreptă în galop.

Pe maiul pîrîului unde rămase în picioare, uitîndu-se după silueta care se pierdea în depărtare, Araminta se lăsă încet pe genunchi, plîngînd şi tremurînd. Îşi îngropă faţa în mîini, atît de buimăcită, atît de uluită de comportamentul lui faţă de ea încît nu ştia ce să creadă şi ce să facă. De ce o sărutase? De ce nu o violase? Cu siguranţă, fusese total lipsită de apărare dacă ar fi vrut să o facă. Nu înţelegea absolut deloc. O dorea sau nu? Dacă nu, de ce se purtase ca şi cum ar fi dorit-o? De ce o avertizase să nu se mărite cu Judd? De ce o avertisase Rigo că în ziua nunţii ei va deveni duşmanul său? Nu îi spusese nici un cuvînt de dragoste sau măcar de dorinţă! Nu îi ceruse să se mărite cu el în schimb. Aşa că ce trebuia să priceapă din comportarea lui? Nu ştia. Ştia numai că atunci cînd Rigo o sărutase, simţise ceva ce nu simţise niciodată în braţele lui Judd; şi, spre adînca sa ruşine, în ciuda temerii ei că

Rigo o va răsturna la pămînt pentru a-şi satisface poftele cu ea, o oarecare obscură, trădătoare parte a ei sperase că o va face cu adevărat.

Araminta se simţi umilită cînd conştientiză acest lucru. Cu siguranţă, e depravată sau nebună. Nu se putea întoarce la hacienda arătînd aşa. Aplecîndu-se spre pîrîu, se stropi cu apă rece pe faţă, apoi îşi studie critic imaginea ei pe suprafaţa de cristal. Cumva, se aşteptase să se descopere schimbată după sărutările nestăpînite ale lui Rigo. Însă nu era. Cu excepţia părului care părea o tufă de amarant şi a gurii care era tot atît de roşie şi umflată ca un trandafir în floare, nu văzu nici o schimbare. *Cum era posibil?* se întrebă ea. Pentru că era diferită şi simţea că nu va mai fi niciodată aceeaşi care fusese înainte ca Rigo să o fi sărutat. Chiar şi acum, era în ea o durere chinuitoare, o dorinţă inexplicabilă, pe care nu o simţise niciodată înainte.

Îşi trasă cu vîrful arătătorului conturul gurii, aşa cum Rigo îl trasase cu limba. Apoi atinse mica tăietură pe care dinţii lui o făcuseră pe buza de jos. Obrajii îi ardeau, tremura din tot corpul. Îşi aminti senzaţia gurii lui rapace pe a ei. Muşcîndu-şi buza pentru a-i stăpîni tremurul, îşi trecu degetele prin părul încîlcit, încercînd să pună o oarecare ordine în el. Apoi căută pe jos acele de păr, ştiind că nu le va găsi pe toate, însă doar cîteva ar fi ajuns. După aceea, îşi răsuci părul de cîteva ori şi îl prinse pe ceafă într-un coc. Ţinînd nodul greu cu una dintre mîini, îşi prinse acele de păr pe care le recuperase. Simţindu-se apoi mai

liniştită, se ridică şi-şi recuperă cravaşa.

În ciuda propriei voinţe, în timp ce aruncă o privire spre malul pîrîului, unde petrecuse atîtea momente cu Rigo, Araminta simţi o ascuţită şi neaşteptată durere: nu va mai veni aici din nou, după această dimineaţă nu va mai îndrăzni.

Era îngrijorată de ce ar face bunicul ei şi cu Judd dacă ar afla de întîlnirile ei cu Rigo; nu voia nici măcar să-şi imagineze reacţia lor dacă ar fi descoperit vreodată cum o sărutase el aici, astăzi. L-ar ucide, gîndi ea deprimată. Ei bine, slavă Domnului că nu vor afla niciodată, că nimeni nu va afla — pentru că nu-l va mai vedea *niciodată* pe Rigo del Castillo.

Capitolul 11

În ziua în care ai să devii soţia lui Judd Hobart, ai să devii duşmanul meu! Cu fiecare lovitură de copită a calului care îi răsuna în urechi, cuvintele lui Rigo reveneau în mintea Aramintei. *În ziua în care ai să devii soţia lui Judd Hobart, ai să devii duşmanul meu...*

Nu-l crezuse; nu dorise să-l creadă, să se gîndească la faptul că el într-adevăr se va întoarce împotriva ei, o va lovi, îi va vrea răul. După ce el o sărutase în acea dimineaţă realiză că trebuie să existe o oarecare afecţiune pentru ea în el, chiar dacă el nu-i spusese aceasta, şi pusese pe seama acestui motiv faptul că nu voia să se mărite cu Judd — deşi simţul realităţii îi dicta că trebuia să fie mai mult decît atît. Chiar dacă ar fi crezut avertismentul lui Rigo, Araminta ştia că tot s-ar fi că-

sătorit cu Judd. Nu exista alt mod de a-l răsplăti pe bunicul ei pentru bunătatea de a-i fi oferit un cămin atunci cînd avea o atît de disperată nevoie de unui, nici altă cale de a-i uşura greaua povară de a conduce întinsa High Sierra, nici un alt mod de a-şi asigura propriul ei viitor.

Totuşi, îndoiala crescuse în ea pe măsură ce ziua nunţii se apropia, atît pentru că avertismentul lui Rigo îi chinuia gîndurile, cît şi pentru că, odată ce inelul de logodnă a lui Judd fu pe degetul ei, acesta făcea presiuni asupra ei să celebreze noaptea nunţii înainte de data pe care o stabiliseră pentru ceremonie. Ultima oară, o trîntise pe jos într-o boxă goală din grajdurile de la High Sierra şi aproape că o violase. Îi murmurase răguşit în ureche, grosolana, vulgara descriere a ceea ce voia să îi facă şi păru că obţinuse o crudă încîntare din zvîrcolirile ei împotriva lui. O sărutase cu brutalitate, o desfătare pe care ea o simţise nefirească şi de care de atunci fusese în mod instinctiv înspăimîntată. Dacă n-ar fi fost intrarea neaşteptată a unuia dintre lucrătorii ran ch-ului, Araminta era sigură că Judd ar fi luat-o cu forţa

Fusese îngrozită, revoltată de obscenele lucruri pe care i le spusese, de dezgustătoarea senzaţie a gurii şi mîinilor lui pe ea şi de detestabilul gînd de a se culca alături de el, ca soţie a sa, ştiind, acum, că o va folosi în mod crud, fără să-i pese şi fără blîndeţe. Îşi aminti sărutările şi mîngîierile lui Rigo din acea dimineaţă de pe

malul rîului. Se îmbujoră de ruşine gîndindu-se cum o silise să-i răspundă, cum o parte din ea chiar îl dorise şi compară senzaţiile ei de atunci cu spaima şi dezgustul pe care avansurile lui Judd le trezise în ea. Araminta crezuse că trebuie, într-adevăr, să fie ceva în nereguiă cu eą: să se simtă aşa cînd Rigo nu era altceva decît un bandit de rînd, probabil chiar un ucigaş cu sînge rece, în timp ce Judd era un gentleman de familie bună, urmaş al unuia dintre cei mai mari ranch-eri din întreaga ţară.

Confuză datorită inexplicabilelor ei emoţii, îngrijorată ca bunicul ei să nu sufere un nou atac, după ce păruse că sănătatea şi moralul lui se amelioraseră considerabil, nu-i spusese nimic despre crescînda sa nelinişte în privinţa căsătoriei ei cu Judd. Ceea ce se întîm-plase între ei n-ar fi trebuit niciodată să aibe loc. Nu s-ar fi întîmplat niciodată dacă ea nu l-ar fi încurajat cu atîta neruşinare ca oricare stricată, continuînd să-l întîlnească atunci cînd ştia cît era de greşit s-o facă. Actualele sentimente faţă de logodnicul ei nu erau altceva decît naturala teamă a unei mirese caste, se asigură Araminta. Cu cît se va căsători mai curînd şi se va culca cu el, cu atît mai bine. Ca soţ al ei, Judd va alina durerea pe care Rigo o lăsase cumva în ea.

Ignorase înţelepciunea inimii şi se căsătorise cu Judd.

Însă nu erau braţele soţului ei cele în care stătea acum, în noaptea nunţii sale, gîndi Araminta cu inima zdrobită în timp ce demonicul armăsar al lui Rigo o ducea din ce în ce mai departe de High Sierra. Totuşi, în ciuda spaimei care creştea în ea cu fiecare milă care trecea, nu îl implora să-l dea drumul; ar fi fost inutil. El n-ar fi atacat violent High Sierra şi n-ar fi răpit-o, doar ca să o elibereze abia la cîteva ore după ce o capturase. Nici nu se ruga de el pentru că şi asta ar fi fost în zadar. Toate conversaţiile pline de satisfacţie pe care le împărtăşiseră, toată pasiunea acelei ultime întîlniri dispăruseră. Era duşmanul lui acum. Devenise în momentul în care se căsătorise cu Judd. Credincios cuvîntului său, Rigo o prevenise asupra consecinţelor actului ei, nu-i aşa? Şi ea nu ascultase. Ce stupidă fusese! Ştiuse ce era el — el nu făcuse niciodată vreo încercare de a-i ascunde asta — şi totuşi, împotriva oricărei gîndiri sănătoase, îşi făcuse o părere mai bună despre el; dorise să aibă o părere mai bună despre el. Acum ştia cît greşise acordîndu-i încredere .

Ce îi va face? se întrebă înspăimîntată Araminta, stăpînindu-şi cu hotărîre isteria care ameninţa să o cuprindă şi tremurînd la răspunsul pe care îl

simţea în oase. Era o semnificaţie în răpirea ei în noaptea nunţii şi o aluzie întunecată pe care nu îndrăznea să o înfrunte.

— Ţi-e frig?

Era pentru întîia oară cînd Rigo îi vorbea după ce o răpise de la High Sierra. Şoapta sa era caldă şi insuportabil de seducătoare, trimiţîndu-i un involuntar tremur rece de-a lungul şirei spinării. Vocea lui joasă, catifelată avea o nuanţă batjocoritoare, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile şi ar fi fost amuzat de ele. Străduindu-se să-şi adune ultimele rămăşiţe de curaj, Araminta îşi înţepeni cu dîrzenie spinarea. Mai bine ar fi murit decît să-l lase să afle cît era de înspăimîntată. În ciuda voinţei sale, nu-şi putu reprima un alt tremur cînd braţul lui musculos o înlănţui strîns. Cînd el rîse moale, batjocoritor, la reacţia ei faţă de îmbrăţişarea de oţel, ştiu că nu fusese înşelat de bravura sa.

— Ai să te încălzeşti destul de curînd, *gringuita*. Sînt convins de asta, te asigur.

Cuvintele rostite cu glas răguşit erau o ameninţare şi totodată o promisiune.

Cele mai negre presimţiri ale Aramintei se adevereau. Inima îi deveni ca de plumb. Pînă în acel moment, în adîncul sufletului, îndrăznise să spere că Rigo nu intenţiona mai mult decît să obţină o considerabilă răscumpărare de la bunicul ei sau de la Judd. Acum ştia cît de nebunească fusese această speranţă. Ceea ce dorea Rigo de la ea era mai preţios decît aurul, un preţ prea mare şi pe care doar ea îl putea plăti — fără nici o

garanţie de libertate după aceea, deoarece chiar dacă el ar fi jurat să o elibereze după ce-şi va fi făcut voia cu ea, nu se putea încrede în el, nu mai putea. Araminta se cutremură la gîndul că va fi silită să stea culcată sub el, cu gura şi mîinile lui cutreierînd pe unde dorea. Îşi amintea cum, în ciuda voinţei sale, o făcuse să reacţioneze faţă de el în ziua aceea, pe malul pîrîului. Era speriată de strania putere pe care părea să o aibă asupra ei, de felul în care perfidul ei corp tînăr o trădase la atingerea lui. Totuşi, în mod realist, ştia că nu va fi în stare să îl oprească. Era de departe mai puternic decît ea. Nu conta cît de mult s-ar fi luptat cu el, n-avea nici cea mai mică şansă de a triumfa. Va avea ceea ce dorea de la ea — mai puţin dacă va fi salvată sau dacă în vreun fel reuşea să fugă.

Însă, după cîteva ore de călărit, această speranţă se stinse. Ar fi trebuit să ajungă pînă acum la ranch-ul lui Rigo, Casa Blanca. Aceasta o făcu pînă la urmă pe Araminta, amorţită de şoc şi disperare, să înţeleagă că nu era dusă la casa lui din Texas, ci peste graniţă, în Mexic. Se simţea distrusă. Deşi era convinsă că în acest moment bunicul ei şi cu Judd erau la curent cu răpirea ei şi porniseră să o caute, Rigo şi cu *bandoleros*-ii lui nu numai că aveau un serios avans, dar odată trecuţi de Rio Grande ar fi mult mai familiari cu ţinutul aspru, cunoscînd fiecare loc ascuns şi poziţia defensivă. Dacă nici măcar Federalii şi Ruralii nu puteau localiza sau pătrunde pînă la refugiile folosite de bandiţi şi de revoluţionari, cum ar fi putut spera s-o facă bunicul ei şi cu Judd?

Putea ea, o femeie singură, să scape, apoi să supravieţuiască lungului drum prin terenul prăpăstios către libertate şi siguranţă? Nu cunoştea aproape nimic despre supravieţuirea în preerie şi vor exista alte primejdii pe departe mai rele decît simpla luptă pentru existenţă, care să o împiedice să-şi urmeze calea spre Texas, spre High Sierra.

Soldaţi brutali, *guerillos* furioşi, criminali sîngeroşi, indieni Yaqui sălbatici şi fiare periculoase se găseau la tot pasul prin munţii abrupţi şi deşerturile aspre ale Mexicului. Nici una dintre regiunile ţării nu era sigură, în special provincia nordică, Chihuahua, unde o ducea Rigo.

În zorii zilei de 9 februarie, Felix Diaz şi Manuel Mondragon, doi dintre foştii generali ai preşedintelui destituit Porfirio Diaz, se revoltaseră în zona militară de la La Ciudadela împotriva guvernului, a preşedintelui Francisco Madero. Madero trimisese imediat pe unul dintre proprii săi generali, Victoriano Huerta, pentru a reprima revolta. Însă Huerta era în realitate un trădător, în alianţă cu rebelii, ca şi cu vice-preşedintele Pino Suarez. Huerta îl luase prizonier pe Madero la Palatul Naţional şi ordonase asasinarea sa. Pusese mîna pe putere, guvernarea sa fusese nerecunoscută de Constituţionaliştii conduşi de Venustiano Carrauza, care chemase la o ridicare împotriva dictaturii militare; şi la o lună de la asasinarea lui Madero, aceeaşi *guerrilleros* care îl făcuseră preşedinte al Mexicului se puseră din nou în mişcare. Unul dintre aceştia, Francisco *Pancho* Villa, pe 6 martie, împreună cu alţi opt oameni, care urmau

să fie la baza reînnoitei *División del Norte*, se infiltraseră în Sierra de Chihuahua, unde Villa chiar acum aduna partizani şi ataca garnizoanele Federalilor. Astfel, luptele în Mexic erau în acest moment mai răspîndite şi mai violente ca oricînd.

Toate acestea, Rigo le ştia foarte bine şi cu siguranţă contase pe ele pentru a se asigura că nu va fi salvată de bunicul ei şi Judd, reflectă cu amărăciune Araminta, mai descurajată şi înspăimîntată decît fusese vreodată în viaţa ei. Cu sînge rece, inteligent, tot atît de prădalnic şi imprevizibil ca o fiară, Rigo nu era uşor nici de prins, nici de înşelat. Într-adevăr, era la bunul lui plac, avînd la dispoziţie doar propria ei minte pentru a se apăra. Exact ca atunci pe malul pîrîului, nu se putea învinui decît pe ea însăşi pentru jalnica ei condiţie, îşi spuse, profund ruşinată şi deprimată la acest gînd. Se purtase ca o destrăbălată, întîlnindu-se cu Rigo, cum nici o doamnă n-ar fi trebuit să facă, sărutîndu-l... Era oare de mirare că el îndrăznise să o răpească? Însă dacă o dorea atît de mult, de ce aşteptase pînă se căsătorise cu Judd, înainte de a o răpi? Acest lucru nu avea sens — nu, dacă Rigo ţinea cît de cît la ea... Însemna că voia în mod deliberat s-o rănească. Dar... de ce?

Araminta nu găsea răspuns la întrebările ei; şi, în cele din urmă, încetă să mai raţioneze. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, se lăsă extenuată să cadă peste Rigo, cu capul apatic sprijinit de umărul lui. La aceasta, un alt rîs uşor izvorî din gîtul lui. Apoi îi murmură cîteva cuvinte în spani-

olă. Înţelegerea acestei limbi îi era limitată; *aşa e mai bine*, crezu ea că spusese şi, măcar din mîndrie dacă nu din alt motiv, vru să îşi reia poziţia rigidă de pînă atunci. Însă puterile păreau să o fi părăsit şi oricît se strădui, nu-şi putu aduna voinţa ori energia de a se îndrepta. În plus, ce importanţă mai avea? se întreba obosită. Soarta îi era pecetluită în mîinile lui neîndurătoare.

Totuşi, oricît ar fi vrut să respingă nedorita, nesuferita lui îmbrăţişare, Araminta se bucura de căldura care radia din corpul lui compact, vînjos; fu în mod pervers recunoscătoare puternicelor lui braţe care o susţineau, deoarece simţea că în mod cert altfel ar fi căzut din şea. Niciodată nu mai călărise într-un astfel de istovitor pas istovitor pentru un timp atît de lung. Oricît era de familiarizată să stea pe spinarea unui cal, muşchii începuseră să o doară insuportabil, fiind solicitaţi dincolo de limita lor de rezistenţă. Îşi simţi şezutul învineţit; probabil că o va durea o săptămînă întreagă, gîndi ea. Cel puţin frisoanele dispăruseră după ce corpul ei începuse să fie încălzit de cel al lui Rigo. Dacă n-ar fi fost atît de înfricoşată, ar fi putut să adoarmă, încleştată în îmbrăţişarea lui fermă, în ritmul legănat al şeii. Abia îi trecu acest gînd prin minte şi pleoapele i se închiseră, alunecînd într-un somn agitat, pentru a nu se trezi decît ia senzaţia cutremurătoare a apei reci clipocind ameninţător la picioarele ei şi udîndu-i fusta. În timp ce dormea, *bandoleros* ajunseră la Rio Grande, realiză Araminta, şi acum traversau rîul. Peste puţin va trece graniţa spre Mexic şi va

fi cu siguranţă prizonieră acolo atîta timp cît va dori Rigo.

În mod nedesluşit, se gîndi să se arunce din braţele lui în apa rece, neagră. Sub acoperirea întunericului şi cu ajutorul curentului care ar tîrî-o departe, probabil ar putea scăpa de el! Moartea sub valurile care agitau suprafaţa apei putea fi preferabilă celor ce-şi pusese el în minte în privinţa ei. Însă, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, strînsoarea se întări în jurul ei, strivind-o la pieptul lui, apoi armăsarul păşi pe teren solid, sforăind şi scuturîndu-şi pielea neagră de apa care şiroia pe el; şi slaba ei şansă de a scăpa de diabolicul răpitor fu pierdută.

— Înecul este un mod neplăcut de a muri, *gringuita*, îi murmură Rigo la ureche, cu o voce tăioasă, ca şi cum ar fi fost supărat pe ea. Chiar l-ai fi preferat în locul meu?

— D-d-da, şopti ea întretăiat.

— Ce noroc pe amîndoi, că nu ţi-am permis să iei o atît de neînţeleaptă decizie.

Expresia de pe faţa lui era atît de ucigaşă cînd rosti aceste cuvinte aspre, încît pentru un moment Araminta aproape că se temu că o va lovi şi în mod instinctiv se retrase de lîngă el.

Nu-i trecuse pînă atunci prin minte că trebuie să se teamă şi de altceva decît de viol, că poate o va bate, tortura, ori chiar ucide. Îşi omorîse propria soţie, doar. De ce ar ezita să o omoare pe o *gringa*, mireasa celui mai înverşunat duşman al lui? Pentru prima dată, Araminta realiză că nu numai virtutea ci şi viaţa ei era în pericol. Ultimele

rămăşiţe ale curajului şi stăpînirii de sine se risipiră la acest gînd şi agitaţia isterică pe care o credea învinsă puse din nou stăpînire pe ea, de această dată răbufnind din plin. Strigînd şi plîngînd începu să-l lovească pe Rigo orbeşte, învîrtindu-se şi zvîrcolindu-se ca un animal rănit în încleştarea lui, cu braţele agitîndu-se sălbatic, cu degetele încovoiate în gheare care îl zgîriau cu ură. Simţi o bucurie feroce cînd îi brăzdă faţa, lăsînd dîre însîngerate pe pielea netedă.

— *Dios mio!* blestemă el luptîndu-se cu ea. Ce pisică sălbatică; şi cît am să mă bucur să te îmblînzesc!

Sub ei, agitat de încleştarea dintre ei, armăsarul se cabra nervos, sforăind şi dînd din cap. Stingherită de fustele lungi, îmbibate de apă, Araminta nu reuşea să-l lovească pe Rigo cu picioarele astfel că izbea cu călcîiele în umerii calului, făcîndu-l să necheze, să sară şi să păşească pieziş, forţîndu-l pe Rigo să-şi întoarcă atenţia spre stăpînirea animalului. Smucind cu putere frîul, reuşi să aducă sub control armăsarul speriat, apoi cu îndemînare se lăsă să alunece din şa, tîrînd-o pe Araminta după el. Spre marea ei stupefacţie în acest scurt timp reuşi să-i aplice cîteva lovituri peste cap şi în piept. În ciuda strădaniilor ei, nu se putu elibera de strînsoarea de fier şi cînd atinsese pămîntul se împiedică şi îşi pierdu echilibrul. Conştient de faptul că e în stare de isterie, Rigo o lovi cu putere cu dosul palmei peste faţă, dîndu-i drumul în acelaşi timp astfel încît o făcu să se dea înapoi împleticindu-

se, căzînd întinsă cu capul înainte pe pămînt. Buimăcită de lovitura amenințătoare, gîfîind, Araminta rămase întinsă, tremurînd și plîngînd. Nu făcu nici un efort de a relua lupta, nici măcar cînd el se aplecă și o strînse în brațe, legănînd-o cu blîndețe și vorbindu-i în șoaptă în spaniolă.

După un moment, rosti un ordin tăios în *pelado*, un dialect aspru de spaniolă amestecată cu indiană, și unul dintre *bandoleros*, care își strînseseră caii într-un cerc protector în jurul perechii care stătea pe pămînt, descălecă și se apropie cu o sticlă de lichid limpede pe care o scosese din sacul de la șa. Luînd sticla, Rigo îi scoase dopul cu dinții și ridicînd-o, o duse la buzele Aramintei. Cînd simți mirosul înțepător care se răspîndea din sticlă, își dădu seama că acesta nu conținea apă. Întorcîndu-și capul, încercă să refuze alcoolul, însă ei nu-i permise acest lucru. Încleștîndu-și mîna în părul ei și trăgîndu-i capul pe spate, o forță să bea. Se sufocă și tuși cînd rachiul aspru, incandescent îi arse gîtul. Mescal. Îi dăduse mescal, era sigură de asta. Un moment, se temu că-i va veni rău de la alcoolul puternic. Închizînd ochii, se forță să-și stăpînească greața, apoi, cînd o dogoare caldă i se răspîndi prin corp, descoperi că, de fapt, se simțea mai bine. Încet, pleoapele i se deschiseră.

Rigo stătea ghemuit alături de ea, sprijinind-o cu un braț; pe fața întunecată, frumoasă, argintată de lumina lunii, care iradia de pe cerul nopții, avea o îmbinare de mînie, îngrijorare... și altceva ce Araminta nu putea defini dar care, în mod

inexplicabil îi făcu inima să bată mai repede şi respiraţia să-i devină năvalnică şi neregulată. Ar fi vrut să-şi întoarcă faţa de la el, însă ochii lui profunzi, de opal, o hipnotizau. Oricît încerca, nu reuşi să-şi desprindă privirea de a lui. În timp ce el îi privea figura palidă, înspăimîntată, fu cuprins de milă. Părul lung, blond îi atîrna în şuviţe ca de mătase, la fel de auriu ca şi deşerturile mexicane. Ochii plini de teamă îi luceau tot atît de verzi ca şi un cactus *saguaro* şi reflectau un amestec de ură şi spaimă, care, într-un fel îl rănea. Însă o slabă sclipire pe mîna ei stîngă îi atrase atenţia şi cînd văzu inelul de nuntă din aur încrustat cu diamante, maxilarul i se încleştă şi voinţa i se înăspri. Era soţia duşmanului său, Judd Hobart. Rigo avea motive să nu uite aceasta, să nu uite niciodată. Încet, mîna lui se ridică spre adîncile brazde pe care ea i le lăsase în timpul freneticului atac asupra lui.

— Nici un bărbat nu şi-ar fi putut lăsa un semn pe mine ca apoi să mai trăiască.

Rosti cuvintele destul de liniştit, însă Araminta nu se lăsă înşelată. Va pretinde un preţ pentru acele zgîrieturi, ştia asta, şi următoarele lui vorbe o confirmară.

— Însă de la tine, *gringuita*, am să îmi iau revanşa în alt fel.

Ochii îi rătăciră pe corpul ei cu îndrăzneală, făcîndu-i limpezi intenţiile.

Ea se crispă cînd Rigo întinse mîna pentru a-i da la o parte părul de pe faţă, atingîndu-i obrazul care purta o uşoară urmă de roşeaţă de la palma

pe care i-o dăduse. Îi părea rău că trebuise să o lovească, însă nu ştiuse cum o putea altfel face să îşi revină. Acum, era destul de liniştită, gîndi el, şi deşi, tremura la uşoara lui mîngîiere, nu încerca să se bată din nou cu el. Se bucura, pentru că nu voia să-i facă mai mult rău decît era necesar, chiar dacă era inevitabil ca în cele din urmă să trebuiască să-i pricinuiască durere. Măcar dacă nu ar fi fost Araminta! Dacă măcar ar fi existat altă cale...

Însă nu exista. Nu exista! Buzele i se îngustară cu hotărîre cînd diamantul de pe inelul de nuntă sclipi din nou în lumina lunii. Simţi violent nevoia să-l smulgă de pe degetul ei, dar n-o făcu. Era un lucru care să-i aducă în mod constant şi nemilos aminte de motivul răpirii ei; nu trebuia să-i fie milă de ea şi să-şi înmoaie hotărîrea. Deşi şocată, înspăimîntată şi tăcută în acest moment, Araminta îşi va recăpăta în cele din urmă judecata şi caimul. Inteligentă, plină de resurse şi avînd o inimă curajoasă, va încerca să scape, să se lupte din nou cu el, poate chiar să-l ucidă. Nu-i putea permite să-i reuşească nici una din aceste încercări.

Strigă tăios un alt ordin în *pelado* şi, cu un cuţit ascuţit, unul dintre bandiţi tăie o bucată de funie din colăcul care-i atîrna de cornul şeii şi i-o înmînă lui Rigo. Înainte ca Araminta să-şi dea seama ce are de gînd, îi trase încheieturile spre el şi le legă ferm, în timp ce, ca un animal rănit ea îl privea cu frică şi ură. Totuşi, nu protestă, nici măcar cînd o trase în sus şi o ridică în picioare, apoi o conduse

spre armăsarul său şi realiză, descurajată, că scurtul răgaz luase sfîrşit, că restul *bandoleros*-ilor deja îşi încăiecau caii, că încă nu făcuse tabără pentru noapte. Cu mîinile încleştate în jurul taliei, Rigo o săltă în şa, apoi săltă în spatele ei, cu unui dintre braţe înconjurînd-o ca şi mai înainte, pentru a o ţine strîns lipită de el. În momentul următor, erau din nou la drum.

Călăreau înainte, mai încet acum decît merseseră la început. Pentru Araminta, simţind durerea vie pînă în măduva fiecărui os din corpul ei, pasul trudit al calului nu era mai puţin chinuitor decît înainte. Se simţea atît de năucită şi epuizată încît ştia că, dacă *s-ar* fi ivit chiar şi o şansă de scăpare, ar fi fost incapabilă să o fructifice, n-ar fi în stare să alerge mai mult decît cîţiva paşi înainte ca Rigo să o prindă. Mai rău era că nici nu-i mai păsa. Dacă el avusese de gînd să-i înfrîngă împotrivirea, reuşise pe deplin. Acum spera doar că, dacă avea intenţia să o violeze, să o facă repede şi să se sfîrşească odată cu asta — şi dacă o va ucide după aceea, cel puţin va scăpa de chinuri şi de ruşine. Era udă pînă la piele şi înfrigurată; în ciuda unui *poncho* pe care Rigo îl scosese din sacul său de la şea şi i-l dăduse să se încălzească, tremura şi dinţii îi clănţăneau.

Doar căldura corpului lui o împiedica să înghețe în aerul nopții care devenea din ce în ce mai rarefiat și mai rece pe măsură ce înaintau în sus, prin îngustele canioane deschise în falezele stîncoase.

Deși, la început blestemase întunericul, pentru că o împiedicase să-și dea seama de direcția în care călătoreau, acum se bucura de el, se bucura că nu putea vedea cît de departe dedesubtul ei erau fundurile prăpăstiilor care se deschideau sub stîncile abrupte. Uneori, cîteva mici pietre dislocate de copitele cailor se rotogoleau în abis și Aramintei i se ridică inima în gît auzind îndepărtatul plescăit al pietricelelor căzînd în pîrîul care uneori curgea prin defileu. Totuși, nici Rigo, nici ceilalți *bandoleros* nu erau opriți de periculoasele cărări; înaintau necontenit, poposind doar pentru a-și umple bidoanele cînd era necesar, pentru a mînca felii de carne de vacă uscată la soare, pentru a adăpa și odihni caii. Nu avea nici cea mai vagă idee de cît de departe ajunseseră, unde erau, ori dacă bunicul ei și cu Judd se aflau la mică distanță în urma lor, așa cum părea să indice pasul neistovit al lui Rigo. Însă aceasta se datora faptului că nu se simțea în siguranță pînă nu ajungea departe, în Mexic, în ținuturile controlate de el și de oamenii lui.

În cele din urmă se opriră într-un loc unde cărarea se lărgea într-un semicerc neregulat, hotarul convex fiind format de o mică depresiune în masivul perete de stîncă ce se înălța deasupra lor, un prag de stînci ieșind în afară pentru a

produce o consolă protectoare. De fiecare parte, şirurile de bolovani care făceau imposibilă pătrunderea a mai mult de un cal în acest adăpost natural îi apăra împotriva unui atac neaşteptat. De-a lungul peretelui îndepărtat curgea un torent, o sursă de apă rece, proaspătă. În lumina lunii reflectată de întunecata suprafaţă cu sclipiri argintii a pîrîului, chiar şi Araminta, trezindu-se cînd legănatul şeii încetă, putu vedea că micul refugiu este un loc ideal pentru făcut tabără. Deşi se rugase ca nesfîrşita lor călătorie să ia curînd sfîrşit, nu-şi putu reprima o cutremurare la gîndul a ce i se putea întîmpla aici. Rigo descălecă, apoi o ajută şi pe ea să coboare. Dacă ar fi fost mai puternică, ar fi putut să încerce cu impulsivitate să fugă de el. Însă era atît de înţepenită, îndurerată şi slăbită încît, imediat, genunchii i se îndoiră sub ea şi s-ar fi prăbuşit dacă el n-ar fi sprijinit-o. Mormăind o înjurătură în spaniolă, o luă pe neaşteptate în braţe, de parcă n-ar fi cîntărit mai mult decît o păpuşă de cîrpă şi păşi grăbit sub consola de piatră, unde o puse jos, astfel ca spatele să-i fie sprijinit de peretele de stîncă. Apoi, fără un cuvînt se întoarse pentru a se îngriji de armăsar.

Araminta văzu că ceilalţi banditi deja desfăşurau şeile şi sacii de pe caii lor, apoi îi adăpau, îi împiedicau, punîndu-le sacii cu ovăz sub nas; le frecau pielea viguros cu păturile de şea. Abia cînd terminară cu îngrijirea animalelor, se aşezară pe rulourile de dormit, aşternute pe solul uscat de soare; îşi deschiseră bidoanele şi sticlele de

mescal sau pulque şi îşi pregătiră farfurii de *frijoles* reci şi *tortillas*, împreună cu nelipsita carne uscată.

Tremurînd în îmbrăcămintea udă, în bătaia vîntului rece care şuiera prin canion, Araminta îşi dori cu ardoare un foc, deşi bănui că nu va fi aprins vreunul. Rigo, chiar şi aici în acest adăpost sigur, prevăzător şi atent ca un animal de pradă, nu va fi sigur că flăcările nu se vor vedea pe cerul de cerneală al nopţii. Chiar şi acum, deşi trebuie să fi fost şi el obosit, îl simţi că este în gardă, cu urechile la pîndă, ascultînd cu intensitate fiecare sunet purtat de vîntul nopţii, răgetul îndepărtat al unei pume, strigătul jalnic al unei păsări singuratice, foşnetul uşor al vreunei mici vietăţi în tufele care mărgineau pîrîul. Ochii lui căprui-închis cercetau constant împrejurimile, nelăsînd să le scape nimic.

Era cu adevărat un animal, gîndi Araminta. Nu-l văzuse din acea ultimă zi de pe malul rîului care despărţea High Sierra de Casa Blanca, şi părea că nu mai exista nimic în el din elegantul, aristocraticul *haciendado* cu care petrecuse atîtea dimineţi tihnite. Era foarte uşor acum să dai crezare zvonurilor care se auzeau despre el, să crezi că proasta lui reputaţie era întemeiată. Vulturească lui faţă spaniolă, în lumina lunii, arăta ca ciopîită în piatră, dură, impasibilă, neîndurătoare. Corpul lung, zvelt şi musculos era al unui bărbat care a dus o viaţă grea şi periculoasă, care se baza doar pe propria sa inteligenţă şi instincte pentru a supravieţui. Cum ajunsese să fie ceea ce

era? se întrebă ea. Era fiul nelegitim al unui *grande* spaniol care nu îi dăduse nimic, nici măcar un nume, ştia asta. De aceea, părea el să poată treace uşor de la rolul unui stăpîn de *hacienda* la cel al unui bandit brutal, dezvăluind acum partea lui întunecată, ucigaşă, pe care înainte doar o simţise şi nu o luase în consideraţie. Araminta nu mai putea pretinde că aceasta nu există, acum, cînd era confruntată direct cu ea şi ştia ce va însemna. În timp ce Rigo păşi spre ea, se cutremură — şi nu din cauza frigului. Se lăsă pe vine alături de ea, cu un bidon atîrnînd peste unul din umeri şi în mîini cu o sticlă de mescal şi două farfurii de tinichea de *frijoles*, *tortilla* şi carne uscată, pe care le pusese deoparte pentru a trage cuţitul ascuţit de la cingătoare. Cu o singură mişcare rapidă tăie frînghia care îi lega încheieturile. Gemu de durere cînd sîngele, care fusese împiedicat să circule de legătura strînsă, îi năvăli în vene; şi pentru a o ajuta să-şi restabilească circulaţia, Rigo începu să-i maseze viguros încheieturile, încruntîndu-se la vederea urmelor pe care frînghia le lăsase. Apoi, dîndu-i una din farfurii, îi făcu semn să mănînce. Deşi îi era foame, cînd îşi coborî privirea la hrana neapetisantă — grămada de fasole reci, terciuite şi bucata uscată de *tortila*, cu fîşiile de carne de vacă uscată, stomacul Aramintei se strînse. Scuturînd din cap, refuză tăcută mîncarea.

— Care-i problema, *señora*?

Dinţii lui Rigo sclipiră albi pe faţa întunecată în

timp ce rîse batjocoritor.

— Mîncarea nu-i destul de bună pentru tine, nu-i cea cu care eşti obişnuită? Oamenii mei o mănîncă bucuroşi. Ei ştiu foarte bine că mulţi mexicani nu sînt atît de norocoşi să aibă măcar atît.

Zîmbetul ironic îi dispăru pe neaşteptate de pe faţă şi vocea i se aspri.

— Aşa că ai să mănînci ceea ce ţi se oferă, *comprende*? Ori *jur* că am să ţi-o bag cu forţa pe gît! Pentru că, te previn, n-am să-ţi dau voie să mori de foame! Oh, nu, *gringuita*. N-ai să scapi atît de uşor de mine, îţi promit.

Înghiţind greu, amintindu-şi că Rigo o ameninţase că în ziua nunţii ei îi va deveni duşman şi ştiind cum îşi ţinuse jurămîntul, Araminta acceptă în silă farfuria de tinichea care îi era întinsă. Nu voia ca el s-o facă să mănînce cu forţa, şi îl simţea pe deplin capabil să o facă. Înfigînd furculiţa în grămăjoara indigestă de fasole, se străduj să ia o înghiţitură, apoi o alta, reuşind pînă la urmă să le facă să alunece pe gît. Rupînd *tortilla* în două, o mîncă, şi de asemenea şi carnea, descoperind, spre marea ei surpriză, că se simţea cu adevărat mai bine după ce termină sărăcăcioasa masă. După ce sfîrşi, Rigo îi întinse bidonul, în timp ce el bău din sticla de mescal. Însă, observînd că înfăşurată chiar în *poncho*, Araminta tremura de frig, insistă să bea cîteva guri de mescal, spunîndu-i că acesta o va încălzi. Amintindu-şi cum îi turnase mai devreme alcoolul aspru cu forţa pe gît, nu îndrăzni să protesteze. Odată masa ter-

minată, Rigo îi prinse încheieturile şi i le legă mai puţin strîns decît înainte, lucru pentru care îi fu recunoscătoare, apoi ridicînd-o în picioare o trase, împleticindu-se, spre locul unde îşi aşternuse păturile pe pămînt.

— Nu, scînci ea cu inima zdrobită, hotărîtă acum, în ciuda amorţelii şi epuizării ei, să reziste. Nu, te rog. Oh, te rog, nu.

Însă el nu dădu nici o atenţie rugăminţilor ei stăruitoare. Luptîndu-se să scape din strînsoarea lui, Araminta îşi roti frenetic privirile ca şi cum s-ar fi aşteptat ca vreunul dintre bandiţi să-i sară în ajutor. Însă cu excepţia santinelei singuratice pe care Rigo o postase la intrarea în canion, ceilalţi *bandoleros* erau deja răspîndiţi în aşternuturile lor, dormind. Ştiindu-şi datoria, omul de gardă rămăsese cu spatele la ea, ignorînd strigătele ei moi, imploratoare.

— Chiar dacă strigi, n-are să te ajute, Araminta.

Vocea lui Rigo era joasă şi insidioasă, în timp ce-i şoptea melodios numele.

— Nici unul din ei n-are s-o facă. Ca şi la bunicului tău, la High Sierra, aici, printre oamenii mei, cuvîntul meu este lege, autoritatea mea supremă, aşa cum ai să afli cu timpul.

Aşa cum ai să afli cu timpul. Vorbele lui îi răsunară ameninţător în minte, pentru că sugerau că va fi mult timp ţinută prizonieră. Pînă acum, evaluase captivitatea ei în zile. Probabil că Rigo avea de gînd să o ţină săptămîni, luni, ori chiar să nu îi dea niciodată drumul să plece, gîndi ea cu disperare; ori, poate după ce îşi va fi satisfăcut

pofteie cu ea, avea de gînd să o împartă cu oamenii lui ori să o vîndă ca prostituată la un *bordello*, aici în Mexic. Nu auzise ea cîndva din întîmplare pe Judd şi cîţiva dintre prietenii săi spunînd că sclavia era o practică curentă la sudul frontierei, în special printre bandiţi şi indieni, că *los comancheros* care făceau negoţ cu mexicanii, cu apaşii, comanşii şi alte triburi indiene, dobîndeau 50 de pesos pentru fiecare femeie albă adusă în Mexic spre a fi vîndută? Că în special în oraşele de frontieră, o prostituată mexicană putea fi literalmente cumpărată cu doi dolari americani — ori chiar mai puţin? Ciudad Juarez era în mod frecvent pronunţat în mod batjocoritor ca *Ciudad Whore-ezã* (joc de cuvinte: *whore* = tîrfă) de către Judd şi prietenii săi.

Niciodată pînă acum Rigo nu păru atît de înalt, de mlădios, de musculos, de ameninţător, capabil de *orice*.

Aramintei îi veneau în gînd povestiri despre atrocităţi, dînd la iveaiă temeri care zac adînc în sufletul oricărei femei. Acum, cînd odioşii şerpi se pregăteau să lovească, îşi ridicau capetele infame pentru a o îngrozi. Plină de spaimă, îşi înteţi eforturile pentru a se elibera. Însă încheieturile îi erau legate bine. Era frîntă de oboseală şi uşor ameţită din cauza mescalului, însă chiar dacă nu ar fi fost, el era mult prea puternic pentru a-l învinge. Fără efort, o trase în jos pe pături şi ea simţi şocată greutatea corpului lui. Era cu un picior încordat peste ea pentru a o ţine nemişcată în timp ce îi ţintuia încheieturile legate deasupra

capului şi cu o mînă pe gură, înăbuşindu-i suspinele înspăimîntate.

— *Silencio*!

Vocea lui îi răsună şoptită şi tăioasă în ureche.

— Ţine-ţi gura, *brujа*! Ori altfel am să fiu tentat să-ţi tai limba!

Cu siguranţă, nu i-ar face un lucru atît de îngrozitor, gîndi Araminta, cu inima zbătîndu-i-se scăpată de sub control; cu siguranţă, n-ar face-o. Însă nu era sigură, astfel că, în ciuda nervilor încordaţi, gata să plesnească în ea, se strădui să stea tăcută şi liniştită sub el, jalnică şi conştientă de cît ar fi fost de inutil să îl înfrunte, de cît era de lipsită de apărare. Putea face tot ceea ce dorea cu ea. Lacrimile îi ţîşniră de sub pleoape pe cînd încerca să se pregătească pentru ceea ce urma să se întîmple.

— E bine să înveţi repede, *griguita*, murmură Rigo, cu ochii întunecaţi licărind în lumina lunii, cu răsuflarea caldă adiind pe faţa ei, pentru că n-am răbdare să-ţi suport sclifoselile şi limba ta ar putea fi mai bine întrebuinţată.

După aceea, mîna îi alunecă de la buze la gîtul ei. Înainte ca ea să poată scoate vreun sunet, gura lui o acoperi pe a ei, răvăşind-o; şi cînd încercă să se împotrivească, să-şi strîngă buzele contra sărutului lui, să-şi întoarcă faţa din calea atacului devastator, degetele se strînseră, într-un avertisment mut, pe gîtul ei, aşa cum făcuseră în acea zi pe malul pîrîului.

Îl va lăsa să o sugrume înainte de a i se supune, bestia! gîndi ea cu temerară nepăsare faţă de situaţia sa delicată. Însă, în cele din urmă, ameţită

şi fără suflare datorită constantei apăsări a gurii lui insistente peste a ei şi a mîinii lui pe gît fu silită să consimtă la pretenţiile lui tăcute, să-şi înmoaie buzele, să le deschidă în faţa iscoditoarei invazii a limbii lui. Din nou gura îi fu siluită, limba lui explorînd fiecare ascunziş dulce, care i se dărui în cele din urmă de bunăvoie, în timp ce el îi gusta savoarea, îi bea farmecul şi nectarul.

Sîngele îi năvăii Aramintei în cap, făcînd-o să se simtă tulburată şi ameţită, lipsită de puterea de a rezista buzelor care continuau să o devoreze cu lăcomie, mîinii care îi încătuşa încheieturile legate şi ceilalte care la început se încleştase în părul ei desfăcut, apoi, dînd deoparte cu nerăbdare *poncho*-ul pe care-l purta, cutreiera nestingherită peste corpul ei tremurător, cuprinzîndu-i sînii prin brocardul bogat al rochiei de nuntă; degetele îi alunecau peste sfîrcurile încordate, care se reliefau prin ţesătura de mătase. Lacrimile îi scăidau faţa pe cînd paima lui se plimba pe deasupra micilor piscuri întărite, plutind într-o uşoară, înceată mişcare circulară care o făcu să geamă. Simţi între sîni o căldură neobişnuită, care se răspîndi apoi în tot corpul; acest lucru era cu mult mai rău decît se aşteptase.

Crezuse că se va folosi de ea cu cruzime, mult mai brutal decît încercase să o facă Judd. Însă Rigo părea să ştie instinctiv să obţină un răspuns din partea ei, deşi împotriva voinţei.

Tremura toată în timp ce el o săruta şi mîngîia. Limba îi pătrundea printre buze, îngemănîndu-se cu a ei, degetele îi dezmierdau sînii. Apoi mîngîierile fierbinţi alunecară mai jos, peste mijlocul ei

şi peste coapse şi gura îi luă în stăpînire sfîrcurile, limba plimbîndu-se peste materialul corsetului de deasupra lor, încordîndu-i, pînă deveniră jăratec incandescent izbucnind în flăcări. Cînd dinţii lui îi prinseseră buza de jos, nu-şi putu reprima un geamătul răguşit, senzual, pe care Rigo îl sorbi cu lăcomie. În următorul moment îi va ridica fusta pentru a-şi satisface poftele cu ea, gîndi Araminta cu spaimă şi cu un teribil, neobişnuit sentiment de anticipaţie care o făcu să se simtă dezgustată şi ruşinată pentru secreta dorinţă ascunsă în inima ei care implora să fie alinată, de răpitorul, de călăul său.

Spre marea ei uimire, în loc de aceasta, el o cuibări cu duioşie la piept murmurînd *dormi, Araminta. În zori pornim din nou.* Cu o surprinzătoare blîndeţe îi mîngîie părul şi îi sărută lacrimile de pe obraji pînă cînd căldura corpului lui o învălui. În cele din urmă, datorită plăcutei senzaţii care se strecura încet în ea, a epuizării care inevitabil o copleşi, adormi ca un copil în braţele lui.

Capitolul 12

Aramintei i se păru că abia închisese ochii. Rigo o scutură cu brutalitate pentru a o trezi. Zăpăcită, dezorientată la început, neştiind unde se află şi cine era aplecat deasupra ei, se zbătu şi strigă înspăimîntată. Însă aşa cum făcuse în noaptea trecută, el o supuse cu uşurinţă, punîndu-i mîna peste gură pentru a-i opri strigătele. Cînd realiză cine era cel ce o ţinea, corpul ei se linişti cu uşurare; pentru că, deşi Rigo o răpise şi o ţinea captivă, cel puţin îi era familiar — şi, în ciuda aşteptărilor, era recunoscătoare pentru aceasta, deoarece ştia că soarta sa ar fi putut fi cu mult mai rea. Ar fi putut fi la bunul plac al unui bărbat complet străin — ori al unei întregi bande de necunoscuţi *bandoleros* sau *guerrilleros*.

Aşa cel puţin, deşi îşi exercitase cu forţa propriile privilegii asupra ei, Rigo nu permisese niciunuia dintre ceilalţi bandiţi să o atingă; şi ei nu îi arătau decît respect, rareori privind-o ori vorbindu-i şi adresîndu-i-se cu *senora* atunci cînd o făceau. Dacă le era milă de ea, dacă vreunul din ei ar ajuta-o să scape — acest lucru îl ţineau bine ascuns astfel încît nu îndrăzni să se apropie de niciunul din ei, ştiind că dacă alegerea ar fi fost greşită, Rigo ar fi imediat informat de încercarea ei de a-i seduce oamenii.

— Scoală-te! comandă el tăios în timp ce-şi lua mîna de pe gura ei.

Cînd, încă amorţită de somn şi cu corpul îndurerat de la asprul călărit de acum doar cîteva ceasuri, Araminta nu se mişcă, mormăi un blestem spaniol şi, prinzînd frînghia care îi lega încheieturile, o trase fără ceremonie în sus. Cu corpul crispat de protest, se balansă şovăind pe picioare, întinzînd mîinile pentru a se sprijini de peretele de stîncă de lîngă ea.

— Cînd dau un ordin, aştept să fie executat. Şi asta repede! *Comprende*?

Fără vreun cuvînt, Araminta încuviinţă din cap. Lucrul ăsta nu i se putea întîmpla ei, îşi repeta mereu. Ieri pe vremea aceasta, stătea în dormitorul său de la High Sierra, încercîndu-şi rochia de nuntă, pregătindu-se, cu toate că încet şi

lipsită de entuziasm, să devină soţia lui Judd. Acum, ceremonia căsătoriei sale părea un vis îndepărtat! Şi cît de turbat de mînie trebuie să fie Judd că a fost frustrat de noaptea nunţii lui, conştient că soţia sa putea chiar atunci să fie strînsă în braţe de duşmanul său!

Deşi Rigo încă nu îi răpise virginitatea, avea puţine iluzii asupra intenţiilor sale. Era doar o problemă de timp pentru a şi le pune în practică, gîndi Araminta cuprinsă de panică. Şi chiar dacă n-a făcut-o, ţinînd cont de înfăţişarea lui atrăgătoare, de sîngele lui spaniol, de incontestabila lui masculinitate şi de faima proaste, nu l-ar crede nevinovat. După cum vor fi mulţi cei care vor accepta punctul de vedere al tăgăduirii violului, preferînd să creadă că se culcase de bunăvoie cu el. Oricum, reputaţia ei era iremediabil ruinată. Toată lumea care reprezenta ceva în Texas fusese prezentă la nunta ei; răpirea ei trebuie să fi ajuns deja un scandal pe toată întinderea statului. Chiar dacă în vreun fel reuşea să se întoarcă acasă, niciodată n-ar mai fi în stare să-şi ţină capul sus. Lumea bună ar evita-o, iar Judd... Judd probabil ar divorţa, astfel încît căsătoria cu el şi toate celelalte lucruri pe care le inclusese ar fi fost zadarnice.

Cu mare efort, Araminta îşi reţinu suspinele care ameninţau să izbucnească din nou. Nu va

plîngel Ochii deja o dureau atît de rău, erau atît de umflaţi şi înroşiţi din cauza nesomnului, încît şi-i simţea ca şi cum ar fi fost stropiţi cu nisip. Îşi simţea fiecare muşchi întins şi înţepenit ca pe o coardă de arc. Chiar încheieturile păreau să geamă cînd se mişca. Văzînd cît de greu se mişcă şi după ce se ridicase în picioare, Rigo avus mustrări de vinovăţie pentru răpire şi pentru brutala purtare faţă de ea; aproape că îşi regretă fapta. Era nevinovată, nu putea fi blamată pentru odioasa crimă pentru care el căuta o răzbunare la fel de atroce, şi totuşi, o luase cu forţa şi îi pretindea ceea ce de drept îi aparţinea soţului ei. Rigo ştia că îi dădea motive temeinice pentru a-l urî — şi îi dădea perfectă dreptate să îl deteste chiar înainte ca totul să fi fost spus şi făcut. Astfel încît, deşi hotărît să nu dea înapoi de la îngrozitorul său plan, atunci cînd vorbi din nou, o făcu mai blînd.

— Durerea va slăbi curînd, *gringuita*, cînd ai să te mişti şi ai să te încălzeşti. Uite.

Îi deznodă frînghia care îi încătuşa încheieturile, masîndu-le aşa cum o mai făcuse. Apoi îi întinse o legătură de haine.

— Vreau să te îmbraci cu astea. Va fi foarte cald azi, şi... rochia ta de nuntă - buzele lui se subţiaseră cu acrime la acest cuvînt - şi corsetul vor deveni sufocante.

— V-v-vreau să ştiu că vrei — vrei să — să mă dezbrac? A-a-aici? A-acum?

— Nu asta am spus?

Temîndu-se că hotărîrea lui de a-şi duce planurile la îndeplinire va slăbi, Rigo se strădui să pronunţe aceste cuvinte batjocoritor, cu buzele curbate de un surîs ironic în timp ce, în mod deliberat, îşi lăsă ochii să rătăcească pe corpul ei, erotic, fără grabă.

Această parte a planului său, cel puţin, era uşoară. Faţă de altă femeie, ar fi trebuit să simuleze dorinţa — însă nu faţă de Araminta. Ceea ce simţea pentru ea îi permitea să fie în mod constant conştient că, fiind captiva lui, era la dispoziţia sa în orice moment ar fi dorit să o ia. E atît de frumoasă, gîndi el. Prin brocardul de culoare aurie a rochiei se insinuau sînii copţi, rotunzi. Bustul compact, împodobit de o eşarfă brodată de pe umeri pînă la genunchi, se continua cu o talie atît de mlădioasă şi suplă încît o putea cuprinde cu palmele; yarzii de material care alcătuiau fusta bogată, cuprindeau şoldurile înguste, fesele rotunde, ferme şi picioarele lungi rasate, care dădeau impresia că e mai înaltă decît în realitate. Tenul blond, catifelat devenise roşcat auriu din cauza soarelui şi pometii înalţi ai feţei scînteiau roz ca piersica în lumina răsăritului. Sub sprîncenele aurii, delicat arcuite, ochii largi,

alungiţi, umbriţi de gene negre ca funinginea şi atît de lungi şi bogate încît păreau să-i tragă pleoapele în jos spre colţurile uşor arcuite, străiuceau verzi ca smaraldele. Nasul fin, cizelat, puţin cîrn, era aşezat deasupra buzelor pline, stacojii, ca nişte boboci de trandafir, care fără să ştie cereau sărutările lacome ale unui bărbat. Cu părul lung, blond şi mătăsos, desfăcut, revărsîndu-se ca o cădere de apă în jurul ei, arăta ca o ţigancă aurie, săibatică şi fermecătoare.

Pentru Rigo, familiarizat cu femeile întunecate, brunete ale Mexicului său natal, Araminta era esenţa unei culturi şi societăţi care cel mai adesea dispreţuia pielea lui de culoarea bronzului şi sîngele spaniol. Îl ademenea, îl încînta; faptul că mintea îi era în aceeaşi măsură inteligentă, pe cît de voluptos şi ademenitor îi era corpul, o făcea pentru el irezistibilă. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea şi nici *nu* va mai cunoaşte vreodată. Dacă ar fi fost sincer cu el însuşi, ar fi trebuit să admită că motivul pentru care o răpise nu era doar răzbunarea contra lui Judd Hobart. O dorea, o dorise de la bun început, de cînd o spionase stînd în holul hotelului din El Paso, arătînd atît de fragilă şi adorabilă ca un trandafir printre spini.

Acum, în timp ce aştepta răbdător să-şi scoată îmbrăcămintea, Rigo era conştient că nu găsea ideea de a o privi dezbrăcîndu-se dezagreabilă;

de fapt, gîndul la ea stînd goală şi vulnerabilă înaintea lui îl făcu să-şi încordeze coapsele cu pasiune. Adesea făcuse speculaţii despre cum trebuia să arate dezbrăcată, şi-o imaginase stînd întinsă sub el, cu capul aruncat pe spate, cu părul auriu răspîndit desfăcut în jurul ei, buzele ei îmbătătoare întredeschise pentru el. Astfel arăta tabloul pe care îl invoca şi acum în minte. Îşi aminti de noaptea trecută, cînd stătuse culcată sub păturile sale şi el o sărutase şi mîngîiase... cum trebuise să-şi încordeze întreaga voinţă pentru a se opri s-o siluiască atunci, acolo. Nările îi fremătau; inima i se zbătea în piept şi un subiţ, neaşteptat fior trecu prin el, făcîndu-l să tremure ca un armăsar în călduri.

Ce era această bizară putere pe care ea o exercita asupra lui? Cunoscuse multe femei de-a lungul anilor, atît de multe încît devenise plictisit şi istovit — şi doar faţă de una simţise ceea ce simţea acum. Faptul că Araminta avea acest efect asupra lui îl nedumerea şi îl tulbura. Ar trebui s-o fac să fie a mea şi să termin cu asta! gîndi mînios. Nu exista nimic să-l împiedice să facă asta — cu excepţia jurămîntuiui pe care şi-l făcuse faţă de sine: că va proceda fără grabă cu ea, că o va face în cele din urmă să îl dorească tot atît de mult cît o dorea el, astfel ca durerea pe care o va suporta să fie nu doar amară, ci şi dulce. Măcar atît putea

şi voia să îi ofere — cu toate că nici el însuşi nu ştia de ce era atît de important pentru el să facă astfel. Însă, înainte de asta, o va învăţa lecţiile pe care un bărbat i le predă unei femei — şi ea le va învăţa bine.

Ochii Aramintei se lărgiră de spaimă şi confuzie cînd văzu cum se uită Rigo la ea, dorinţa faţă de ea arzînd în adîncimile de nepătruns ale ochilor lui căprui-închis. Copleşită, se trezi brusc pe deplin, faţa împurpurîndu-i-se de teamă, furie, şi ruşine la înţelegerea faptului că el se aştepta să se dezbrace nu numai în faţa lui, ci şi a tuturor oamenilor săi. Însă, rotindu-şi privirile, văzu că ea şi cu Rigo erau absolut singuri în locul adăpostit în care poposiseră. Restul de *bandoleros* plecaseră; căiăriseră atît de tăcut încît nu îi auzise.

Probabil, acum, Rigo intenţiona să sfîrşească ceea ce începuse azi noaptel Probabil fusese doar o uşoară rămăşiţă de decenţă care îl împiedicase să o ia în faţa oamenilor lui, însă acum, nu mai exista nici un motiv pentru el să mai amîne. Araminta *ştia că nu exista nimic ce ar fi* putut face pentru a-l împiedica de la ceea ce-şi propusese. O opoziţie ar fi fost inutilă, aşa cum aflase deja noaptea trecută, iar fuga era total inutilă. Era atît de obosită încît nu i-ar fi fost posibil să facă mai mult de cîţiva paşi înainte ca el

s-o prindă; iar armăsarul lui din apro piere, pe care l-ar fi încăiecat şi furat dacă şi-ar fi putut stăpîni calmul, era încă împiedicat, lipsit de iibertate de mişcare.

— Araminta...

Ochii lui Rigo luceau în palida lumină a zorilor şi un zîmbet sardonic care o făcu să vrea cu ardoare să se manifeste violent împotriva lui îi arcui buzele în timp ce o examina. În mod vădit, era satisfăcut la ideea că se va dezbrăca în faţa lui. Ei bine, n-are să facă asta; n-are s-o facă!

— Credeam că ţi-am dat un ordin. Ce aştepţi? Poate vrei să-ţi trag cu forţa hainele de pe tine? Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, te asigur, pentru căsincer să fiu, să te văd în rochia ta de mireasă îmi displace.

Începu să păşească încet spre ea, ca şi cum cu adevărat ar fi avut de gînd să smulgă veşmintele de pe ea, şi, panicată, Araminta se trase înapoi, înţepenindu-şi hotărîtă spinarea şi strîngînd legătura de haine la piept, ca şi cum aceasta i-ar fi asigurat o protecţie împotriva lui.

— Pot... pot să mă schimb fără... fără ajutorul tău, bolborosi ea, înfuriată la vederea zîmbetului batjocoritor cu care el îi răspunsese.

— Atunci fă-o... imediat, îi ceru el moale cînd, încă, ea ezită.

Clocotind de mînie şi înghiţind greu, Araminta

se întoarse cu spatele spre ei şi, punînd jos legătura de haine, îşi trase încet peste cap *poncho*-ul franjurat pe care Rigo i-l dăduse să-l poarte în seara trecută şi-l lăsă să cadă la pămînt. Apoi, cu mîini tremurătoare, încercă să deschidă lungul şir de copci de la spate care-i încheiau rochia. În următorul moment, Rigo fu în spatele său, mîinile alunecîndu-i senzuai peste umerii ei înfioraţi, dînd deoparte masa de păr blond care-i cădea pe spate, astfel încît să poată ajunge la copci.

— Cum nu ai vreo cameristă, dă-mi voie, murmură el.

Degetele lui se mişcau cu dexteritate peste şirul de cleme, ca şi cum ar fi avut o îndelungată practică în dezbrăcarea femeilor. Desigur, probabil avea, gîndi Araminta cu o ciudată durere, amintindu-şi de necunoscuta femeie pe care o îmbrăţişase şi sărutase la hotelul din El Paso. Sîngele spanioi al strămoşilor săi îi alerga prin vene; virilitatea îi era atît de puternică încît aproape era tangibilă. Fără îndoială existaseră nenumărate femei în trecutul lui, femei pe care le luase şi le părăsise cu tot atîta uşurinţă cum va proceda şi cu ea după ce-şi va satisface poftele. Cedarea ei va însemna totul pentru ea şi nimic pentru el, cugetă Araminta cu amărăciune, şi o violentă ură faţă de el i se aprinse în suflet. Totuşi inima îi bătu mai repede cînd mînecile rochiei îi

alunecaseră de pe umeri. Își strînse corsajul rochiei pe piept pentru a o împiedica să cadă cu totul. Se cutremură cînd simți mîinile lui Rigo trăgîndu-i bretelele combinezonului, dezgolindu-i în întregime umerii. Îi simți respirația caldă pe piele, cînd, încet își coborî gura spre locul sensibil unde ceafa întîlnea umărul ei stîng. Strînsoarea degetelor pe brațele ei se întări pentru a o ține liniștită cînd o săruta. Limba lui o mîngîia și o săgeta, trimițînd un sălbatic, fulgerător fior prin întregul ei corp.

Respirația i se acceleră și fu curpinsă de o stranie excitare care o înspăimîntă mai mult decît teama față de el. Ce era cu ea, încît trădătorul ei corp răspundea cu atîta promptitudine la atingerea unui bărbat care o răpise și acum o ținea prizonieră — îmai ales că Judd, logodnicul ei, nu trezise astfel de senzații în ea? Araminta nu știa. Totuși nu-și putu reține un ușor, involuntar strigăt cînd, după un moment, fără a înceta să-i sărute gîtul și umerii, Rigo continuă să-și strecoare treptat mîinile în deschizătura de la spatele rochiei pentru a se cuibări, prin bumbacul moale, dantelat al combinezonului ei pe sînii plini, rotunzi, trăgîndo spre corpul lui zvelt și musculos, astfel încît simți prin fusta largă dura evidență a dorinței lui pentru ea. Palmele lui se ridicară și îi cuprinseră posesiv sînii. Aceștia, spre nedumerirea ei, deve-

niseră curînd grei şi încărcaţi de pasiune în timp ce el îi dezmierda, degetele lui înăiţîndu-i sfîrcurile în mici muguri fermi care apăsau cu putere în ţesătură.

Tremurînd, Araminta încercă să se strecoare din îmbrăţişarea lui, însă Rigo refuză să o elibereze, continuînd să o sărute şi s-o mîngîie. Una din mîini îi desfăcea cu îndemînare lungul şir de copci al corsetului, pînă cînd, în cele din urmă, acesta se desfăcu şi el fu în stare să îl desprindă de pe talia mlădioasă. Lăsîndu-i să cadă, o întoarse încet cu faţa spre el, menţinînd-o captivă în braţele lui. Împurpurîndu-se şi tremurînd, ea nu îl privi şi îşi strînse mai tare corsajul rochiei la piept, ca şi cum acesta i-ar fi oferit vreo apărare împotriva lui. Cu un uşor şi seducător rîs, el îi desprinse degetele, făcînd ca rochia de nuntă să-i cadă la picioare. Deşi încercă să se acopere cu braţele, cu una din mîini, i le prinse cu uşurinţă ţinîndu-le la spate. Îi auzi răsuflarea adîncă în timp ce stătea înaintea lui, acoperită doar de lenjeria de corp. Îi simţi ochii întunecaţi privind-o cu lăcomie, aţintiţi asupra sînilor agitaţi sub combinezonul decoltat, arzînd de dorinţa de a izbucni afară, cu sfîrcurile înălţate, trandafirii, perfect vizibile prin bumbacul transparent. Încet, el începu să-i descheie unul cîte unul butonii combinezonului.

— Nu, te rog, nu... şopti Araminta, cu un suspin în voce, cu lacrimi izvorîndu-i din ochi în timp ce încerca din nou să se elibereze, înspăimîntată şi ruşinată de faptul că el o făcea să se simtă în acest fel.

Însă el îi ţinea încheieturile prinse la spate, şi era în imposibilitatea de a-l opri. Coborîndu-şi pleoapele, îşi îngropă faţa în umărul lui, lacrimile izbucnindu-i din ochi.

— Oh, nu, te rog, nu...

Rigo nu dădu nici o atenţie protestelor ei, degetele lui desfăcînd ultimul nasture din butonieră. Rămase goală pînă la talie, cu sînii expuşi privirilor lui. Tremură violent în îmbrăţişare, muşcîndu-şi buza de jos pentru a se împiedica să strige în timp ce sfîrcurile se încordaseră şi se înălţară şi mai mult cînd vîntul răcoros şi Rigo le atinseră, alternativ, ciupindu-le şi frămîntîndu-le cu degetele, trecîndu-şi palma peste ele într-o mişcare circulară care îi trimitea prin tot corpul fiori de plăcere. Fără să-şi dea seama, gemu uşor şi mîna lui se mută spre obrazul ei înlăcrimat. Forţîndu-i gura să se ridice spre a sa, o sărută profund, revendicativ, limba gustîndu-i lacrimile în timp ce-i forţa buzele să se deschidă, invadînd-o şi luînd-o în stăpînire, iar mîna începu să îi mîngîie sînii. Arătătorul şi degetul mare prindea, întindea şi frămînta sfîrcurile, mărind intensitatea

senzaţiilor chinuitoare.

Gura lui lacomă o părăsi pe a ei pentru a aluneca fierbinte pe gît spre concavitatea dintre sîni. Araminta îşi pierdu răsuflarea cînd mîinile lui îi cuprinse una dintre colinele moi, rotunde, ridicînd-o, poziţionînd-o pentru buzele lui, care se închiseră peste sfîrc cu aviditate, ea şi cum ar fi avut de gînd să îl devoreze. Rigo supse cu putere, prinzînd micul mugure rigid între dinţii săi, muşcîndu-l uşor şi alintîndu-l cu limba înainte de a-l elibera şi a-l căuta cu febrilitate pe fratele lui geamăn. Simţi o dulce umezeaiă preiingîndu-i-se printre coapse, fierbinţeală mocnită care ameninţa să izbucnească în flăcări şi se contorsionă, se strînse în el, căutînd în mod instinctiv alinare.

Însă, aşa cum se întîmplase şi în noaptea trecută, nici de această dată el nu îi domoli suferinţa. Înjurînd printre dinţi în spanioiă, Rigo o eliberă brusc. Ochii îi luceau ca două fiăcări. Îi smulse combinezonul de pe înceheieturi şi îl mototoli spasmodic între degetet.

Cu simţurile răscolite, Araminta începu din nou să tremure şi să plîngă, deprimată de acest senzual joc de-a şoarecele şi pisica. De ce nu o viola pur şi simplu cu brutalitate şi să se termine odată cu asta? se întreba ea înnebunită, deoarece simţea că ar fi îndurat chiar şi acest lucru pe departe mai uşor decît aceste atacuri

erotice asupra simţurilor ei. Încrucişîndu-şi braţele peste sînii goi, se întoarse, ruşinată de goliciunea ei şi de răspunsul corpului ei la chemarea lui.

— Îmbracă-te! mormăi el răguşit. îmbracă-te *pronto*, înainte de a mă răzgîndi şi de a te lua acum şi aici, în aer liber, direct pe pămînt!

— De ce n-o faci, atunci şi să sfîrşeşti odată cu asta? suspină ea în mod necugetat, urîndu-l, în timp ce, îndemnată totuşi de ameninţare, îngenunchie pentru a lua legătura de haine pe care i-o dăduse mai devreme.

Cu degete tremurătoare, începu să o dezlege.

— Pentru că... pentru că ar fi prea uşor.

— Nu înţeleg. Ce vrei să spui?

— Corpurile sînt ieftine, Araminta. Un bărbat poate cumpăra unui cu preţul unei sticle de vin prost.

— Sau să ia unui cu forţa? întrebă ea cu dispreţ

Hainele fuseseră furate din dormitorul său de cei doi bandiţi care pătrunseră în el în noaptea trecută.

— Sau să ia unul cu forţa, *si*, fu el de acord liniştit, cu privirea dintr-odată în gol, ca şi cum ar fi fost copleşit de o amintire — şi nu una foarte plăcută, gîndi ea, curioasă. Faţa lui frumoasă deveni subit chinuită, buzele se subţiaseră.

Atunci cînd vorbi din nou, ea simţi că ceea ce

văzuse trebuia să fi fost o farsă a luminii slabe din zorilor ori a propriei sale imaginaţii. Nu spuse nimic despre ceea ce ar fi putut determina ochii lui să arate un moment atît de bîntuiţi de umbre întunecate, în schimb adăugă:

— Să posezi mintea şi inima unei femei... ei bine, asta e cu totul altă problemă şi aceste lucruri am să le am de la tine, Araminta, cînd am să te fac să fii a mea.

— Eşti nebun! strigă ea şocată şi mai uimită ca oricînd, pentru că el vorbise despre lucruri care ţineau de iubire

Nu, nu se putea să ţină la ea, *nici măcar puţin*, n-ar fi putut-o lăsa să se mărite cu Judd.

— Cum ai putea vreodată stăpîni mintea ori inima mea? Te detest şi te disprețuiesc. N-am să simt niciodată altceva decît dezgust faţă de tine, generale! Nici acum... şi nici altădată!

— Atunci ai să fii prizoniera mea pentru foarte mult timp, *señora*, o asigură el.

Figura îi era hotărîtă şi ochii duri.

— Îţi promit că n-am să-ţi dau drumul să pleci pînă cînd trădarea ta faţă de Judd Hobart nu va fi totală!

— Tră-trădarea mea! repetă Araminta, înspăimîntată, oprindu-se un moment în timp ce îşi scotea bluza de mătase din legătura de haine. Într-adevăr, eşti nebun! Nici un soţ iubitor în toate

minţile n-ar putea considera răpirea şi violarea soţiei sale ca un act de trădare, Generale!

— Viol?

Una din sprîncenele lui negre mimă o batjocoritoare surpriză, şi vocea avea o notă de amuzament dispreţuitor care o înfurie.

— Bineînţeles, de asta te temi, nu-i aşa, *gringuita*? Însă nu-i necesar pentru că-ţi jur: cînd am să te iau — şi te asigur că se va întîmpla în cele din urmă — va fi cu voia ta. Ăsta e genul de răzbunare pe care am să i-l servesc soţului tău, şi are să-l găsească amar cu adevărat.

— Răzbunare? Ăsta e motivul pentru care te-ai coborît atît de jos pînă la a răpi o femeie lipsită de apărare şi nevinovată de motivul duşmăniei tale faţă de soţul meu, pentru a mă folosi ca pe o unealtă în vreun pervers complot împotriva lui Judd?

Vocea Aramintei era încărcată de ură şi desconsiderare.

— Atunci, ţi-ai greşit planurile, generale, pentru că te amăgeşti singur dacă îţi imaginezi că am să-ţi cedez de bună voie. Nu! Nu, nici măcar dacă mi-ai ţine un cuţit la gît şi m-ai ameninţa că mă ucizi n-am să mă supun. Prefer să mor decît să mă culc cu... cu tine, porcule! Nu eşti decît un porc ticăios!

Ochii lui se aprinseră şi nările îi fremătau.

Araminta își dădu seama cît de mult îl înfuriase cu invectivele pe care i le aruncase cu atîta asprime. Cînd degetele i se albiră din cauza strînsorii pe combinezonul pe care el încă îl ținea în mînă, Araminta, înspăimîntată că mersese prea departe, sări în picioare și se trase grăbită un pas înapoi, ținîndu-și bluza în față pentru a-și ascunde sînii goi.

— Vorbești îndrăznеț pentru o femeie aflată la bunul meu plac, *señora*! Ești norocoasă că nu te bat pentru aceste *insulte*! Ai să plătești pentru ele mai tîrziu, îți promit. Acum îmbracă-te și asta repede! Am întîrziat deja aici prea mult timp.

— Am nevoie de combinezon, *insistă* ea.

— Eu, totuși prefer să nu-l porți.

Îi zîmbi zeflemitor, cu ochii licărind.

— Ești un... *un ticălos! șuieră ea, fără a-i mai* păsa dacă va fi pedepsită pentru insolența sa.

Araminta se întoarse din nou cu spatele la el și își îmbrăcă bluza, *degetele luptîndu-i-se cu stîn*găcie pe micii butoni. Totuși, agitația îi era atît de mare la gîndul că ochii lui erau ațintiți asupra sa, și la teama că ei *s-ar* putea *decide s-o ajute din* nou văzîndu-i neîndemînarea, încît nu reuși să încheie decît jumătate din nasturi înainte de a renunța cu descurajare să mai continuie și își leagă capetele bluzei într-un nod. Nu mai purtase niciodată pînă acum o bluză fără combinezon și

corset; şi acum era pe de-a-ntregul conştientă de modul în care mătasea îi aluneca senzual pe pielea goală, i se lipea de corp, i se modela pe sîni şi, cu fiecare mişcare, îi dezmierda sfîrcurile, astfel încît le făcea să se întărească sub ţesătura moale. Senzaţia era imoral de tulburătoare, electrizantă.

Îşi scoase în grabă jupele, cu obrajii arzînd la gîndul că acum stătea înaintea lui Rigo doar în bluză, pantalonaşi, ciorapi şi pantofi. Oare mai conta? se întrebă cu amărăciune. Oricum, deja o dezgolise pînă la mijloc şi o sărutase şi dezmierdase cum nici un bărbat n-o mai făcuse vreodată. În ciuda propriei voinţe, inima îi zvîcni la amintirea gurii şi mîinilor lui pe sîni, la felul în care sfîrcurile îi îmbobociseră sub limba lui. Nu avea dreptul să o atingă astfel, gîndi cu disperare.Tremura de spaimă şi de excitare la gîndul că el va mai face asta oricînd va mai pofti.

Azvîrlindu-şi din picioare pantofii, înşfăcă fusta costumului său castaniu de călărie, apoi îşi puse jacheta scurtă cu broderii, de modă spaniolă. După aceea, îşi trase cizmele de piele, mulţumită că *bandoleros* care îi jefuiseră dulapul şi sertarele nu omiseseră *sombrero*-ul cu boruri largi care să o protejeze de soarele fierbinte de vară. Îi luaseră peria de păr şi pieptenele din argint, cu care îşi aranjă repede părul bogat, împletindu-l într-o

singură cosiţă şi legîndu-l cu una din fîşiile de piele cu care fusese înnodată legătura de haine. Punîndu-şi *sobrero*-ul pe cap, se întoarse din nou spre Rigo, care o privea aprobator.

— Ai să te simţi mult mai confortabil, sînt sigur, *gringuita*, observă el.

Adunîndu-şi condurii şi jupele răspîndite pe jos, le împături împreună cu combinezonul şi corsetul, în rochia de mireasă, legînd totul cu chinga rămasă. Prinse legătura în spatele şeii, împreună cu ruloul de pături. Ar fi trebuit să ştie că un om care părea să fi plănuit cu atîta meticulozitate fiecare detaliu al răpirii ei, pînă la a fura costumul de călărie, peria şi pieptenele, n-ar fi putut scăpa din vedere ceva atît de bătător la ochica a lăsa hainele ei acolo. Rigo nu neglijă nici să-i lege încheieturile înainte de a o azvîrli în şea. Luînd frîiele, încălecă în spatele ei.

Araminta se cutremură cînd braţele lui o înconjurară, trăgînd-o lîngă el, astfel încît bluza largă i se frecă de sînii neîncorsetaţi, ţesătura mătăsoasă mîngîindu-i şi alintîndu-i sfîrcurile. Încercă să stea rigidă în şea, să-şi înţepenească spinarea pentru a se dezlipi de el. Rîzînd uşor, Rigo o trase spre sine, cu o mînă sub jacheta ei scurtă, de astă dată deliberat mîngîindu-i sînii — pentru a-i pedepsi mica rebeliune. În momentul următor, trei dintre oamenii lui li se alăturară

venind de undeva din spatele lor, unde trebuie să fi fost puşi de gardă, pentru a supraveghea drumul dinspre nord. Departe, în faţă, putu să vadă restul banditilor înaintînd în şir indian prin canion, alegîndu-şi cu grijă drumul pe cărarea îngustă, aspră. Chinuitoarea călătorie reîncepuse.

Călăriră la nesfîrşit, toată ziua şi jumătate din noapte sau chiar mai mult, apoi, cum făcuseră şi înainte, porniră din nou la drum în zorii zilei următoare — pînă ce zilele şi nopţile se contopiră, transformîndu-se într-o săptămînă, apoi în alta... Araminta pierdu noţiunea timpului, simţindu-se ca şi cum dintotdeauna ar fi fost prizoniera lui Rigo. Începuse să creadă că bunicul ei şi cu Judd renunţaseră la urmărire şi la salvarea ei, că nu va mai putea cunoşte altă viaţă decît cea de captivă a lui Rigo. Totuşi, pentru că era tînără, plină de viaţă şi de dorinţa de a supravieţui, începu să se adapteze cu încetul sălbăticiei Mexicului, asprelor, aridelor deşerturi ce păreau să se întindă pînă la capătul pămîntului, înalţilor, masivilor munţi care păreau ca nişte spinări de piatră susţinînd pămîntul, lungilor, măcinătoarelor ore petrecute în şea, cu soarele clocotitor arzînd fără încetare deasupra capului, şi nopţilor îngheţate, cînd vîntul umed bătea săibatic.

Curînd, uită cum e să te simţi uscat şi cald. Nu-şi mai amintea de timpul cînd n-o durea fie-

care muşchi şi os al corpului, cînd nu se simţea atît de îndurerată şi extenuată încît adormea aproape imediat ce se culca pe păturile aspre întinse pe solul întărit ca argila de arşiţa soarelui. Nu pierduse doar noţiunea timpului, ci şi a direcţiei. Uneori, i se părea că merg în cercuri, alteori, era sigură că se îndreptaseră la nesfîrşit spre sud-vest, către o misterioasă destinaţie ce numai lui Rigo îi era cunoscută.

Cînd şi cînd cîţiva dintre *bandoleros*, în grupuri de doi sau trei, se îndepărtau luînd-o într-o cu totul altă direcţie, ca pentru a încurca şi înşela pe oricine ar fi încercat să-i urmărească. Araminta, pierdută şi confuză, fără speranţă, nu vedea cum ar putea bunicul ei şi cu Judd, în cazul în care o căutau, să o găsească. Cu siguranţă, Rigo şi banditii săi scăpaseră de mult de urmăritori! Totuşi continuau să lase urme false, să călărească peste stînci şi prin cursuri de apă, să-şi şteargă urmele, să nu facă focuri seara.

Pe măsură ce zilele treceau, Araminta ajunse să deteste gustul cărnii tari, uscate, totuşi continua s-o mănînce, ştiind că nu va mai exista nimic pînă tîrziu, după asfinţitul soarelui, cînd Rigo le va permite în sfîrşit să facă tabără pentru noapte. Deseori, înainte de-a se culca, el stătea nemişcat în noapte, ochii lui scrutînd cu atenţie platourile şi terenurile întinse în bătaia lunii, atent, ascultînd

cu intensitate zgomotele nopţii, cu nările fremătînd. *Bandoleros*-ii glumeau că el ar fi putut adulmeca urma unei pume la o milă depărtare, însă cu tot rîsul lor, Araminta observă că îl respectau şi ţineau cont de cel de-al şaselea simţ al său în faţă pericolului, ca şi cum instinctele lui supraomeneşti le salvaseră viaţa în mai multe ocazii.

De două ori le poruncise liniştit însă tăios să păstreze tăcerea, şi auziră în depărtare trecerea oamenilor şi a cailor!; şi astfel, cu toate că putea fi vorba de bunicul ei şi de Judd, Araminta nu îndrăzni să strige, nu pentru că nu ştia pe cine ar fi adus strigătele ei, ci şi pentru că Rigo îi pusese mîna peste gură şi chiar îi ţinea cuţitul la gît pentru a o menţine liniştită. I-ar fi tăiat beregata, gîndea ea cu disperare, decît să-i permită să-i pună în pericol oamenii.

Profund abătută de felul lipsit de ruşine, nebunesc, în care răspunsese dezmierdărilor lui, prin care voia să-şi realizeze intenţiile diabolice de răzbunare împotriva lui Judd, se hotărî să lupte şi să i se împotrivească lui Rigo cu fiecare ocazie favorabilă. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atît de neajutorată. Era dependentă de el pentru fiecare din necesităţile sale: hrana pe care o mînca, hainele de pe ea, siguranţa şi bunăstarea sa, chiar propria viaţă. Deşi adesea îşi spunea că îl urăşte, descoperi, pe măsură ce

săptămînile continuau să se scurgă, că uneori, oricît părea de ciudat, uita că este răpitorul ei, simţindu-se atrasă de el ca de un protector. Treptat, devenise familiarizată, accepta, şi — Dumnezeu s-o ajute — începuse chiar să aştepte şi să dorească atingerea mîinilor lui Rigo. Noaptea el îşi continua neîndurătorul, chinuitorul asalt asupra corpului şi simţurilor ei.

Era indecent... ceea ce îi făcea cu mîinile şi cu gura, îşi spunea şi îşi repeta ea, ca şi cum ar fi vrut să se convingă singură de acest fapt.

O săruta ca şi cum ar fi vrut ca sărutările să nu mai ia niciodată sfîrşit, să-i soarbă viaţa şi sufletul din trup şi să i le picure apoi la loc. Limba lui îi trasa conturul buzelor înainte de a i le despărţi pentru a se afunda şi silui neînduplecat umedele as-cunzişuri, pentru a-i prăda secretele şi dulceaţa dinăuntru. Şi în tot acest timp, mîinile i se plimbau pe corp, desfăcînd unul cîte unui butonii bluzei de mătase, dezlegînd nodul în care continua să-i prindă capetele pentru că era mai uşor şi confortabil în acest fel. Îi dezgolea sînii, pe care-i dezmierda şi sugea ca şi cum ar fi fost iubitul, soţul ei şi ar fi fost dreptul lui. Descheindu-şi propria cămaşă, o trăgea mai aproape de pieptul său gol, astfel că-i putea simţi părul cîrlionţat ca o catifea sub palmele ei ori pe vîrfurile sensibile ale sînilor. Îi simţea bătăile inimii în

rezonanţă cu ale ei; era un sentiment atît de intim încît se simţea cuprinsă de dorinţă şi răvăşită. Uneori, o silea să-şi apese gura pe pieptul lui, să-l sărute, şi gustul lui era tot atît de îmbătător ca şi vinul pe limba ei. Era ca o forţă a naturii, impetuos, neîndurător, spulberîndu-i feciorelnica apărare cu siguranţă şi sălbăticie.

După ani, ori de cîte ori Araminta îşi aducea aminte interludiul dulce-amar al acelor nesfîrşite zile de vară din Mexic, nu reuşea niciodată să le vadă cu claritate, ci ca reflectate de o oglindă înceţoşată, întunecat, difuz şi fără contur. Părea să trăiască acele zile şi nopţi într-o perpetuă ameţeală, ca şi cum ar fi fost un vis din care nu se putea trezi şi, în cele din urmă, inevitabil, nu voia să se trezească. Din nou şi din nou îşi spuse, şi-i spuse şi lui Rigo, că îl urăşte. În realitate nu îl ura deloc, ci, de fapt, o perfidă parte a ei chiar îl dorea; îl dorise întotdeauna şi fusese, inevitabil, destinată să tînjească după el, aşa cum el intenţiona. Îi trezise trădătorul corp la viaţă, aţîţîndu-i dorinţele şi apoi în mod deliberat, crud, refuzînd să-i satisfacă foamea. Uneori, credea că va înnebuni din cauza torturii duici, sălbatice.

În timpul prelungilor nopţi somnoroase, o trăgea lîngă el între pături, o tachina şi o chinuia erotic pînă cînd, în ciuda propriei voinţe, se ruga ca el să o ia şi să îi potolească dorinţa chinui-

toare. Apoi mai erau nopţile vibrante, febrile, cînd, mult după ce ea adormise, el se scula şi o excita cu sărutări brutale, insistente, mîinile cutreierîndu-i nestăpînite, insistente, peste tot corpul. Se întindea deasupra ei, greutatea lui presînd-o peste solul tare, torturînd-o cu ceea ce în mod hotărît continua să-i refuze.

Cum reuşea Rigo însuşi să se stăpînească, Araminta nu ştia; nici nu-şi putea imagina cît îl costa să se abţină cînd, mai mult ca orice pe lume, o dorea şi rîvnea la ea cu ardoare, voia să o ia şi să fie a lui. Însă, credincios cuvîntului său, n-o făcea —şi mai mult, ştia că n-o va face pînă n-are să-i ceară, n-are să-l implore s-o posede, trădîndu-şi astfel soţul, pe care ea nu-l iubea, nu îl dorea şi a cărui figură în unele momente abia şi-o mai putea aminti. Totuşi era soţia lui; stătuse *sub un* baldachin alb în curtea de la High Sierra şi jurase să îl iubească şi să i se supună; şi dacă nu avea mai mult să-i ofere decît loialitatea, îi datora cel puţin atît. Nu ştia ce făcuse Judd pentru a stîrni duşmănia lui Rigo, atît de amară şi obsesivă încît îl împinseseră la răpirea ei. Acest lucru, Rigo refuza să i-l spună, înăbuşindu-i cu mîinile şi cu buzele întrebările, aşteptînd să audă ceea ce dorea cel mai mult, vorbele de capitulare pe care ea nu le va rosti. Tăcerea ei îi lăsase pe amîndoi chinuindu-se; neîmplinirea îl aţîţa pe Rigo să-şi ia

chiar mai multe libertăţi cu corpul ei, înteţindu-i dorinţa.

Torturată de dorinţă şi lipsită de somn, Araminta începu să devină din ce în ce mai puţin conştientă de orice altceva în afară de Rigo. Nu exista nici un moment măcar în care să nu fie în mod chinuitor, pasionat, conştientă de el, de felul în care el o privea în permanenţă—cu lăcomie, cu o expresie ciudată, înfocată, obsedată în ochii de agat, o expresie care o tulbura, pentru că nici un bărbat nu o mai privise vreodată astfel. Însă, cînd observa că îl vede, pleopale lui se coborau pentru a-i masca ochii. Dacă măcar ar fi ştiut ce semnifică acea expresie... Simţea că într-un fel acest lucru ar fi schimbat totul între ei. Atunci, ca şi cum i-ar fi citit în minte, Rigo o cerceta cu o privire lascivă, într-un fel care o făcea să roşească şi îi făcea inima să bată mai repede. Apoi el îi zîmbea sardonic, astfel încît degetele ei ardeau de dorinţa de a-i păimui zîmbetul afectat de pe faţă. Era sigură că îl urăşte; şi se ura pe ea însăşi şi mai mult pentru că a fost atît de nechibzuită încît să-l creadă mai bun decît era în realitate.

Capitolul 13

Velvet Hobart era speriată cum nu fusese vreodată în viaţa ei. Ceea ce începuse ca o legătură palpitantă se transformase în noaptea nunţii frateiui ei, Judd, în ceva fatal. Velvet se cutremura ori de cîte ori gîndul îi stăruia asupra acestui lucru, pentru că dacă Judd ar afla vreodată ce făcuse ar omorî-o. Cum în repetate rînduri se strecurase din Chaparral pentru a se întîlni cu Rigo, amantul ei. Cum de pe propriile ei buze, în mod seducator prădate de Rigo, genealul adunase multe din cunoştinţele despre fermierii din Texas pe care el şi cu oamenii lui îi jefuiseră. Şi, mai rău ca orice, cum în mod nechibzuit îi spusese toate detaliile nunţii de la High Sierra, astfel încît ştiuse exact cînd, unde şi cum să lovească.

Velvet nu ştiuse că Rigo plănuise s-o răpească

pe Araminta, şi, în ciuda temerii că aventura sa amoroasă cu ei ar putea în vreun fel să iasă la iveaiă, era mai mult decît iritată că era Araminta cea pe care o furase în loc să fi fost ea. Ca pretendent la căsătorie, era total inacceptabil, desigur, un bastard, un brigand mult sub nivelul ei social. Nu fusese niciodată pentru ea altceva decît o excitantă provocare, o interzisă emoţie, cineva cu care se amuzase şi se complăcuse să îşi aline plictiseala zilelor. Ca şi Judd, Velvet savura partea nestăpînită a vieţii şi era profund ofensată că fratele ei se bucura de libertăţi, care ei, ca femeie îi erau interzise. Ar fi putut conduce Chaparral-ul tot atît de bine ca şi Judd dacă şi-ar fi pus în gînd să o facă — însă se va bucura ea de vreo parte a haciendei? Nu. Urma ca toată să fie a lui Judd! Dacă voia să aibă parte de ceva în viaţă, trebuia să obţină de la un soţ.

Rigo nu fusese primul ei amant — îşi pierduse virginitatea cu cîtva timp în urmă cu cel mai bun prieten al lui Judd, logodnicul ei, Cob Parker, un bădăran egoist însă foarte bogat, un bărbat cu care chiar avusese de gînd să se mărite. Însă Rigo fusese un amant deosebit de priceput, chiar dacă o tratase cu nepăsarea şi dispreţul cu care îl tratase şi ea; o experienţă nouă pentru Velvet, care era obişnuită să vadă bărbaţii tîrîndu-se la picioarele ei. În ultima vreme, în orice caz, Rigo începuse cu adevărat să îşi piardă interesul faţă

de ea. Își petrecuse din ce în ce mai puțin timp cu ea și, cînd se arăta, părea în mod curios mai interesat de idila dintre Judd și Araminta decît de ea. Acum, desigur, Velvet știa de ce. Plănuia să o răpească pe mireasa lui Judd!

Velvet se cutremură la amintirea reacției fratelui ei din acea seară. Era atît de mînios încît ar fi fost în stare să facă o crimă. Gîndul că, fără să știe, grăbise acest dezastru, o înghețа. Nu uitase cînd, cu un an și jumătate în urmă, schilodise calul favorit al lui Judd forțîndu-l să sară peste un obstacol care se dovedise prea înalt. Văzînd armăsarul șchiopătînd spre grajduri, Judd devenise atît de furios încît o înșfăcase cu ură și, cu mîinile în jurul gîtului ei, sugrumînd-o, o izbise cu capul de ușă atît de puternic, încît era o minune că nu o omorîse! Era sigură că doar intervenția cîtorva dintre lucrătorii de la ranch îl oprise de a o strangula ori de a-i sfărîma țeasta.

Șocată și incitată de atacul lui Judd, se gîndi să egaleze scorul dintre ei printr-o aventură cu cel mai înverșunat dușman al lui, Rigo, în vreme ce era logodită cu cel mai bun prieten al lui Judd, Cole. Se delecta pe ascuns gîndindu-se cît de

îngrozit şi mînios ar fi dacă ar afla vreodată cum sora sa îi încornorase cel mai bun prieteni

În noaptea incendiului de la Chaparral, Velvet începuse cu nelinişte să-l suspecteze pe Rigo, să bănuiască motivul interesului pe care i-l arăta. Nici nu îşi dăduse seama de modul necugetat în care îl ajutase în raidurile sale. Acum ştia cu siguranţă că Rigo se folosise de ea şi din acest motiv regreta amarnic că i se aruncase în braţe.

Nici nu visase vreodată că răzbunarea faţă de fratele ei va duce la răpirea miresei acestuia; iar acum, în ciuda faptului că în adîncul sufletului simţea că îl servise după cum merita, Velvet era înspăimîntată că el ar fi putut descoperi adevărul. Dacă Judd comisese o astfel de violenţă asupra ei pentru calul său, ce ar fi în stare să-i facă pentru mireasa sa?

Judd Hobart îşi duse mîna la ochi pentru a vedea mai bine ţinutul care se întindea în faţa lui şi a celorlalţi călăreţi care îi însoţeau pe el şi pe Noble Winthrop. E imposibil de găsit, gîndea Judd. Pierduseră urma şi exista o firavă şansă să dea din nou peste ea.

Cu cît pătrundeau mai adînc în Mexic, cu atît

creştea pericolul, devenea mai mare posibilitatea de a fi ucişi de *bandoleros*, Revoluţionari sau chiar de Federali ori Rurali. Trupele neregulate de Federali, cunoscute sub numele de *colorados*, datorită obiceiului lor de a purta un steag roşu şi datorită mîinilor lor roşii de sînge, erau deosebit de primejdioase. Sub conducerea generalului Pascual Orozco — care devenise trădător al Revoluţiei — se năpustiră spre Mexicul de nord, arzînd, jefuind şi prădînd. In Chihuahua se spunea că tăiaseră tălpile picioarelor unui bărbat şi îl mînaseră o mie prin deşert înainte ca omul, în cele din urmă, să moară; că un oraş de patru mii de oameni fusese lăsat cu doar cinci locuitori în viaţă după ce *colorados* îşi terminaseră treaba acolo. Cînd un *colorado* era capturat de generalul Francisco "Pancho" Villa murea sigur.

Pe tot cuprinsul Mexicului, serviciile de cale ferată şi de telegraf erau dezmembrate. In nord, nu doar proprietăţile bogaţilor *haciendados* mexicani erau treptat luate în stăpînire de revoluţionari ci şi proprietăţile tot atît de înstăriţilor americani care se stabiliseră în Mexic de-a lungul anilor. In sud continuau să stăpînească luptînd să avanseze spre capitală şi forţînd divizarea trupelor guvernamentale. La graniţă, americanii erau informaţi că dacă îndrăzneau să intre în Mexic, vor fi arestaţi, puşi la zid şi executaţi. Refugiaţii care treceau frontiera din Mexic în Statele Unite

erau reţinuţi şi verificaţi de inspectorii vamali pentru a se asigura că nu erau contrabandişt.

De la asasinarea preşedintelui Madero, sentimentele anti-americane ale mexicanilor se dezvoltaseră repede.

Cîntece anti-americane erau cîntate pretutindeni, aşa cum erau cele două pe care Judd le auzise cu cîteva zile în urmă murmurate de cîţiva ţărani care munceau pe cîmp:

Gringos sînt cu toţii nebuni,
Ei n-au fost niciodată în Sonora,
Si cînd vor să spună: "Diez Reales"
Ei îţi spun "Un dolar ş-un sfert..."

şi:

Yo tengo una pistola
Con mango de marfil
Para matar todos los gringos
Que vienen por ferrocarril!

(Am un pistol
Cu un mîner de fildeş
Cu care să omor toţi americanii
care vin pe calea ferată!)

Era culmea nebuniei, gîndi Judd supărat şi neliniştit, că Noble insistase să treacă Rio Grande spre Mexic. Odată ce văzuse încotro apucase Del Castillo, ar fi trebuit să se întoarcă la High Sierra. Acolo, ar fi putut aştepta confortabil să le fie trimi-

să nota de răscumpărare şi să afişeze o recompensă pentru aducerea în siguranţă a Aramitei.

În loc de asta, după ce ordonase la jumătate dintre oamenii lor să călărească pînă în cel mai apropiat oraş de frontieră şi le dăduse instrucţiuni să obţină proviziiie necesare pentru o urmărire prelugită, Noble îi conduse hotărît pe ceilalţi peste rîu. Din fericire pentru el, acel viclean, arogant, ticăios de Del Castillo, trecuse în Mexic printr-un punct în care patrulele de frontieră de pe ambele maluri erau rare — şi probabil adormite sub efectul a prea mult *pulque* ori *sotol*, gîndi Judd cu dezgust.

În ciuda faptului că răpirea Aramitei în noaptea nunţii lor îl înfuriase şi-l umpluse de dezonoare, fusese de la bun început de părere că urmărirea era o completă pierdere de timp. Era într-adevăr păcat pentru soarta Aramintei, medită Judd cu o undă de regret şi pentru faptul că fusese lipsit de plăcerea de a o dezvirgina-pentru asta, cu siguranţă că intenţiona să-l întîlnească pe Del Castillo şi-i va plăti mai devreme ori mai tîrziu. Însă, în privinţa Aramintei... ei bine, după toată degradarea pe care în mod cert o suferise în mîinile lui Del Castillo şi a banditilor care îl urmau, Judd nu vedea cum ar putea-o primi cu braţele

deschise. Care bărbat şi-ar dori o soţie care a fost în mod abject şi ruşinos folosită de o ceată de bandiţi mexicani mîrşavi — şi asta chiar înainte de-a fi avut-o el însuşi? Nu, era prea mult pentru oricare bărbat — în special pentru unui cu bogăţia şi poziţia lui sociaiă.

Însă, cînd încercase pe ocolite să-i facă cunoscut acest lucru lui Noble, bătrînul se întorsese spre el, roşu de furie şi părînd gata să fie cuprins de un atac de apoplexie, atît îi era de turbată privirea.

— Să-ţi închizi blestemata aia de gură chiar acum, Judd! izbucni Noble. Şi s-o ţii închisă! Noi amîndoi ştim de ce ticălosul de Del Castillo a răpit-o pe nepoată-mea — şi că tu eşti de vină! De aceea ai s-o iei înapoi şi-ai să rămîi lîngă ea, indiferent ce i-a făcut ticălosul, pentru că dacă n-ai s-o faci, te previn: am s-o sfătuiesc pe Araminta să divorţeze de tine şi-am să-ţi terfelesc numele în noroi prin tribunale, iar apoi am să te tai din testament. Poţi fi finul meu şi taică-tu cel mai bun prieten al meu, dar am să te văd pe tine şi Chaparral-ul ruinate înainte să mor, îţi jur! Înţelegi ce-ţi spun, băiete?

— Foarte clar... Sir, rostise Judd înăbuşit, fierbînd de mînie.

Cum îndrăznise Noble să-i vorbească în acest fel? Nu avea dreptul, n-avea nici un drept. Şi să insiste ca Judd să-şi ţină capul sus, să pretindă

că o ceată de bandiţi mexicani murdari nu i-au ridicat fustele nevestei sale pentru a o viola... ei bine, era mai mult decît se putea îndura! N-avea de gînd să devină un încornorat încît orice alt tînăr de familie din Texas să rîdă şi să glumească pe socoteala lui! Înainte de a se întîmpla asta, o va vedea pe Araminta moartă.

Acum, se întoarse în şea spre Noble, privind cu oarecare satisfacţie oboseala de pe chipul bătrînului. Noble nu mai era tînăr şi nesfîrşitele zile în şea îi exacerbaseră guta, înţepenindu-l. Noaptea era nevoie de doi oameni care să-l dea jos de pe cal. Sub bronzul pielii, faţa bătută de vînt, era palidă şi schimonosită de durere. Judd nu credea că Noble era în stare să se mai certe cu el în privinţa întoarcerii acasă. Nici nu credea că, de această dată, lucrătorii de la ranch vor rămîne tăcuţi, refuzînd să-l întoarcă din drum, cînd va insista să plece spre Texas. Călătoria devenise prea primejdioasă; erau cu mult prea departe pentru a se mai simţi în siguranţă.

— Am pierdut drumul, Noble - faţa lui Judd era rigidă, vocea îndîrjită - şi n-avem nici o speranţă să-l mai regăsim. Del Castillo şi oamenii lui şi-au acoperit mult prea bine urmele.

— Araminta călăreşte împreună cu Del Castillo; ştim asta după urmele copitelor calului său... protestă Noble, însă moale, ca şi cum chiar şi el, în cele din urmă, realizase că există slabe speranţe de

salvare pentru nepoata sa.

Încruntîndu-se, Judd scuturã din cap.

— Nici mãcar de lucru ãsta nu mai putem fi siguri. Ticãiosul e inteligent, trebuie sã o recunosc. Ar fi putut sã-şi punã doi oameni sã încalece pe propriul lui cal doar ca sã ne încurce, ştii asta, Noble. Trebuie sã priveşti realitatea în faţã: *N-o s-o gãsim pe Araminta în felul ãsta.* Proviziile noastre sînt pe sfîrşite. Putem fi executaţi de Federali, Rurali ori Revoluţionari în orice moment. Trebuie sã ne întoarcem. Trebuie sã mergem acasã.

În final, îndemnat de figurile ursuze ale lucrãtorilor, de insistenţele lui Judd, de propria sa durere crescîndã, Noble fu forţat sã fie, în silã, de acord cu finul sãu — deşi îi era greu sã accepte cã a fost învins de cãtre Del Castillo. Cînd Noble stãruia cu gîndul la ce trebuia sã fi îndurat Araminta, se oprea de spaimã şi furie, pentru cã era prea mult sã spere ca Del Castillo sã joace rolul unui gentleman şi ea sã se întoarcã tot atît de castã cum era atunci cînd fusese rãpitã. Noble îşi simţea alunecînd printre degete visul de a întemeia o dinastie prin nepoata şi finul lui, ca nisipul printr-o clepsidrã. Judd n-o voia pe Araminta înapoi — n-o mai voia acum. Noble ştia asta; tînãrul era prea orgolios pentru a lua o mireasã pîngãritã în patul sãu. Nu-i mai pãsa dacã Araminta trãia sau murea. Dacã era sã i se

întîmple ceva lui Noble, Judd n-ar ridica un deget pentru a-l salva. Trebuia ca Noble să asigure răscumpărarea nepoatei sale. Realiză neliniştit, displăcîndu-i ideea, că nu se mai putea încrede în finul său şi, de acum înainte, trebuia să fie în gardă faţă de el. Judd nu mai era doar lipsit de scrupule, ci şi nechibzuit, predispus să permită temperamentului său să domine judecata sănătoase.

Îngrijorarea lui Noble era sporită de faptul că după şocul suferit odată cu răpirea Aramintei şi datorită călătoriei, începuseră chinuitoarele dureri din piept pe care înainte doar pretinsese că le are pentru a o îndemna pe nepoata sa să se mărite cu Judd. Noble se temea că recentul stress la care fusese supus îşi ceruse tributul, că inima sa presimţea acest lucru, deşi făcuse tot posibilul să-şi ascundă suferinţa.

— *All right*, Judd, mormăi el în cele din urmă. O să facem cum spui. Să mergem acasă.

Tînărul îşi stăpîni cu greutate zîmbetul de triumf. Cîştigase bătălia. Oricît de mult îşi dorise asta, nu era cu adevărat cazul să mai aducă subiectul în discuţie şi să-l învrăjbească pe Noble mai mult — poate chiar îndemndu-l să-şi schimbe testamentul înainte de a muri, ceea ce nu i-ar conveni deloc; pentru că-şi dăduse seama în aceste ultime zile că Noble nu mai era un ajutor preţios, ci o povară. Cu Noble mort, Judd nu doar

că ar fi moştenit High Sierra, însă ar fi putut să scape de pîngărita sa soţie. Tot ceea ce era necesar să facă pentru a-şi atinge ambele obiective era să aştepte şansa de a scăpa de decrepitul său naş. Era cale lungă pînă acasă, printr-o ţară ostilă. Orice se putea întîmpla. Vai, bietul Noble putea chiar să-şi piardă viaţa.

Capitolul 14

În timpul călătoriei Araminta începuse să înţeleagă de ce ţăranii se ridicaseră împotriva guvernării; bogaţii *haciendandos* care pusesră stăpînire pe cele mai bune şi bogate pămînturi lăsaseră peonilor doar terenurile aspre şi neospitaliere încît chiar după luni de lucru cu greu producea suficient pentru a sătura toate gurile flămînde ale familiilor sărace, care o duceau de azi pe mîine. Atît satele mexicane cît şi cele de indieni în care Rigo şi cu *bandoleros*-ii săi se opreau din cînd în cînd pentru provizii nu erau altceva decît o mînă de bordeie de lut înşirate de-a lungul unui drum pustiu, uscat, plin de praf. În centrul fiecărei pieţe a satului o singură fîntînă avea apă — uneori nu suficientă pentru toţi şi niciodată destuiă pentru semănăturile sărăcăcioase, ofilite de arşiţa neînduplecată care prăjea

pămîntul. Tot ceea ce creştea aici era răsucit şi torturat de stihiile naturii. Copacii şi tufişurile erau risipite şi răvăşite, îndoite şi rupte de vînt.

Doar înălţimile, falezele uriaşe şi promotoriile izolate, unde pinii şi pădurile de foioase începeau să se îndesească, constituiau un adăpost în faţa căidurii, a vîntului arid, a nisipului înţepător. Printre stînci se puteau vedea cîteodată oi sau capre. Acestea erau tot atît de costelive ca şi cele cîteva vite, porci şi păsări din sate; animale la fel de flămînde ca şi stăpînii lor, cu carnea tare şi aţoasă cînd erau tăiate, dar care reprezentau un festin pentru cei care nu cunoscuseră niciodată ceva mai bun. Araminta nu văzuse niciodată o asemenea sărăcie, atîta disperare şi, mai rău ca orice, atîta teamă.

Teama se vedea pretutindeni — pe feţele încreţite, bătute de vreme ale bătrînilor şi bătrînelor care îşi aminteau de Benito Juarez şi de un alt război, cel împotriva împăratului Maximilian; în ochii întunecaţi şi solemni ai copiilor, care erau liniştiţi şi tăcuţi cînd veneau banditii. Bărbaţi şi femei tinere erau puţini. Cei mai mulţi dintre bărbaţii tineri erau morţi ori plecaţi ca soldaţi. Femeile tinere se ascundeau, temîndu-se să nu fie des-

coperite şi violate de cei care le luaseră bărbaţii. Nici măcar cîinii, numai piele şi os, nu lătrau la străini, ci scheunau şi se îndepărtau furişîndu-se, cu cozile între picioare. Doar găinile cotcodăceau tare la intruşi, fluturîndu-şi furioase aripile înainte de a fugi din calea copitelor cailor.

În aceste sate tăcute şi izolate în care intrau Rigo şi *bandoleros*-ii săi, nimeni nu era mai conştient decît Araminta de tabloul înfricoşător pe care-l prezentau, înţesaţi de arme — flinte, carabine, revolvere, pistoale, muschete şi cuţite — şi cu banduliere de cartuşe încrucişate pe piept. Ea însăşi era o emblemă a terorii, în faţa lui Rig, pe armăsarul negru care se cabra, cu părul strălucind auriu în soare. Era evident datorită încheieturilor sale legate în timp ce călătoreau pentru a îi împiedica fuga, că era prizonieră. Însă nimeni nu păşise înaintea lui vreodată pentru a-i pune întrebări în legătură cu ea, cu atît mai puţin pentru a o ajuta să scape. Prin crăpăturile şi găurile din obloanele bine închise, ochi întunecaţi şi nefamiliari o fixau plat, cu rare licăriri de curiozitate. Războiul civil din ţară făcea ca pînă şi captivitatea unui *gringo* să lase prea puţin loc de comentarii. Gîndeau, presupunea ea, că făcea parte dintr-una

din vastele proprietăţi americane ocupate de Revoluţionari, şi o luaseră pentru că omorîse pe cineva ori pur şi simplu pentru că banditii doriseră puţin amuzament. La urma urmelor, nu era aceasta soarta de zi cu zi a femeilor sărace mexicane sau indiene? Nu acesta era motivul pentru care trebuia să se ascundă chiar din faţa celor de aceeaşi condiţie cu a lor şi în propriile lor sate?

Spre deosebire de mulţi alţii care intrau în sate, Rigo, cel puţin plătea pentru ceea ce lua — nu în aur, care ar fi stîrnit suspiciuni, dacă ar fi fost găsit în posesia sătenilor, ci în *reales* şi centares, care erau mai uşor de explicat. Oriunde mergea, era cunoscut dacă nu după aspect, cel puţin după reputaţia sa. Araminta văzu respect şi o teamă repede mascată licărind în ochii sătenilor cînd aflau rangul şi numele lui, generalul Del Castillo; adesea, îi auzea numindu-l *El Salvaje*-Sălbaticul-probabil un motiv suficient pentru peoni ca să ignore condiţia ei. Totuşi, deşi era mică speranţa evadării, se simţea bucuroasă ori de cîte ori Rigo îi conducea pe *bandoleros* în cîte un sat, pentru că asta însemna cel puţin o baie potrivită şi haine curate. Rigo împrumuta de la cîte o ţărancă nişte haine pentru a-i da posibilitatea Aramintei să-şi

spele şi usuce costumul de călătorie. Uneori rămîneau pentru cîteva zile în cîte un sat şi atunci se putea odihn.

Mai mult decît orice, în viaţa grea pe care o îndura acum, Araminta ura scrîşnitorul praf roşu-auriu; îi îmbîcsea părul, i se strecura pe sub îmbrăcăminte, îi irita ochii, o murdărea. Uneori, se simţea ca şi cum niciodată n-are să mai fie curată şi aştepta cu nerăbdare momentul în care îşi va putea scufunda corpul într-o cadă de lemn plină cu apă fierbinte. Faptul că Rigo o privea şi-o mîngîia, încetase să conteze. Abia se mai lupta cu el, atît de mult se familiarizase cu ochii, gura, şi mîinile sale pe ea, tachinînd-o, stîrnind-o, în ciuda voinţei ei şi lăsînd-o exasperată, înfierbîntată şi cu dorinţele nesatisfăcute. Într-un obscur colţ al minţii acceptase faptul că nu avea scăpare faţă de el ori de soarta sa, că, mai curînd sau mai tîrziu, în mod inevitabil el îi va înfrînge ultimile rămăşiţe de rezistenţă şi îi va ceda. Acum, doar inima, tînjind după vreun cuvînt de afecţiune ori tandreţe, striga disperată cînd o lua noaptea în braţe pentru a-i preda lecţiile pe care voia să le înveţe. Chiar şi aşa, Araminta ştia că într-un fel va

fi bucuroasă cînd, în cele din urmă, el o va avea şi chinuitoarele jocuri vor lua sfîrşit. Cel puţin atunci se va sfîrşi şi Rigo o va lăsa să plece.

Dar nu ştia unde se va duce. Avusese mult timp de gîndire în timpul neaşteptatei ei călătorii şi, treptat, începuse să fie sigură că Judd n-o mai voia. Nu o iubea şi era prea mîndru pentru a lua înapoi o mireasă pîngărită de un alt bărbat. Dacă totuşi o căutase, trebuie să fi renunţat demult la urmărire, considerînd-o pierdută sau moartă. Judd nu mai avea cu adevărat nevoie de ea acum; fără îndoială că ar fi foarte convenabil pentru el dacă ar muri. Ar fi scutit de ruşinea unei soţii pîngărite şi, totuşi, odată ce făcuse ceea ce bunicul ei dorise şi se căsătorise cu ea, va moşteni High Sierra. Nu, chiar dacă Rigo o eli-bera, nu se putea înapoia la soţul ei, realiză Araminta îndurerată. Trebuia să plece într-un loc în care ea şi povestea scandaloasei sale răpiri erau necunoscute. Unde va merge, cum va trăi, nu ştia; astfel încît încerca să nu se gîndească la nesigurul ei viitor, ci doar la a supravieţui pînă atunci.

În primele zile de la răpire, crezuse că va muri; o parte a ei dorise să moară. Orice altă femeie decentă albă în situaţia ei s-ar fi sinucis. Însă o altă parte, care era mai puternică o încuraja să trăiască, n-avea importanţă cum — şi îşi lua curajul de la acest izvor interior de putere şi convingere. Era ca şi cum Araminta care existase înainte de răpirea sa, dispăruse şi o altă femeie îi luase locul. Uneori, privind într-o oglindă crăpată, afumată, agăţată pe un perete al unei colibe dintr-un sat, avea nevoie de mai mult timp să recunoască femeia care îi întorcea privirea. Era mai slabă datorită extenuantei vieţi din timpul călătoriei, mîncînd în fugă, dormind în aer liber. Ochii mari, verzi şi pometii înalţi erau scoşi în relief de pierderea de greutate, dîndu-i chipului plăcut o înfăţişare lumească şi totuşi clarvăzătoare, sălbatică, ca şi cum ar fi fost o ţigancă sălbatică. Femeia vioaie, impetuoasă, cu părul lung, strălucind ca soarele, cu ochii arzători, prelungi şi buzele pline, provocatoare, nu putea fi ea, gîndea ea ca într-un vis. Şi atunci îl observa pe Rigo stînd în spatele ei, o umbră întunecată, prădalnică, cu acea lucire specială în ochi, cu un zîmbet leneş, triumfător pe buze, în timp ce mîinile i se strecurau în jurul corpului ei pentru a-i cuprin-

de posesiv sînii şi a-şi apăsa buzele în locul sensibil unde gîtul îi întîlnea umărul. Şi atunci ştia că femeia nu era o fantasmă, ci reală; nu doar capturată, *ci şi inexplicabil înrobită* de bărbatul care o ţinea prizonieră în braţele lui.

Cu toate că o răpise şi o trata aşa cum nu ar fi făcut nici un gentleman, erau momente în care Araminta întrezărea imagini ale celui cu care discutase pe malul pîrîului, cînd, aproape că putea închide ochii şi lăsa sunetul lin al vocii sale seducătoare să se reverse asupra ei, imaginîdu-şi că e din nou acasă, că se furişase pe ascuns într-o dimineaţă, devreme pentru a-l întîlni. Curios, cît tînjea după acele zile, încît uneori îi venea să plîngă. Intimitatea pe care o împărtăşiseră atunci era atît de insuportabilă încît ar fi dorit ca el să nu fie, în felul său aspru, bun cu ea, astfel încît să-i fie mai uşor să-l urască şi să-l dispreţuiască.

Hotărîrea de a-i sta împotrivă aproape se spulberă cu totul în ziua în care el veni aducînd un bloc de desen, un caiet şi creioane, pe care i le puse în mîini spunîndu-i:

— Ai să desenezi. Ai să scrii despre ceea ce vezi, Araminta. *Adios* A.K. Munroe. Am să-ţi trimit povestirile sub pseudonim lui Liam O'Grady la

Record în New York City. Eşti surprinsă că ştiu de recentele tale articole din ziar. Vezi, *gringuita*, am făcut tot ce-am putu să aflu totul despre tine.

Desigur, ştiuse că Rigo şi oamenii săi o spionaseră, n-ar fi putut altfel plănui răpirea ei cu atîta meticuiozitate. Însă crezuse că vînzarea primului ei articol, urmat de altele în ultimele luni, era un secret pe care reuşise cu succes să-l păstreze. Faptul că Rigo voia cu adevărat să-şi continuie cariera contrasta cu atitudinea şi părerile bunicului ei sau ale lui Judd despre menirea femeii. Curînd, desene ale lui Rigo, ale *bandoleros*-ilor, ale satelor şi locuitorilor mexicani şi indieni începuseră să umple blocul de desen şi cuvintele, jurnalului său, descriind revoluţia mexicană dintr-un punct de vedere care era deopotrivă apropiat şi personal, concentrîndu-se nu atît asupra războiului cît a celor care îl luptau.

Cerc închis povestea mişcătoarea saga a unui bătrîn care în tinereţea sa luptase pentru libertate cu Benito Juarez împotriva străinului împărat

Maximilian, şi acum îşi vedea din nou ţara devastată de un război în numele libertăţii. *O casă dezbinată* era tragica istorie a unei mame cu doi fii, unui membru al Federalilor, altul al Revoluţionarilor Villista, niciunul din ei neştiind dacă nu-şi va întîlni fratele pe cîmpul de luptă. *Cît preţuieşte libertatea?* descria viaţa unui băieţaş, Miguelito, rămas orfan în urma uciderii tatălui său de către *colorados* şi înrobirea mamei pentru a le satisface plăcerile. *Chemare la luptă* era o imagine a lui Rigo însuşi şi a oamenilor săi-*cîinii de război*-care îl urmau.

Ce gîndea Rigo despre aceste articole şi desenele în cărbune care le completau, Araminta nu ştia. Şi nici el nu-i spusese.Le citea tăcut, cu chipul impasibil, apoi le împăturea pentru a fi expediate prin poştă, presupunea ea, la *Record.* Însă niciodată nu-i sugerase să scrie altceva decît adevărul aşa cum îl vedea ea, n-o îndemnase să-şi modifice cuvintele ori să-şi îndulcească desenele îi prezenta pe el sau pe revoluţionari într-o lumină aspră, defavorabilă.

Araminta nu ştia dacă povestirile şi desenele ei ajungeau la Liam O'Grady, cu atît mai puţin dacă erau publicate, dat fiind că Mexicul era într-o astfel de stare de dezordine. Şi totuşi scria şi desena cu febrilitate, ca şi cum ar fi fost împinsă

de o forţă necunoscută să prindă revoluţia mexicană şi pe Rigo. Era ca şi cum, în acest mod, ar fi putut în cele din urmă să înţeleagă revoluţia şi pe el. Erau şi alte desene pe care nu i le arăta, imagini pe care le schiţa cînd era sigură că el nu-şi dă seama că îl studiază, imagini ale lui sau ale lor împreună, care privite cu mai multă atenţie îi arătau aspecte ale relaţiilor lor pe care nu dorea să le vadă. Erau schiţe cu ei doi călare pe armăsarul lui Rigo, ori înfruntîndu-se deasupra tablei de şah seara, ale lui învăţînd-o la lumina focului de tabără să cînte la chitara pe care o cumpărase de la un ţăran. Un portret deosebit de neliniştitor era propria ei reflectare în oglindă, cu Rigo stînd în spatele ei, îmbrăţişînd-o. Arătau ca doi iubiţi suprinşi într-un moment de neatenţie, gîndi Araminta cînd cercetă mai tîrziu tabloul; şi îl ascunse sub toate celelalte, cu inima bătîndu-i năvalnic în piept. Desenul era pe departe prea personal, prea intim; trebuia să-l distrugă. Dar, pentru un motiv neînţeles, nu se putea hotărî să îl rupă şi să-l arunce.

După multe săptămîni ajunseră în cele din urmă la ceea ce Araminta ştiu în mod instinctiv că era destinaţia lui Rigo, vizuina bandiţilor. Din acest loc nu se mai putea fugi.

Călărlseră pînă în zorii zilei, croindu-şi drum prin ţinutul aspru către falezele înalte, masive care se ridicau în bogate nuanţe de ocru şi cafeniu pe infinitul cer turcoaz. Urmaseră o cărare atît de îngustă şi abruptă, în urcuşuri şi coborîşuri, care Aramintei îi părea de netrecut chiar pentru o capră de munte. Ei reuşiseră, descălecînd şi conducîndu-şi caii de căpăstru cînd era necesar. În cele din urmă, poteca întortocheată dădu într-un surprinzător de larg canion, deschis adînc în inima teraselor de piatră, prin care clipocea un pîrîu mărginit de cîţiva copaci şi pîlcuri de arbuşti. Văzu o serie de bordeie din lut, construite în pereţii naturali ai canionuiui. La unui dintre capete era o împrejmuire în care erau închişi cîţiva cai de rasă şi o altă potecă îngustă, care se pierdea şerpuind între stînci. Chiar şi Araminta putu vedea cît de sigur era locul; un singur om postat la fiecare capăt al canionului putea respinge numeroşi agresori.

La apropierea *bandoleros*-ilor, locuitorii veniseră alergînd să-i întîmpine. Toţi bărbaţii, unii în mod evident prieteni vechi, strigau urări de bun venit şi se băteau unii pe alţii pe spate. Cu braţele

întinse, soţii, soţiile şi iubiţii se îmbrăţişau şi se sărutau fără să se ferească. Copii ţipau cu încîntare şi rîdeau în timp ce erau apucaţi şi urcaţi pe umerii taţilor, cînd cei mai mari zburdau primprejur, unii din ei conducînd mîndri spre îngrăditură caii. În timp ce privea la fericitele îmbrăţişări, Araminta fu cuprinsă de durere, un simţămînt de nostalgie şi singurătate pentru a fi un observator doar şi nu participant la voioasa scenă. Aceasta era prima dată de cînd fusese adusă în Mexic de către Rigo, cînd era martoră la scene de familie atît de naturale şi emoţionante.

După ce o ridică din şa, Rigo nu o conduse spre ceilalţi, ci spre una dintre colibele de lut de pe prima terasă a canionului. Înăuntru, Araminta văzu că structura nefinisată era mică şi consta dintr-o singură încăpere care servea ca bucătărie şi cameră de zi. Văzu un aşa-zis dormitor în spatele unei draperii grosolane care acoperea deschiderea dintre cele două firide. Mobila era simplă şi primitivă, lucrată în cherestea: o masă mare de scîndură, cu banchete de ambele părţi — bucătăria; o canapea, două scaune, un balansoar şi cîteva măsuţe — camera de zi. În spate, în dormitor, era un pat prins în frînghii, o măsuţă de noapte; o măsuţă de toaletă cu o oglindă agăţată deasupra şi, pe ea, un lighean şi un ulcior; într-un colţ, un scaun. O mică sobă de gătit în bucătărie şi un şemineu puţin mai mare în zona de zi, pentru căldură. Un amestec de ţesături mexicane şi covoare indiene erau întinse pe podeaua de lut. Draperii groase atîrnau la

ferestrele mici, fără geamuri, dar prevăzute cu obloane de lemn. Cu toate că ocupantul ei era generalul Del Castilo, coliba nu era mult mai luxoasă decît celelalte construcţii similare.

Totuşi, era mai bine decît să stai afară şi să dormi pe pămîntul tare, gîndi ea. Deodată, îi trecu prin minte că va împărţi cu siguranţă coliba cu Rigo, că aici, pentru prima dată de cînd o luase de la High Sierra va fi complet singură cu el, fără ceilalţi *bandoleros*, dormind doar la cîţiva centimetri depărtare. Patul solitar i se păru larg şi ameninţător. Cine îi va auzi acum dacă, în pat, Rigo se va hotărî să îi ceară ceea ce cu disperare ea continuase să îi refuze? Cum va auzi strigătele ei de groază sau, mai rău, de abandon? Pentru cît timp putea să se amăgească, spunîndu-şi că nu-l doreşte, cînd în inima ei, ştia că o parte a ei îl voia? Doar mîndria şi un profund, deşi încă neînţeles dor de mai mult decît îi oferise el, o oprise pînă acum să capituleze.

La acest gînd îşi muşcă buza de jos pentru a-şi stăpîni subitul tremur. Îşi ridică tăcută încheieturile legate cînd văzu că Rigo îşi trase cuţitul de la cingătoare şi înţelese că are de gînd să-i taie frînghia. Oţelul ascuţit reteză cu uşurinţă fibrele. În mod reflex, începu să-şi frece încheieturile .

— Ai să te bucuri să afli că nu va mai fi necesar să te ţin legată.

Vocea lui era joasă şi catifelată. Ochii lui căfenii zăboviră pe corpul ei, apoi se ridicaseră şi-i prinseră intens, hipnotic privirea.

—Nu există scăpare de aici, Araminta.

Cuvintele rostite cu glas moale, cu posibilul lor înţeles, părură să rămînă suspendate în aerul încărcat. Ochii ei verzi se lărgiră. Faţa îşi pierdu culoarea, apoi, treptat se îmbujoră. Incapabilă să-i mai susţină privirea, îşi coborî genele dese, lungi, pentru a-şi ascunde gîndurile.

—Ai să vrei să te speli, ştiu, spuse el. Am să am grijă să aranjez asta.

Apoi Rigo o părăsi, întorcîndu-se după aceea cu doi bărbaţi voinici, care cărau o veche cadă de lemn, obişnuită în satele pe care le văzuse. Rigo aducea îmbrăcăminte curată, un prosop aspru şi o bucată de săpun de proastă calitate. După ce puseră pe podeaua bucătăriei cada de baie, unul din cei doi oameni începu să aprindă focul în sobă, în timp ce celălalt aducea găleţi de apă de la arroyo, turnîndu-le în două cazane de fier agăţate deasupra flăcărilor. Apoi, asigurîndu-se că Araminta avea tot ceea ce îi era necesar, Rigo şi cei doi oameni plecară.

După ce rămase singură, începu să aprecieze mai bine situaţia. Rigo trebuie să fi trimis cumva vorbă despre sosirea lor în canion, gîndi ea, pentru că bucătăria era aprovizionată cu alimente

proaspete iar cearşafurile de pe pat, deşi vechi şi cîrpite, fuseseră de curînd spălate şi miroseau plăcut a soare fierbinte de vară. În sacii lui Rigo, Araminta îşi descoperi peria de păr. Văzînd că apa pentru baie începuse să fiarbă, luă cazanele de pe foc şi le răsturnă în cadă, turnînd apoi apa rece rămasă în găleţi. Închise uşa din faţă, trase draperiile la ferestre, se dezbrăcă, apoi se cufundă încet în cadă, oftînd de încîntare în timp ce apa încă aburindă o învăluia. Delectîndu-se cu minunata senzaţie a căldurii care o pătrundea şi îi alina durerea muşchilor, se spălă fără grabă cu bucata de săpun şi se frecă pe tot corpul cu cîrpa de spălat, apoi îşi săpuni şi clăti părul. Doar lungimea umbrelor proiectate pe podea de lumina difuză a soarelui, avertizînd-o că după-amiaza era pe sfîrşite, o îndemnaseră, în cele din urmă, să păşească fără tragere de inimă din cada de baie.

Îşi puse veşmintele ţărăneşti — o bluză largă, adînc decoltată, cu mînecei scurte, fără umeri şi o fustă largă, încreţită. Apoi îşi spălă costumul de călătorie. Luă peria şi începu cu răbdare să muncească la şuviţele încîlcite din părul ei. Îşi termină toaleta exact la timp pentru că uşa se deschise încet şi dezvălui silueta întunecată a lui Rigo, în lumina amurgului.

Părea că şi el se îmbăiase, pentru că era gol pînă la mijloc, pieptul musculos şi bronzat, acoperit cu păr fin, negru, lucind umed. În timpul călătoriei încetase să-şi taie părul şi acum Araminta realiză cît de mult crescuse în săptămînile care trecuseră, revărsîndu-se negru ca o coamă de cal pe lîngă faţa acvilină pentru a cădea în valuri unduitoare, lucioase, pe umeri. Arăta ca un sălbatic, gîndi ea. *El Salvaje* într-adevăr, impetuos şi fără îndoială frumos. Păşind în picioarele goale pe podeaua de lut, se mişca asemeni unui animal de pradă spre dormitor, unde ea îl auzi agăţîndu-şi centura pistolului, *sombrero*-ul şi restul hainelor.

Un moment mai tîrziu, reapăru, îmbrăcat doar în pantaloni negri de călărie. După ce-şi aruncă pe masă tabachera de aur, păşi liniştit spre rafturile deschise din bucătărie, de unde luă o sticlă de vin şi o cană de lut. Aşezîndu-se pe banca din partea opusă ei, destupă sticla şi îi turnă conţinutul roşu-închis în cană. Apoi, deschizînd tabachera, luă un trabuc, pe care îl aprinse şi trase adînc din el, suflînd în aer un nor de fumi.

— Pregăteşte-mi ceva de mîncare, *niña*, rosti el tărăgănat, cu aroganţă, cu ochii de opal licărind sub pleoapele lăsate, cu un zîmbet leneş, batjocoritor pe buze. Mi-e foame.

Araminta se pierdea cînd Rigo se uita astfel la ea, făcînd-o să se înfioare şi să tremure încît de fiecare dată credea că i se vor îndoi sub ea. Şi

cuvîntul pe care îl folosea-*niña*, era o dezmierdare pentru o iubită, o amantă! Un moment simţi nevoia impulsivă de a-l lovi, de a-i face rău; însă ştia din experienţă că nu i-ar fi de nici un folos. Rîzînd uşor, el ar prinde-o şi i-ar ţintui braţele la spate, apoi ar săruta-o şi ar mîngîia-o pînă cînd, în ciuda propriei voinţe s-ar muia în braţele lui. Se ridică fără un cuvînt pentru a pregăti cina, înţelegînd că aceasta va fi îndatorirea ei de acum înainte — ca şi cum ar fi într-adevăr iubita, metresa, chiar soţia lui, gîndi ea şi nu se putu opri să se întrebe cum ar fi, de fapt, să fie căsătorită cu el, să-l aibă în fiecare noapte, venind acasă la ea şi numai la ea.

Cu această cerere de a-i găti Rigo sperase în mod deliberat să-i trezească exact astfel de gînduri în minte... În timp ce o privea mişcîndu-se în slaba lumină a apusului, sentimentele pe care le crezuse de mult timp moarte şi pe care ea le stîrnise din nou la viaţă după ce o răpise, acum înmugureau din nou în sufletul său. O dorea în acest fel, realiză el deşi, chiar şi acum, nu voia să admită motivul — o dorea în casa lui, în patul său. O dorea exact aşa cum o dorise pe Marisol, soţia lui, care murise şi după a cărei moarte, pînă acum nu dorise nici o altă femeie. Că nu exista nimic să-l împiedice să o aibă pe Araminta în felul în care o dorea, ştia că nu trebuia să o sărute pentru a-şi lua revanşa asupra lui Judd, că simpla ei răpire ar fi fost suficientă, pentru că nimeni, şi cu atît mai puţin Judd, nu ar mai fi crezut-o virgină după aceea. Totuşi el nu se mulţumise cu acest

lucru, recunoscu Rigo. Răzbunarea împotriva dușamnului său nu mai era suficientă pentru el.

Araminta nu știa ce gînduri întunecate îl preocupau în timp ce medita și o privea, trăgînd tăcut din trabuc și bînd vin. Nu voia să știe, își spuse ea, pentru că simțea în inima ei că va afla destul de curînd; și această perspectivă deopotrivă o înspăimînta și o umplea de o ciudat de neliniștitoare excitație. Soarele apusese grăbit în timp ce ea pregătea masa simpiă și acum un fulger îndepărtat lumină cerul.

— Pot să închid obioanele? întrebă ea.

— Nu.

Rostise cuvîntul încet, simplu. Însă Araminta, ajunsese să cunoscă bine multe din stările sufletești ale lui Rigo. Observase mușchiul care îi juca pe maxilar și recunoscuse tensiunea care clocotea în el, așa cum furtuna clocotea afară. În ciuda vinului pe care-l băuse, era încordat ca o panteră care se pregătea să sară, gîndi ea cu neliniște în timp ce se așeza în fața lui, cu nervii întinși ca niște corzi de arc.

Îşi mai turnă vin în cană şi puse o cană şi pentru ea. Araminta sorbi adînc din vin, gîndindu-se că poate acest lucru îi va relaxa nervii. Era pentru prima dată de cînd o răpise cînd erau cu adevărat singuri. Acest gînd îi chinuia mintea. Se gîndea oare şi Rigo la asta? De asta era atît de neliniştit, ca un animal în cuşcă? Din noaptea în care îşi îndemnase armăsarul pe scara de la High Sierra pentru a o prinde, călăriseră către o destinaţie nelămurită. Va fi aceasta dezvăluită în astă seară?

Mîncară în tăcere la lumina pîlpîitoare a lămpii cu petrol şi a focului. Apoi Araminta curăţă masa şi puse farfuriile la muiat, în timp ce Rigo aducea o a doua sticlă cu vin şi cănile. Puse lemne în şemineu, apoi le aprinse pentru a îndepărta răceala nopţii. Luînd o crenguţă lungă, subţire, care ardea cu flacără vie pe grătarul căminului, o ridică spre vîrful unei alte ţigări subţiri şi trase adînc în timp ce se întindea rezemat într-un cot pe covorul din faţa focului.

— *Venga aqui*, îi ceru el încet. Vino aici.

Neştiind ce altceva ar putea face, Araminta se duse. Dacă ar fi încercat să fugă, el ar fi prins-o cu uşurinţă. Dar, altfel decît înmînîndu-i o altă cană cu vin, el nu o atinse. Spre marea ei surpriză, el nu făcea altceva decît să stea tolănit, fumînd şi bînd în tăcere în timp ce ascultau vîntul care suspina şi scîncea ca tînguirea unei stafii prin canion. După o vreme, Rigo vorbi.

— Vreau să-ţi povestesc despre Marisol,

declară el liniştit, cu faţa întunecată, brusc schimonosită de o suferinţă care, chiar în timp ce Araminta se întreba cine sau ce era Marisol, îi stîrni mila.

Dori să-l consoleze, să-şi întindă mîna şi să-i netezească părul negru care-i încadra faţa. Însă n-o făcu, neştiind cum i-ar interpreta el gestul.

— Marisol, spuse el din nou, cu vocea răguşită de emoţie, soţia mea.

La acest lucru, Araminta nu se aştepta deloc, şi fu surprinsă de cuvintele lui. Inima începu să-i bată foarte tare. Acum, în sfîrşit, va afla adevărul despre moartea soţiei lui, dacă Rigo a ucis-o cu adevărat, aşa cum pretindeau oamenii, ori era nevinovat de acest fapt. Poate îi va spune şi de ce a răpit-o, de ce trebuia să se răzbune împotriva lui Judd.

— E o poveste lungă, continuă el, uitîndu-se la flăcările din foc, avînd privirea îndepărtată, ca şi cum ar fi fost pierdut în amintirea unui timp îndepărtat, din altă parte, şi ar fi uitat pînă şi de existenţa ei.

Totuşi, cînd vorbi din nou, ştiu că nu uitase.

— Însă vreau să înţelegi totul, Araminta... şi avem timp...

Capitolul 15

Se născuse chiar la sudul frontierei, într-un sat atît de mic încît nici măcar nu avea un nume, cu toate că sătenii îi spuneau Yermavilla-Oraşul Pustiu. Ca şi locul lui de naştere, el nu avea cu adevărat un nume, cu toate că mama sa îi spunea Rigo şi, la vîrsta de cincisprezece ani, cînd era destul de mare ca să fie considerat bărbat, îşi dăduse alt nume, del Castillo—de la castel, pentru că impunătoarea hacienda a bărbatului care-i era tată arăta pentru el ca un castel.

Fusese zămislit într-o zi cînd tatăl său, un tînăr răsfăţat şi moştenitor al unui bogat haciendado, călări cu o ceată de tineri veseli şi beţi în Yermavilla, pentru a face puţin sport şi a-şi face de cap. Dacă femeile atît de "onorate" de tinerii *caballeros* nu voiau să se culce cu ei ori aparţineau altor bărbaţi, nu conta. Puteau fi trase afară din umilele

lor colibe de lut, bătute şi violate de aceia care deţineau puterea în acele ţinuturi şi nimeni n-ar fi ridicat un deget ori n-ar fi rostit o vorbă în apărarea lor. Aşa era viaţa în Mexic. Aceasta era soarta tinerei, frumoasei mame a lui Rigo-să ofere cîteva ore de amuzament pentru un bărbat care nu-i ştia măcar numele şi pe care ea îl cunoştea doar din vedere ca fiind fiul stăpînului ei şi al pămîntului. Îl văzuse căiărind în cîmpurile de grîu, lăptuci şi fasole, care erau principalele semănături în provincie, unde terenul cu greu ar fi rodit altceva. De acest tînăr fu asaltată. După aceea, el o uită repede.

Ea şi-l aminti tot restul vieţii.

Nouă luni mai tîrziu, nedorita sămînţă plantată în pîntecul ei dădu rod, un fiu care fu crescut din durerea şi amărăciunea ei. Ca şi ea, îşi ura tatăl, care ignora complet existenţa lui şi care, cînd din întîmplare află de ea, nu-i acordă un al doilea gînd. Rigo aflase că tatăl său avea alţi fii, legitimi, cu sînge albastru şi nu era interesat de el, că din partea lui se putea duce dracului şi niciodată nu trebuia să uite asta. De uitat, nu uită. Însă nu acceptase niciodată un asemenea destin. În inima lui, detesta vechiul sistem feudal care dăduse naştere la două clase în ţara sa, bogaţii şi

săracii, fără vreo cale pentru a te ridica de la cea de jos la cea de sus decît devenind general ori bandit-ceea ce, de multe ori, se dovedea a fi acelaşi lucru. Cu fiecare an care trecea, pe măsură ce Rigo creştea, devenind mai înalt şi mai puternic, această aspră lecţie îi era tot mai brutal redată, astfel încît i se întipări şi mai profund în suflet. Descoperi cum e să fie bătut cu biciul ori lovit cu latul lamei unei muschete cînd nu era pe plac stăpînilor de *haciendas*, să fie terorizat de trufaşii fii ai regilor cirezilor din Texas, care coborau peste graniţă pentru a face prăpăd în oraşele de frontieră.

Unul dintre aceste raiduri a schimbat pentru totdeauna viaţa lui Rigo.

Îşi luase, chiar în acea vară, o mireasă cu numele de Marisol, care, lucru recunoscut de toată lumea, era cea mai minunată fată din Yermavilla. Se alăturase unei bande de renegaţi şi proscrişi, hotărît să-şi deschidă calea din mizeria în care altfel ar fi rămas împotmolit. În timp ce el era absent, furînd cai şi vite de dincolo de graniţă pentru a le vinde după aceea în Mexic, o ceată de tineri *gringos* texani plictisiţi, năvăiiseră în Yermavilla, băuseră tot ce găsiseră

în cantina locală, trăseseră focuri de armă prin sat, brutalizîndu-i şi înspăimîntîndu-i pe localnici, şi, în cele din urmă, o răpiseră şi o violaseră pe soţia lui Rigo. Cum se aventuraseră la sud de frontieră pentru a-şi manifesta propria lor indignare cu gîndul să fure cai şi vite din Mexic pentru a le vinde în Texas, o ţinură mai multe zile în zaiafeturi, timp în care tinerii *gringos* în mod repetat se ocupaseră cu rîndul de soţia lui Rigo, pe care o ţineau captivă, folosind-o în toate modurile abjecte imaginabile. Cînd terminară, îi aruncară cîteva monezi şi o lăsară să se întoarcă pe jos în satul ei. Siăbită de lovituri şi pe jumătate ieşită din minţi, reuşi cumva să ajungă acasă.

Cum nu există secrete într-o localitate mică, toată lumea din Yermavilla, desigur, ştia de ruşinea ei. Nu era prima oară cînd un astfel de lucru teribil i se întîmpla uneia dintre tinerele lor femei. Însă povara ruşinii se dovedi insuportabilă pentru Marisol, în special cînd îşi dădu seama că poartă un copil bastard al unuia dintre acei *gringos* care o violaseră. Era îngrozită de gîndul că Rigo, pe care îl iubea cu pasiune, va fi pentru totdeauna silit să îndure nu doar stigmatul unei soţii pîngărite, dar totodată şi al unui copil al cărui tată era o permanentă aducere aminte a umilinţei ei. Într-o disperată încercare de a scăpa de această

sarcină blestemată şi înjositoare, Marisol înghiţi un amestec din ierburi. Combinaţia se dovedi a fi prea mult pentru ea. Cînd Rigo îşi sfîrşi raidul şi se întoarse în cele din urmă acasă, o găsi zbătîndu-se în agonie pe patul pe care îl împărţiseră ca tineri căsătoriţi.

Trăi suficient pentru a povesti gemînd tragica întîmplare şi numele tinerilor *gringos* care o violaseră, numele conducătorului lor, care se folosise de ea în modul cel mai brutal dintre toţi, Judd Hobart. Apoi muri în braţele lui Rigo. Copleşit de durere şi de ură, îşi petrecu restul lungii nopţi spălînd-o şi îmbrăcînd-o în cele mai frumoase haine ale ei, pregătind-o de înmormîntare. În zori, îi duse corpul în biserica din sat, unde o întinse cu tandreţe pe altar şi jură să răzbune cruda sa răpire, sălbatica dezonoare şi chinuitoarea ei moarte.

Rigo avusese întotdeauna un temperament înflăcărat, nestăpînit, lucru devenit deja legendar în Yermavilla. Era îndemînatic şi periculos, abil în mînuirea pistolului şi a cuţitului. Neştiind nimeni că Marisol îşi luase singură viaţa Rigo ţinu acest lucru secret astfel încît să poată fi înmormîntată în pămînt sfinţit. Sătenii ajunseră neliniştiţi la concluzia că el o ucisese într-un acces de furie.

Că fusese însemnat ca ucigaş de către proprii

săi concetăţeni, Rigo nu află pentru o bucată de timp, pentru că se întoarse la banda lui de renegaţi şi proscrişi cu care rămase următorii cinci ani. Devorat de arzătoarea sa dorinţă de răzbunare, se dovedi curînd cel mai îndrzneţ, mai curajos şi mai primejdios dintre toţi *bandoleros*-ii cu care căiărea. În scurt timp deveni conducătorul lor. Înarmat cu numele pe care Marisol i le şoptise şi care i se întipăriseră pentru totdeauna în minte, începu să organizeze sistematice atacuri asupra fermelor din Texas de dincolo de frontieră, furîndu-le caii şi vitele, de fiecare dată lăsînd cîte o scrisoare care povestea atrocea crimă comisă de Judd Hobart şi acoliţii săi, pentru care Rigo jurase să se răzbune.

Adăugase la lista sa de adversari numele lui Noble Winthrop, naşul lui Judd, cînd Noble se dovedi suficient de puternic, împreună cu familia Hobart, pentru a înăbuşi cu succes scandalul abominabilei fapte a lui Judd. În acest timp, cu banii obţinuţi pe animalele furate, Rigo începu să-şi întemeieze averea, hotărît să nu rămînă toată viaţa un bandit; începu să călătorească şi să se educe, cumpărînd chiar un ranch în Mexic şi un altul în Texas, devenind un egal al *haciendados*-ilor şi al regilor cirezilor din Texas. Cînd revoluţia izbucni, avea suficienţi bani pentru a trimite arme şi provizii peste graniţă, rebelilor, şi mai mult decît

suficientă inteligență și experiență ca *bandolero* pentru a conduce oamenii, pe care nu-i dispersase din bandă, în bătăiii de tip *guerilla*, cîștigîndu-și în cele din urmă rangul de general.

Și în tot acest timp, complotase și trăise pentru ziua în care Judd Hobart își va lua o mireasă.

Avea abia șaisprezece ani, dulcea, frumoasa, gingașa mea mireasă, Marisol, zise Rigo cu o înverșunare stăpînită și cu o amărăciune care spuneau multe, și Judd Hobart și prietenii lui au ucis-o. Ea însemna totul pentru mine și nimic pentru ei, nimic altceva decît o fată mexicană de care se puteau folosi ca apoi s-o uite.

Araminta, stînd alături de el pe covor, nu răspunse. Nu putea vorbi din cauza lacrimilor care i se prelingeau în tăcere pe obraji. Asta explica atît de multe... Totul... Viața lui, omul însuși, cicatricele de pe corpul lui și din suflet și motivul pentru care o răpise. Suferea pentru el, pentru durerea pe care o îndurase, pentru pierderea pe care o suportase. Nu era de mirare că îl ura pe Judd, că jurase să se răzbune împotriva lui. Într-adevăr, soțul ei era un monstru, gîndi ea cutremurîndu-se cînd își aminti că Judd o asaltase și pe ea, încercase s-o violeze în grajdurile de la High Sierra, descriind în același timp în

detalii vulgare ce intenţiona să-i facă în pat odată ce va deveni soţia lui. O şocase şi o îngrozise; totuşi, nu văzuse nici o altă cale decît căsătoria şi încercase să se asigure singură că nu era mai rău decît un oricare alt bărbat.

Acum, Araminta ştia că nu era adevărat. După răpirea ei, Rigo şi cu oamenii săi ar fi putut s-o trateze tot atît de josnic pe cît o trataseră Judd şi cu prietenii săi pe Marisol. În loc de asta, Rigo îi ţinuse la distanţă pe ceilalţi şi, în ciuda libertăţilor pe care şi le luase cu ea — şi, dacă era să fie sinceră cu sine, Araminta trebuia să admită că acestea nu fuseră niciodată nenaturale, sadice ori degradante — pînă la urmă se stăpînise, incapabil să comită împotriva ei crima violentă care fusese săvîrşită împotriva mamei sale şi a soţiei.

Chiar dacă ar fi fost în stare să vorbească, Araminta nu ştia ce i-ar fi putut spune; nu avea cuvinte să-i ofere consolare, nici puterea de a şterge toţi acei ani de privaţiuni, brutalităţi şi durere. Cum se putea el purta atît de blînd cu ea? Se gîndea că ea nu ar fi putut să fie tot atît de generoasă şi miloasă în locul lui, ci ar fi pretins ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, fără a-i păsa cui produce suferinţă. Chiar şi acum, Rigo o consola pe ea în loc să fie invers. O luă în braţe şi începu cu tandreţe să-i sărute lacrimile de pe o-

braji.

— Shhh. *Callete, nina*, intonă el încet, în timp ce-o trăgea blînd spre el, legănînd-o ca şi cum ar fi fost un copil suferind. Şst, copilă. Toate s-au întîmplat demult şi n-aveam intenţia să te fac să plîngi.

Era mişcat de faptul că Araminta plîngea pentru el — nu se aşteptase. Şi pentru un timp, o ţinu doar în braţe, sărutînd-o şi mîngîind-o tăcut, netezindu-i părul şi dezmierdîndu-i şuviţele lungi, mătăsoase. Ea scîncea încet în îmbrăţişarea lui, tremurînd de forţa emoţiilor, îngropîndu-şi faţa în pieptul lui gol, larg.

Cît era de puternic şi musculos, gîndi ea nedesluşit; cît îi erau de largi şi solizi umerii sub palmele ei, destul de puternici pentru a suporta povara propriei lui suferinţe şi durerea pe care o simţea în sufletul său pentru el. Treptat, în timp ce era consolată de vocea lui cu accent spaniol, de tandreţea gurii şi a mîinilor sale, deveni mai conştientă de el. Nu-l mai simţea doar ca pe o sursă de forţă şi consolare, ci totodată ca pe un bărbat, un bărbat minunat.

Îi putea simţi pe piele răsuflarea caldă, mirosind plăcut a vin şi tutun. Îi simţea pieptul mişcîndu-se în timp ce respira. Putea auzi bătaia puternică, ritmică a inimii lui şi acest sunet o liniştea aşa cum îl liniştea pe un copil în pîntecul

mamei sale, făcînd-o să se simtă apărată şi în siguranţă, învăluind-o şi protejînd-o confortabil în timp ce, afară, vîntul, care mai devreme scăzuse la un murmur, acum crescu subit la un urlet, fluierînd prin ferestre, umflînd şi agitînd draperiile prin interiorul colibei de lut, făcînd flăcările lămpii cu petrol şi ale focurilor arzînd în cele două sobe să pîlpîie dezordonat şi să arunce stranii umbre care dansau pe pereţi. Cu acest avertisment, furtuna care în ultimele cîteva ore clocotise, fremătase şi înmugurise în ceruri răbufni deodată cu violenţă deasupra canionului. O fioroasă săgetare de trăsnet se descărcă atît de aproape de ei, însoţită de un atît de asurzitor tunet, încît Araminta se strînse toată în Rigo. Apoi potopul izbucni tumultos din norii negri care se înghesuiau şi clocoteau pe cerul nopţii. Draperiile şi obloanele fură din nou biciuite cu înverşunare şi cu fiecare răsuflare rece, ploaia răpăia înăuntru, împroşcînd stropi pe podeaua de lut ca pe acoperişul unei colibe.

În acel moment, Rigo şi Araminta păreau complet singuri în canion, complet singuri în lume, într-un loc de întuneric fără sfîrşit, de interminabilă noapte, avîndu-se doar unul pe altul pentru a se susţine.

Araminta se înfierbîntă şi se cutremură. Fiorii îi străbătură întregul corp. Chiar şi vîrfurile dege-

telor îi ardeau, ca şi cum fulgerele care cuprinseseră cerul o pîrjoliseră. Se dezlănţuise înăuntrul ei ceva sălbatic asemeni furtunii. Nu avea nici un gînd pentru viitor, nici măcarm pentru ziua de mîine. Exista doar aici şi acum, în timp ce mîinile ei, cu degetele larg desfăcute, se strecurau în sus pentru a cuprinde faţa întunecată a lui Rigo. Era întoarsă spre el, cu gîtul subţire ca de lebădă îndoit într-un străvechi gest de capitulare; sînii i se ridicau şi coborau iute cu fiecare răsuflare adîncă, întretăiată. Ochii verzi îi erau pe jumătate închişi şi, în lumina lămpii şi a focurilor, scînteiau ca două smaralde aşezate în mijlocul catifelei negre a genelor. Buzele roşii îi erau întredeschise ca un trandafir pe faţa poleită. În timp ce-şi ridica privirea spre el, hipnotizată, ochii i se întunecară, implorîndu-l în tăcere. Un uşor, suspinat, murmur de rugăminte, de supunere ieşi din pieptul ei. Îl dorea; nu mai putea ascunde acest lucru. O făcuse să îl dorească şi apoi o refuzase. Cu siguranţă, acum nu va mai fi atît de crud.

— *Por favor*, îl imploră încet. Te rog.

La aceasta, degetele lui Rigo, încolăcite în părul ei desfăcut, se strînseră convulsiv de fiecare parte a capului ei, fără a mai fi blînde. O ţinea neîndurător prizonieră, făcînd-o conştientă de

forţa lui, de cît de uşor ar putea-o sfărîma între mîinile lui. Abia stăpînindu-se o privea cu ochii arzîndu-i ca doi tăciuni în întuneric, reflectînd lumina lămpii şi a focurilor din sobe, făcînd-o să ardă, aprinzîndu-i sufletul.

Era ca un zeu păgîn de bronz, gîndi Araminta, ori un diavol, aplecat deasupra ei pentru a-i cere şi cuceri trupul şi sufletul, ducînd-o departe în labirintul întunecat şi întortochiat al lumii lui din infern. Apoi, cu un geamăt, se lăsă asupra ei cu lăcomie, prinzîndu-i gura cu a lui, hotărît, posesiv. Limba îi pătrunse adînc printre buze, oprindu-i respiraţia şi judecata.

Cu fiecare fibră a fiinţei ei, Araminta îi întîmpină asaltul. La pasionantul şi răpitorul lui sărut, ceva sălbatic şi barbar se strecură în ea. Era ca o floare întunecată, fermecătoare. Gemînd, se lipi arzătoare de el ca şi cum s-ar fi temut să nu fie luată de tumultoasa furtună care-i învăluise cu furie şi turbare. Inima îi alerga mai repede ca vîntul, răpăia mai tare ca ploaia; sîngele îi ţîşnea ca torentul, cîntînd un cîntec de la începuturile lumii.

Era surdă, oarbă la orice în afară de bărbatul care o strivea la piept cu sălbăticie, ca şi cum ar fi vrut s-o rupă în două, astfel încît niciodată să nu mai cunoască pe altul în afară de el.

Din nou şi din nou, o sărută îndrăzneţ, insistent, limba siluindu-i gura, ca şi cum nu putea lua destul din ea, n-ar fi putut niciodată lua destul. Continua s-o sărute la nesfîrşit, în timp ce se apăsa în jos peste ea, deasupra covorului întins

pe lutul dur din faţa focului. Araminta simţea trupul lui fierbinte acoperindu-l pe-al ei, coapsele lui ţinînd-o captivă. Prin fuste, putea simţi dura evidenţă a dorinţei lui pentru ea. Copleşitorul, arzătorul dor care erupse fără veste în inima ei deveni atît de chinuitor încît era aproape de nesuportat. Îl sărută frenetic, limba ei îngemănîndu-se cu a lui, oferindu-i-se lui şi inevitabilei ei sorţi. Aşa cum vîntul ducea ploaia de colo-colo, împrăştiind-o nepăsător, Araminta îşi simţi reţinerile pulverizate în cele patru colţuri ale lumii. Se agăţă strîns de el, în timp ce, în fatala, copleştoare foame şi nevoie a unuia faţă de celălalt, se rostogoleau şi se răsuceau pe covor, unghiile ei zgîriind spatele neted. Mîinile lui erau peste tot pe corpul ei, trăgîndu-i hainele, sfîşiindu-le cu brutalitate şi scoţîndu-le de pe ea, pînă cînd rămase complet goală sub el. Pielea pală, catifelată, lucea aurie în lumina difuză, tremurîndă.

Rigo respiră profund la vederea ei. Era mai frumoasă decît îşi imaginase vreodată. Gîndul că în curînd va fi a lui, doar a lui, pentru totdeauna a lui, îl umplu de o copleşitoare uimire şi bucurie. Era prizoniera sa. Şi el era prizonierul ei, gîndi Rigo minunîndu-se că acest lucru era cu putinţă. Niciodată în aceşti lungi, pustii ani nu visase să găsească din nou ceea ce cu cruzime îi fusese

luat pe cînd era un tînăr îndrăgostit. Acum, cînd se aştepta cel mai puţin la aceasta, apăruse Araminta, care dintr-odată îi devenise la fel de necesară ca şi aerul pe care-l respira, la fel de fatală ca furtuna care electriza noaptea. Nu se va mai putea niciodată elibera de vraja pe care o stîrnise fără vrere asupra lui şi nici nu voia să se elibereze. Legăturile ei erau mai dulci decît mierea sau vinul roşu de vară, şi la fel de îmbătătoare. Era ca şi cum întreaga lui viaţă călătorise în căutarea ei. *Araminta. Hado.* Nu şi-o mai putea refuza. Şi n-o mai putea refuza pe ea.

Cînd simţi privirea întunecată ai lui Rigo, ochii verzi ai Aramitei se deschiseră larg, surprinşi şi întrebători, îmbătaţi de pasiune şi de un licăr de teamă. Nici un bărbat n-o mai privise vreodată cum o privea Rigo acum — cu o mocnită pasiune în ochi de a o poseda intim, absolut. Îi va aparţine în mod irevocabil pentru tot restul vieţii. La acest gînd, respiraţia i se opri, pentru că, deşi i se oferise, nu ştiuse la ce să se aştepte din partea lui. Nici acum nu ştia. Nici nu visase că totul între ei va fi atît de sălbatic; că o va cuprinde şi o va răvăşi atît de devastator, copleşindu-i orice apărare, lăsînd-o atît de expusă şi vulnerabilă în faţa lui, cu inima, sufletul şi mintea la dispoziţia lui. Şi toate acestea le va avea.

Ridicîndu-şi privirea la el, văzu că mîinile îi sînt la centură, desprinzînd-o şi apoi descheind pantalonii de căiărie. Ştiu că aşteptarea ei ajunsese la capăt, că în această noapte va învăţa deplina măsură a feminităţii ei şi a virilităţii lui. Araminta se cutremură la acest gînd, simţindu-se brusc fragilă şi lipsită de apărare. Se întrebă dacă atunci cînd va veni timpul, o va răni, ori va avea grijă de ea.

Simţindu-i teama, Ringo se aplecă pentru a o săruta din nou, profund, febril, sorbindu-i răsuflarea şi alungînd orice îndoială.

Cînd îşi scoase pantalonii şi se rostogoli gol peste ea, căidura lui îi pătrunse pînă în măduva oaselor, ca soarele dogoritor al deşertului, lipind-o, topind-o, făcînd-o ca argintul viu în braţele lui. Era fluidă şi fierbinte, o putea modela şi mula aşa cum dorea. Şi aşa şi făcea. Mîinile lui îi cutreierau acaparator corpul. Gura îi coborî pentru a soarbe ambrozia de pe sînii fremătători. Sfîrcurile erau ridicate şi tot atît de roşii ca asfinţitul de soare. Gemu de deliciu şi înfocare cînd dinţii şi limba lui i le cuprinseră. Fiori dulci, sinuoşi de plăcere trecură prin corpul ei, învăluind-o şi prinzînd-o în mreje. Rigo îşi împleti degetele în părul ei şi i-l încîlci în jurul amîndurora, legîndu-i împreună, inhalînd adînc mireasma de soare fierbinte pe care o răspîndeau şuviţele sale. Fire răzleţe se ridicau şi se ondulau în bătaia vîntului, strălucind ca aurul lichid în firava lumină care îi învăiuia.

Rigo o îmbăta. Îl trase cu frenezie spre ea. Pământul se învîrtea ameţitor, părînd gata să se prăbuşească, lăsînd-o să cadă... să cadă într-un vîrtej negru învolburat.

Mîinile ei alunecaseră pe carnea lui de bronz, coborîră pe spate, simţindu-i muşchii puternici pulsînd şi tremurînd sub palmele sale. Era scăldat în transpiraţie, cum era şi ea. Trupurile lor scînteiau în lumina lunii, unul întunecat, altul palid. În timp ce se mişca deasupra ei, sexul lui tare, greu, o şocă şi îi stîrni dorinţele. Cu siguranţă, o va despica în două.

Şi totuşi, chiar dacă tot ceea ce i-ar fi adus el ar fi fost doar durere, simţea că va fi suficient pentru a-i satisface pe amîndoi. Dacă n-ar fi fost Rigo să i-o răpească lui Judd, scutind-o de ceea ce îndurase Marisol, acum ar fi fost chinuită şi copleşită de dezgust.

Doar pentru asta şi tot i-ar fi fost recunoscătoare lui Rigo.

Cu răsuflarea tăiată în braţele lui, descoperindu-l aşa cum el o descoperea pe ea, îl săruta şi atingea pretutindeni unde putea ajunge. Buzele ei şi limba gustau şi lingeau sarea de pe carnea lui netedă, întunecată, mîinile ei explorîndu-i fiecare suprafaţă şi unghi al corpului. Aşa cum o floare însetată a deşertului se

deschide la ploaie, tot astfel Araminta i se deschise lui Rigo cînd acesta o căuta. Mîinile şi genunchii lui îi depărtară larg coapsele pale, degetele lui atingînd-o acolo unde, în timpul nopţilor lor de călătorie, el îndrăznise s-o atingă doar cu rapide şi uşoare mîngîieri care măriseră în loc să aline tortura. Acum, mîna lui găsi, strîns cuibărită în hăţişul de cîrlionţi aurii, întunecata, secreta origine a dorinţei ei. Rigo zăbovi dezmierdînd petalele care tremurau şi se desfăceau pentru el. Degetele lui se cufundară încet, torturant, cu toată lungimea apoi se retraseră pentru a răspîndi dulcele lor elixir. Plonjă apoi adînc, din nou şi din nou. Limba mima agonizantele mişcări ale mîinii, oscilarea degetului pe pulsantul izvor al pasiunii ei, ascuţindu-i dorinţa pentru el.

Araminta gemu, strîngîndu-se febril în jurul corpul lui suplu, încordat. Acum nici asta nu mai era destul pentru a satisface, pentru a potoli teribila, arzătoarea dorinţă pe care el o aprinsese în ea. Dorea... dorea...

—*Me quieres*? murmură el aspru, răguşit, imperios, în urechea ei, în timp ce gura lui o părăsi pentru a urca, asemeni unui fier înroşit, peste obraz către tîmplă.

Răsuflarea îi deveni din gîfîit aspru, un geamăt uşor pe pielea ei înfierbîntată.

— *Dime, niña. Me quieres?*

— *Si, te quiero*, şopti ea. *Te quiero*, Rigo.

Cînd rosti, în cele din urmă, după o lungă aşteptare numele lui, dura, cercetătoarea lamă a bărbăţiei sale îşi găsi ţinta, înjunghiind repede, profund şi precis în teaca mistuitoare, pătrunzînd în ea pînă la mîner. Aramintei i se oprise inima pentru un moment la zguduitoarea, incandescenta durere a dominării finale. Totală invazie şi cucerire. Pînă acum, niciodată nu înţelesese cu adevărat cît de completă era incursiunea lui, cît de absolută supunere sa.

La şocul ascuţitei lui pătrunderi, a ruperii fragilei, fecioarelnicei apărări împotriva lui, se înţepeni involuntar sub el, cu spatele şi şoldurile arcuite, incontrolabil, către el, accentuînd penetrarea şi intensificînd asaltul lui în timp ce o ridica şi o strivea de el cu înverşunare. Gemu, apoi strigă, un uşor geamăt de capitulare pe care el îl sorbi lacom cu gura lui triumfătoare.

Lipit de ea, obişnuind-o să-i simtă palpitaţiile în interiorul ei, umplînd-o pînă la refuz, o apăsă încet înapoi, în jos, spre covorul pe care erau întinşi. Se retrase, apoi pătrunse adînc în ea, cu corpul încordat de dorinţă, însufleţindu-şi cu febrilitate mişcarea spre ea. Începu să se mişte, străpungînd-o din nou şi din nou, cu capul îngropat în umărul ei, cu mîinile sub şoldurile ei, ridicînd-o pentru a-i întîmpina fiecare puternică, sălbatică pătrundere.

Trupul întunecat se amesteca insistent cu cel pal. Furtuna urla furioasă. Lumina focului îi învăluia cu strălucirea slabelor fiăcări stacojii, unindu-i acum şi pentru totdeauna.

Parfumul de mosc al primei lor împerecheri se ridica dulce în încăpere, înmiresmat ca ploaia de primăvară. La fiecare străpungere îndrăzneaţă şi puternică a bărbăţiei lui, durerea pe care ea o încercase la început se transforma în plăcere, crescînd pînă cînd, în cele din urmă, pierdută, ca şi el, complet şi pentru totdeauna, se agăţă de ei cu disperare, străduindu-se, încordîndu-se pentru un obscur, necunoscut lucru pe care simţea că trebuie să-l găsească sau să moară. Îşi înteţi năvalnic, odată cu el, şerpuirile. Totul explodă, brutal, uluitor, ireversibil, pînă cînd nu rămase nimic altceva decît nemişcare şi tăcere.

Rigo o strînse pe Araminta în braţe lîngă el, cu o îmbrăţişare protectoare, posesivă şi caldă. În timp ce o cuibărea la umărul lui, îi simţi lacrimile cristaline scurgîndu-i-se pe piept şi, cunoscînd-o acum aşa cum se cunoştea ea pe sine, nu avea nevoie de nici o explicaţie. Era tînără, copleşită şi înspăimîntată de ceea ce se petrecuse între ei. Se minunase şi binecuvîntase violenta frumuseţe a ceea ce se întîmplase şi acum era înfricoşată

de repercusiunile asupra ei. Era şocată de teamă şi remuşcări, nerealizînd că, prin desăvîrşitul răspuns la dragostea lui, trezise în el o dorinţă care se învecina cu obsesia. Cunoscuse nenumărate femei, însă niciodată una ca ea.

Ceea ce ea credea că se sfîrşise între ei, el ştia că este doar începutul. Ştia că foamea lui pentru ea fusese doar aţîţată, că niciodată nu se vă sătura, ori de cîte ori ar avea-o. Cu ea, altfel decît cu oricare femeie, se dăruise complet, aşa cum şi ea luase şi dăduse totul.

Era tot ceea ce dorise şi visase la o femeie, jumătatea care-l întregea, perechea neliniştitului şi agitatului său corp, partenera minţii sale şi iubita sufletului său.

— Shhh. *Callate niña*, murmură el blînd, aşa cum o făcuse şi mai devreme pentru a o consola. Nu ai nici un motiv să plîngi.

— Nu am, Rigo? întrebă Araminta tremurător, speriată şi ruşinată.

Se culcase cu el, oferindu-i-se de bună voie unui bărbat care nu era soţul ei, unui bărbat care se folosise de ea pentru a se răzbuna şi acum nu mai avea nici o nevoie de ea.

— Am făcut ce doreai. Poţi să mă trimiţi înapoi în Texas acum, înapoi la... înapoi la... soţul meu.

Cuprinzîndu-i în palme cu tandreţe bărbia, Rigo o forţă să-şi ridice faţa spre a lui, ochii săi scrutînd-o intens, ca pentru a afla cele mai intime secrete ale inimii şi sufletului ei.

— Asta este cu adevărat dorinţa ta, Araminta, să te trimit înapoi la Judd Hobart?

— Asta... asta este ce ai de gînd, nu-i aşa? răspunse ea evaziv, neîndrăznind să creadă altceva, nepermiţîndu-şi nici cea mai mică speranţă.

— Înainte de noaptea asta, *si*, fu el de acord liniştit. Însă nu acum, *querida*. Nu acum! Nu, nici măcar dacă trebuie să te ţin prizonieră aici în Mexic pentru tot restul vieţii, nu te-aş trimite la soţul tău *gringo*. Eşti a mea acum, Araminta. A mea! declară el cu înverşunare, savurînd gustul acestor cuvinte. N-am să te las niciodată să pleci. *Bruja*! M-ai vrăjit, cu părul tău de înger, cu faţa ta de ţigancă, cu strălucirea ta magică. *Te quiero! Te quiero, mi corazón, mi vida, mi alma*... Te doresc! Te iubesc, inima mea, viaţa mea, sufletul meu...

Pînă în acest moment, Araminta nu ştiuse cît de mult dorise să audă aceste cuvinte, cît de mult îl iubea la rîndul ei. Îl iubise întotdeauna, din acea primă zi de la hotelul din El Paso. De ce altceva ar fi continuat să-l întîlnească pe malul pîrîului, ar fi răspuns la libertăţile pe care şi le lua cu ea pe cînd îi era prizonieră; de ce i s-ar fi dat în noaptea asta?

— Rigo, oh, Rigo, şi eu te iubesc! strigă Araminta, mîinile ei încleştîndu-i-se pe el ca pentru a se asigura că era adevărat, că era al ei.

Lacrimile de durere deveniră lacrimi de bucurie. Erau mai dulci ca niciodată, se gîndi Rigo, cînd, cu mîinile împreunate în părul ei, gura lui o găsi din nou pe a Aramintei.

O răsuci pentru a o apăsa din nou pe podeaua tare de lut, corpul său gol mişcîndu-se imperios pentru a-l acoperi pe al ei, în timp ce dincolo de locul unde stăteau întinşi, furtuna gemea în agonie.

Capitolul 16

Cînd se trezi, Araminta nu ştia unde se află, atît de mult se obişnuise să doarmă pe pături întinse pe pămîntul întărit de soare.

Ca de obicei, Rigo era culcat lîngă ea, cu unul dintre picioare petrecut intim peste ale sale, cu braţul încercuindu-i trupul, cu palma cuprinzîndu-i sînul. Însă în această dimineaţă, erau amîndoi goi. Realizînd acest lucru, amintirea nopţii trecute reveni copleşitoare asupra ei şi îşi dădu seama că stătea întinsă în patul din coliba de lut unde Rigo în cele din urmă o dusese, după ce făcuseră din nou dragoste pe covorul din faţa şemineului.

Cînd privi la faţa lui întunecată, frumoasă, atît de ciudat de liniştită, Araminta se întrebă cum putuse vreodată să-l urască. Acum ştia că fusese doar necunoscuta sa teamă de a se îndrăgosti de un bărbat care să nu ţină niciodată la ea şi pentru care să nu fie niciodată mai mult decît soţia

gringa a dușmanului său. Era umită că Rigo o iubea.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, el se agită, deschizînd somnoros ochii și trăgînd-o lîngă el, începînd s-o sărute și s-o dezmierde languros, cu abilitatea experienței și în același timp cu triumfătoarea conștiință că va fi a lui ca și prima lui femeie, că va cunoaște bucuria descoperirii ei, Fața lui, parcă de bronz, în lumina roșiatică a zorilor care se strecurau prin fereastra deschisă a dormitorului, arăta mai tînără decît era, îndulcită de cunoașterea faptului că aici, cel puțin, nu avea nevoie să fie în gardă. Cu Araminta, nu era nevoit să fie altul decît bărbatul care era, pentru că ea îi știa temerile și slăbiciunile și totuși îl iubea.

N-ar fi trebuit niciodată s-o lase să se mărite cu Judd Hobart, gîndi Rigo cu gelozie, blestemînd în tăcere răzbunarea sa —deși gustul acesteia se dovedise mai dulce decît își imaginase vreodată. Faptul că ea era soția unui alt bărbat avea puțină însemnătate pentru el. El fusese cel care o posedase — așa cum nici un alt bărbat nu o va mai face vreodată. Buzele, limba și mîinile lui au mîngîiat-o și excitat-o, așa cum ale ei îl delectaseră și îl excitaseră pe el; degetele ei s-au înfipt în părul lui lucios și negru pentru a-l trage și mai aproape în timp ce-i sorbea adînc nectarul gurii și-i dezmierda sînii.

Își ascunse fața între sînii ei, trasînd o urmă șerpuitoare de sărutări erotice peste pîntecele încordat, tremurător, către locul în care creștea fructul ei secret. Tot ceea ce gustase în violența

fierbinte, oarbă a pasiunii, exploră acum, din nou, fără grabă, savurînd-o. O căldură lichidă îi străbătu corpul, încordîndu-i spatele, în timp ce o îmbrăţişa, împletindu-se cu ea, cu respiraţia fierbinte aţîţată de rătăcirea buzelor şi a mîinilor.

Araminta îi trasă cu degetele linia sprîncenelor negre, a oaselor puternice de pe chip, curba senzuaiă a gurii, pînă cînd el o revendică din nou pe a ei, limba conturîndu-i buzele înainte de a le sili să se întredeschidă într-o seducătoare abandonare.

La fel de uşoare şi gingaşe ca bătaia de aripi a unui fluture, sărutările ei se aşterneau pe pleoapele cu gene bogate, pe gura plină, seducătoare, pe coama lucioasă a părului lui de abanos. Buzele şi mîinile îi atinseră umerii, gura şi mîinile alunecînd în lungul pieptului neted, mătăsos şi a spatelui larg. Limba ei linse carnea sărată, urmînd linia lină a muşchilor puternici care se unduiau ca un torent spre curba feselor ferme şi înguste. Pe tot corpul lui, pletele ei blonde urzeau o dulce încîntare.

Îşi scufundă gura în cosiţele de aur pentru a le inhala adînc parfumul. Mireasma pielii de mătase, netedă şi fierbinte, îi îmbăta nările. Prevenind-o împotriva pierderii răbdării, ochii lui întunecaţi scăpărară cînd mîna ei atinse, apoi captură durul, greul semn al bărbăţiei lui, în mod deliberat aţîţîndu-l şi dezmierdîndu-l pînă cînd stăpînirea lui de sine ajunse la capăt şi greutatea sa o acoperi, presînd-o sub el pe pat.

Moale, se întinse sub el, cu picioarele lungi, de

vis, desfăcute, desfăşurîndu-se larg la blînda dar insistenta apăsare a mîinilor lui. Se contopiră cu o lungă, lentă, puternică împingere. Îşi afundă adînc sexul în petalele ei, despicînd-o şi împrăştiind în ea un umed, fierbinte nectar. Din nou şi din nou, dulcele, perfidul tăiş împunse viguros, seducătorul venin de şarpe strecurîndu-se prin mădularele ei lipsite de vlagă şi înceţoşîndu-i mintea confuză pînă cînd se arcui, oarbă, către străpungerea lui, întîmpinînd-o cu bucurie, îmbrăţişînd-o, pînă cînd se lăsă purtată de extaz, în timp ce el gemu, apoi strigă şi, cu o cutremurare care îi cuprinse tot trupul, se revărsă înăuntrul ei.

Mai tîrziu, stînd încolăcită în braţele lui, desfătîndu-se la căldura lăsată de dragostea pe care o făcuseră, Araminta ar fi vrut să plîngă de bucurie, din cauza durerii dulci-amare care-i umplea inima.

Noaptea trecută, Rigo îi spusese că înainte de revoluţie, ţăranii fuseseră constrînşi să facă dragoste în tăcere, de teamă să nu fie auziţi de lorzii şi stăpînii lor, care nu le permiteau nici măcar această plăcere.

— *Te amo*! şopti ea aprig, ca şi cum doar cu aceste cuvinte i-ar fi putut şterge din amintire viaţa de dinainte de război, cînd el fusese mai neînsemnat decît un cîine, şi pentru a-i pune în loc ziua de azi şi de mîine, cînd el era un cîine al războiului. *Te amo*... Te iubesc...

El îi sorbi vorbele cu gura lui şi apoi i le înapoie. *Te quiero*... Te iubesc! Te doresc, deoarece pentru el, cu sîngele lui spaniol, era

unul şi acelaşi lucru, şi în limba lui, cuvintele însemnau ambele lucruri cînd le rostea. Era suficient că ea nu pretindea mai mult, nu din partea unui bărbat care ştia atît de multe despre dragoste şi totuşi avusese parte de atît de puţină. Erau cicatrici mai grave decît cele fizice, cicatrici care cereau viaţă pentru a se vindeca. Ea înţelegea aceasta — aşa cum el ştia că va înţelege. Un bărbat ca el nu şi-ar fi deschis inima şi sufletul unei femei care l-ar fi dispreţuit, şi nici o femeie ca ea unui bărbat care n-ar fi iubit-o — şi acest lucru, de asemenea, el îl ştia.

Cu toate că a fost acolo mai puţin de o lună, Araminta nu va uita niciodată coliba de lut din canion, unde Rigo a iubit-o pentru întîia oară, şi unde timpul s-a oprit în loc, unde au trăit ca soţ şi soţie ca şi cum ar fi fost cu adevărat căsătoriţi, în luna de miere, învăţînd să se cunoască unul pe altul şi făcînd dragoste nesfîrşite ore. Dar, în mod inevitabil, roata timpului începuse să se învîrtă din nou, şi lumea, Mexicul şi Revoiuţia, năvăiră asupra lor, sub forma unui mesaj de la Francisco *Pancho* Villa, şeful general al *Divizion del Norte*. Un bărbat care lîncezea în munţi, pierzîndu-şi vremea cu o *gringa*, în vreme ce alţi *guerrilleros*

duceau războiul pentru libertate, era un bărbat pe care mulţi l-ar putea socoti drept un trădător care merită să fie împuşcat. Mesajul lui Villa era clar: *Trădarea şi dezertarea nu vor fi tolerate. Ofiţerii care nu urmau ordinele vor fi executaţi*, şi Rigo nu făcea excepţie de la această regulă.

Inima Aramintei se strînse la aflarea acestor veşti, pentru că era încredinţată că el ori o va lăsa în canion, ori o va trimite pe proprietatea sa din Mexico, Casa Grande, unde va fi cu totul singură pînă la întoarcerea lui. Însă, în loc de aceasta, el o anunţă că îl va însoţi pentru a li se alătura *villistas*-ilor. Îi alese o iapă arabă albă din ţarcul din capătul canionului, şi, călare pe aceasta, porni la drum alături de el. Cît de diferită era această călătorie faţă de data trecută!

Odată cu trecerea săptămînilor, banda de *desperados* a lui Rigo crescu de la o mînă de oameni la peste cinci sute. Cum de ştiau *guerrilleros*-ii cum şi unde să-l întîlnească, Araminta putea doar încerca să ghicească, pentru că la început banda se deplasa rapid şi pe furiş, aşa cum făcuse şi înainte. Doar cînd rîndurile ei începură să crească înaintară mai încet şi deschis, însoţiţi de tunuri şi furgoane cu provizii şi cai pentru trupele rebele. Recunoscînd semnele de

marcare a cîtorva ranch-uri din Texas, inclusiv *HS*-ul lui High Sierra şi *C*-ul cu linie groasă al lui Chaparral, realiză că cea mai mare parte din ei erau furaţi în timpul rapidelor raiduri ascunse făcute de Rigo peste graniţă.

Pentru prima dată după mult timp, Araminta se gîndi la bunicul ei şi la Judd. Cu siguranţă ei o credeau moartă. Datorită faptului că nu primiseră nici o notă de răscumpărare, că ea nu se reîntorsese la ei, pentru ei nu putea exista decît o singură explicaţie: nu mai era în viaţă ori, dacă din cine ştie ce întîmplare era, ar fi fost pe departe mai bine să fie moartă. Că se îndrăgostise de Rigo şi el de ea, ei n-ar accepta niciodată, n-ar crede niciodată, chiar dacă li s-ar oferi vreo dovadă în acest sens. Însă nu li se oferise nici una, pentru că n-ar fi vrut, n-ar fi putut niciodată să se întoarcă în Texas acum, la Judd, odată ce era, în fapt, soţia lui Rigo. Lasă-i să creadă că murise; era cel mai bine aşa. Judd era fără îndoială bucuros să creadă asta, să nu aibă nici o dovadă în sensul contrar; şi chiar dacă bunicul ei nu era, Araminta credea că el o dorea mai degrabă întinsă în mormînt decît în braţele lui Rigo.

Mai înainte, cînd călărea legată pe armăsarul negru Rayo, care însemna Fulger, nu exista nimic pentru ea, o prizonieră, de făcut. Cînd se opreau

pentru a-şi odihni caii ori pentru a face tabăra de noapte, stătea tăcută, pîndind vreun prilej de scăpare. Acum, Rigo o învăţă cum să deshame, să ţesale, să hrănească şi să adape caii; cum să construiască un foc astfel încît să poată pregăti masa pentru cină, cum să desfăşoare cortul, să îl ridice şi să îl strîngă, cum să aştearnă păturile pe care le împărţea cu el noaptea.

La început, îi lua aproape două ore să facă aceste lucruri, cu toate că, de obicei, unul ori altul dintre oamenii lui Rigo o ajutau. Curînd, ea fu capabilă să îndeplinească aceste treburi în mai puţin de jumătate din acest timp. Deveni puternică datorită muncii grele pe care o făcea. Cînd sosi ziua în care fusese în stare să urce şaua pe cal, Araminta rîse la gîndul că, odată, abia dacă era capabilă s-o tîrască în urma ei. Pe măsură ce rîndurile armatei lui Rigo se îngroşau, fură în cele din urmă suficienţi soldaţi rebeli care să se îngrijească de aceste treburi şi de altele pentru generalul lor şi femeia acestuia. Ajutantul lui Rigo, un tînăr cu numele de Chico Morales, desemnă diferiţi oameni pentru a îndeplini cele mai obositoare munci.

De la femeile care veniseră să urmeze armata, Araminta învăţă să recunoască ce plante şi tuberculi erau comestibile pentru a completa mesele lor simple. Culegea împreună cu celelalte femei boabe, ierburi şi verdeţuri sălbatice, săpau în pămîntul tare după rădăcini ale ~~căr~~or capete le tăiau pentru cai. Uneori, împreună cu restul femeilor uscau şi conservau ceea ce adunau pentru a

le mînca mai tîrziu, dat fiind că satele erau puţine şi rare, şi hrana proaspătă nu putea fi întotdeauna procurată. Să nu risipeşti şi să nu doreşti: acesta era motto-ul ţăranilor rebeli. De asemenea descoperi care dintre plante erau medicinale şi puteau fi folosite în vindecări, ca cea din care îşi prepară o pastă pentru a-i proteja pielea de efectele constantei expuneri ia aridul soare şi vînt mexican. Descoperi care plantă era otrăvitoare, că un cuţit cufundat într-un anume suc putea produce moartea instantanee, că pudra anumitor frunze şi boabe uscate presărată pe mîncare sau în băutură aducea un lent, chinuitor sfîrşit. Rigo însuşi îi arătă cactusul peyotl, ale cărui fructe şi suc aveau efecte vomitive şi halucinatorii cînd erau mîncate ori băute şi care erau folosite în ritualuri indiene pentru a deschide poarta spre lumea spiritelor.

Temîndu-se că în ciuda tuturor precauţiilor sale, Araminta ar fi putut cădea pradă Federalilor, Ruralilor, *colorados*-ilor, indienilor yaqui sau mai rău, Rigo o învăţă totodată cum să se apere cu un cuţit, cum să se mişte şi să se eschiveze, cum să-şi azvîrle corpul într-o parte ca fulgerul, să se arunce la pămînt, să se rostogolească şi să fie într-o secundă din nou în picioare, cum să-şi dirijeze lama spre gîtul sau inima unui atacant,

răsucind-o, pentru a fi sigură că sinistra ei misiune va fi complet îndeplinită. Ca şi multe alte femei care îşi însoţeau bărbaţii, purta ascuns sub fuste cuţitul pe care i-l dăduse el, într-o teacă de piele legată de coapsă. Putea face lama să apară într-o clipă, scamatorie de ţigancă ori de tîrfă, e adevărat, însă una care i-ar putea cîndva salva viaţa în aceste ţinuturi aspre, sălbatice, sfîşiate de război.

Cînd se aştepta cel mai puţin, Rigo se furişa pînă la ea, astfel încît auzul i se ascuţi, deprinzîndu-se să prindă cel mai uşor foşnet în tufişuri. Învăţă ea însăşi să se strecoare pe burtă prin terenul neospitalier, tîrîndu-se pe coate şi nefăcînd nici un zgomot.

Noaptea, ea şi cu Rigo continuau bătălia de pe tabla de şah pe care o începuseră cînd ea era prizoniera lui. Nu îl bătuse niciodată; nu cîştigă nici acum. Şahul era un joc de pură inteligenţă şi strategie, fără nici un element al hazardului — doar talentul şi resursele adversarului — iar el era un oponent militar mult prea experimentat pentru ca ea să îl poată învinge. Chiar ca prizonieră a lui, Araminta îi recunoscuse abilitatea şi îndemînarea, se obişnuise să îl audă rostind moale *Jaque* şi apoi, puţin după aceea. Nu numai o dată, ca şi cum ar fi avut de a face cu un copil care învăţa regulile jocului, el îi spusese *Jaque a la reina* şi ochii lui îi întîlneau şi îi priveau cu intensitate pe ai ei, cu un vădit înţeles: *uită-te la tine, gringuita, pentru că în cele din urmă, am să te iau, exact aşa cum îţi iau regina.* Nici nu visase ea că pînă

la urmă capitularea îi va fi atît de nesilită şi plină de dragoste, ori că Rigo va ajunge să ţină atît de mult la ea, să-i întoarcă atît de deplin dragostea.

Continuă să înveţe să cînte la chitară. Înainte, noaptea, cînd era sigur că el şi *bandoleros*-ii săi îşi aveau tabăra într-un loc în care sunetul nu va fi prea departe purtat de vînt, îi mîngîia încet corzile, lăsînd să se audă o frumoasă muzică spaniolă — balade triste şi valsuri lente, vii *fandangos*, primitive *jarabes*, şi sălbatice *flamencos*.

Observînd că Araminta era captivată de melodii se hotărîse să o înveţe să cînte; şi deoarece era mai bine decît să stea cu mîinile legate, cu frînghia rozîndu-i încheieturile şi oprindu-i circulaţia, ea consimţise la aceste lecţii. Era destul de experimentată acum pentru a cînta cîteva melodii simple, deşi nimic atît de frumos ca armoniile complexe pe care le făcea Rigo din chitară. Acum, în nopţile cînd el cînta, alţii i se alăturau cu propriile lor instrumente, iar restul bărbaţilor şi femeilor din armată cîntau şi dansau cu un abandon neînfrînat, lumesc, antrenant, care îţi tăia respiraţia. Vîntul purta vibraţia chitarelor,

sunetul discordant al tamburinelor, clinchetul castanietelor, şi solul dur vibra sub tropăitul sacadat al cizmelor, ai căror pinteni zăngăneau. Aceia care priveau de dincolo de flăcările focului de tabără băteau din palme în ritmul muzicii şi scoteau strigăte încurajatoare la care dansatorii răspundeau învîrtindu-se din ce în ce mai repede.

Într-una din seri, cîteva dintre tinerele femei cu care Araminta se împrietenise, o traseră în cerc pentru a-i arăta paşi. Scuturînd ruşinată din cap, jenată, ea încercă să se retragă. Însă, cînd cineva strigă *La gringa! La gringa!* şi alţii preluară strigătul, începu încet să danseze, la început imitîndu-le pe celelalte femei. Însă, după un timp, căpătînd încredere şi uşor ameţită de vinul pe care-l băuse la cină, se lăsă în voia muzicii primordiale. Apoi, mişcările senzuale veniră în mod natural, neavînd nevoie de nici o experienţă. Închizîndu-şi ochii, permise ritmului trepidant să pună stăpînire pe ea, să-i pătrundă în întreaga fiinţă. Corpul îi unduia sinuos; şoldurile i se legănau. Graţioasă ca o lebădă, îşi ridică un braţ, pocnind din degete şi îşi ridică aţîţător fusta ţărănească largă, încreţită, dezvăluind o ispititoare fulgerare a piciorului, a coapsei. Mulţimea îşi arătă aprobarea, îndemînd-o să continue, în timp

ce, unul cîte unul, dansatorii începură să se tragă înapoi pentru a o privi pe tînăra femeie americană, *la gringa*, care, dacă n-ar fi fost părul ei de aur şi ochii de smarald, ar fi putut trece drept una dintre ţigăncile lor sălbatice. Araminta nu-şi dădea seama că acum dansa singură. Sîngele îi pulsa în tîmple. Era pierdută în muzica sincopată, dansînd pentru Rigo, iubitul ei, doar pentru el. Braţele ei implorau, reproşau, promiteau, cu capul aruncat pe spate, cu părul desfăcut, fluturînd în jurul ei, cu buzele desfăcute şi arcuite într-un îmbietor zîmbet. Transpiraţia îi scălda corpul, lucind pe piele în lumina lunii şi a focului, în timp ce se învîrtea din ce în ce mai repede, cu fustele ridicîndu-se tot mai sus, cu entuziastele strigăte de *ole!* şi *la gringa!* răsunîndu-i în urechi. Deodată, Rigo, prinzînd-o pe după talie, tăbărî asupra ei, cu gura lacomă prinzîndu-i buzele fierbinţi. Printre răcnetele viguroase de *Arriba! Arriba, General!* ale oamenilor lui, o duse în întuneric, spre cortul lui, unde o puse pe pături şi o luă năvalnic, febril, fără nici un fel de preliminarii.

Araminta se gîndi cît de diferit de Texas era aici, în Mexic, unde era admirată şi respectată ca femeia lui Rigo şi nimănui nu-i păsa că nu era soţia lui, unde oamenii ridicau din umeri la

convenţii, înţelegînd şi acceptînd că asta era dragostea, asta era viaţa. *La gringa*, o strigau ei, şi *la mujer del General*, *la mujer del Salvaje*, ultimele două suficiente pentru a-i sili să îl înlăture pe primul, gîndea ea, neştiind că zilnic ea însăşi, în nenumărate feluri, le atrăgea stima şi le cîştiga inimile.

Accentul ei îi încînta cînd le vorbea în spaniolă, gesticulînd pentru a se face înţeleasă şi făcînd greşeli la început, însă devenind treptat din ce în ce mai fluentă. Cel puţin *la gringa* încerca să vorbească limba lor, recunoşteau ei unul faţă de altul, neaşteptînd de la ei să o vorbească pe a ei. Nu striga niciodată la ei în engleză, ca şi cum ar fi fost surzi şi strigînd i-ar fi făcut să înţeleagă limba ei străină. Muncea la fel de mult şi de greu ca şi propriile lor femei, necerînd niciodată *un* tratament special pentru că era femeia Generalului, femeia lui *El Salvaje*. În îmbrăcămintea simplă, ţărănească, pe care acum o purta în permanenţă, mergea printre soldaţii rebeli, după ce era aşezată tabăra pentru noapte, adresîndu-se ruşinată unuia sau altuia, amintindu-şi numele fiecăruia, chiar al soţiilor, iubitelor şi copiilor lor. Nu conta cît de grăbită şi obosită era; în mod invariabil avea un zîmbet pentru fiecare, timp pentru a rîde de o glumă, timp pentru a spune o poveste unui grup de copii, timp pentru a curăţa şi bandaja o tăietură sau zgîrietură. Nepăsătoare la cît de mult o durea spatele, stătea o jumătate din seară asupra unui foc, gătind *menuldo*, *frijoles* şi *tortillas*, împărţind

săraca dar savuroasa mîncare în farfurii de tinichea şi asigurîndu-se că erau distribuite fiecărei guri flămînde, înainte ca ea, ducînd propria-i farfurie şi pe a lui Rigo să se aşeze în cele din urmă alături de el. Ei doi mîncau abia după ce toţi ceilalţi fuseseră hrăniţi, fiind datoria sa de general de a se îngriji de bunăstarea oamenilor lui înainte de a sa. În cele mai multe din nopţi, tîrziu, în orele mici ale dimineţii, ardeau lumînări în cortul lui, unde ţinea consfătuiri cu ofiţerii lui de rang superior, Araminta înregistra evenimentele în jurnalul ei şi retuşa desenele pe care le schiţase mai devreme pentru articolele ei despre Revoluţia Mexicană.

Ştia acum de la Rigo şi vasta lui reţea de informare că Liam O'Grady nu doar că publicase articolele ei anterioare în *Record*, dar chiar le făcuse pagină de gardă acum, succedîndu-le într-un serial sub titlul *De pe linia frontului*, şi dedesubt, cu litere mai mici, *De la corespondentul nostru din Mexic, A. K. Munroe.* Cu excepţia politicienilor, puţini oameni în America dăduseră mare atenţie la ceea ce se întîmpla la sud de frontieră. Însă primele cîteva articole ale Aramintei asupra acestui subiect stîrniseră interesul. Femeile, în special, fuseseră mişcate de *Cît preţuieşte libertatea?* povestea lui Miguelito, băieţaşul orfan,

astfel că atunci cînd apăru *Strigăt de luptă!* se dezvoltă o audienţă mare, atenţia îndreptîndu-se asupra războiului. Aceşti cititori fură pregătiţi pentru relatările Aramintei despre revoluţionari şi începuseră să le ia partea. Conform veştilor primite de Rigo, provocatoarea piesă aprinsese aprige dispute în fumoarele multor cluburi pentru bărbaţi din New York City şi discuţii asupra continuării de către preşedintele Wilson a prohibiţiei iniţiate de preşedinte Taft asupra vînzării de arme rebelilor. Din acest motiv, Rigo dorea ca ea să trimită în continuare articole şi ea era bucuroasă să se supună.

Poate că în felul ei propriu putea înapoia ceva acestei ţări care în mod neaşteptat îi oferise atît de multe. Însă, dacă n-ar fi avut de cîştigat şi altceva decît pe Rigo, tot ar fi avut mai mult decît visase vreodată.

Capitolul 17

Spre marea nemulţumire a lui Judd, nu existase nici o ocazie în timpul drumului de întoarcere spre Texas, pentru a se asigura că Noble îşi va sfîrşi călătoria într-o cutie de scîndură. Oricît ar fi încercat tînărul să pretindă că în momentul în care o condamnase pe Araminta, sugerînd că nu o doreşte înapoi ca soţie şi declarase că ar fi mai bine să fie moartă, era disperat, Noble nu se lăsase prostit cîtuşi de puţin. În timp ce se făcea a da crezare explicaţiilor lui Judd, fără îndoială că bătrînul se menţinea în gardă faţă de el, prea prudent pentru ca lui Judd să-i reuşească vreo încercare de a-l ucide. Tînărul ştia că trebuie să reuşească; dacă nu, rezultatele se vor dovedi dezastruoase pentru scopul său: de a moşteni High

Sierra şi de a se debarasa de nevasta iui pîngărită.

Oricum ea era moartă. Trecuse mult timp de la răpire, în care acel de ticălos de Del Castillo ar fi putut trimite o notă de plată pentru răscumpărarea ei. Chiar dacă era un porc mîrşav, era capabil să scrie o scrisoare, aşa cum o demonstrau cele pe care le lăsase în urma sa în timpul raidurilor de la Chaparral. Cu toate că nu fuseseră semnate, Judd dăduse imediat de urma autorului. Era banditul de soţ al acelei ieftine *puta* mexicane pe care Judd şi cu oamenii săi o luaseră din Yermavilla pentru a se distra în timpul zaiafetului de jaf. Marisol—deşi el şi amicii săi îi spuneau *Virgin Mari*, nu pentru că ar fi fost virgină, ci pentru că atît cînd se supunea la ceea ce-i cereau, cît şi cînd se ruga, tot timpul era în genunchi ca toţi catolicii buni— la început plînsese, urlase şi se zbătuse ca o pisică sălbatică. Însă Judd ştia că, în cele din urmă, îşi dorise asta, îi plăcuse, rîvnise la asta — ca oricare altă femeie după ce se trezeau cu scrobeala din ele muiată şi cu picioarele desfăcute de un bărbat care se pricepea cum să tăvălească o femeie în toate felurile imaginabile. În ciuda tuturor zvonurilor contrare, fără îndoială puse la cale de Del Castillo însuşi pentru a-i salva onoarea şi mîndria spaniolă, Judd socotea că

dușmanul său era un nepriceput în dormitor; dacă n-ar fi fost, tîmpitul de bastard ar fi fost în stare să-şi înveţe nevasta cîteva şmecherii de mai înainte şi aceasta n-ar mai fi fost atît de afurisit de încăpăţînată... pînă cînd Judd şi prietenii săi îi băgaseră minţile în cap. Îi făcuseră cu adevărat o favoare, arătîndu-i ce aşteaptă un bărbat de la o femeie pentru banii pe care-i plăteşte — în special de la o otreapă mexicană cu sînge fierbinte care, pentru doi bani, s-ar fi lăsat oricum răsturnată de toţi porcii împuţiţi de la Rio Grande pînă la Zacatecas, în încercarea de a obţine satisfacţia pe care bărbatul ei nu i-o oferise!

Era cu adevărat păcat, gîndi acru Judd, că nu avusese şansa să-i dea propriei lui mirese cîteva din lecţiile pe care i le predase lui *Virgini Mari*. Cum s-ar mai fi topit exteriorul de gheaţă al Aramintei şi ar fi aprins focul de dedesubt; n-ar mai fi fost atunci atît de rece şi de nu-mă-atinge; ci dornică de a-i deschide gura şi picioarele ori de cîte ori i-ar fi ordonat s-o facă. Ei bine, nu avea nici un sens să plîngă după whisky-ul risipit. Aroganta, zeflemitoarea căţea era fără îndoială rece

în mormîntul ei deja, pentru că dacă fusese atît de blestemat de hotărîtă să-l facă pe propriul ei logodnic să aştepte pînă în noaptea nunţii pentru a se culca cu el, Judd era sigur că Araminta preferase să se sinucidă, decît să se supună unei bande de *bandoleros* mexicani *jegoşi*. Dacă n-o făcuse, cu siguranţă că o uciseseră ei după ce se folosiră de ea. Del Castillo nu făcuse nici o cerere de răscumpărare lui Judd ori lui Noble, nici n-o trimisese înapoi pe Araminta la High Sierra deflorată şi pîngărită. Într-adevăr nu trebuia să-i facă griji, se linişti Judd pentru a nu ştiu cîta oară, pentru acele afişe pe care Noble, după ce se întorsese acasă, dăduse comandă să fie tipărite şi împrăştiate peste tot în Texas şi chiar în Nordul Mexicului, oferind o recompensă de cinci mii de dolari pentru salvarea Aramintei ori pentru orice informaţie care ar fi dus la descoperirea şi salvarea ei. Nici echipa de mercenari profesionişti, pe care Noble o angajase nu trebuia să-i ofere motive de îngrijorare. Banditul care-şi spunea *Pancho* Villa era într-o expediţie de jaf în Chihuahua, şi cu sentimentele anti-americane atît de aprinse din Mexic din acest moment, nici un ticălos de porc n-avea să ezite să împuşte patru pistolari *gringo* atît de nebuni să se aventureze în sudul graniţei, în căutarea unei *gringa* care probabil era oricum moartă.

Urmărind aproape tot timpul cursul lui Rio Conchos, Rigo şi trupele sale întîlniră pe cei trei mii de soldaţi rebeli care constituiau grosul armatei de *villistas* în Ciudat Jimenez. Acolo îl zări Araminta pentru întîia oară pe generalul şef Francisco *Pancho* Villa, infamul bandit şi faimosul conducător revoluţionar. Pe numele adevărat Doroteo Arango, Villa era înalt, aşa cum erau mulţi bărbaţi din Mexicul de nord, deşi nu era atît de elegant şi suplu ca Rigo. În schimb, Villa avea braţe lungi, trunchiul lung, viguros, butucănos şi picioarele scurte ale indienilor cu care mulţi dintre spaniolii de la început, mai tîrziu mexicani se încrucişaseră de-a lungul anilor. Ochii lui înguşti aveau vagul aspect oriental al strămoşilor săi indieni. Părul negru care începuse să se răărească era tuns scurt şi se potrivea cu stufoasele, răsucitele *mustachios*. Arăta dur şi fioros întocmai cum Araminta auzise că este, pentru că zîmbetul lui — şi zîmbea adesea — rareori îi atingea ochii întunecaţi, plaţi, care erau totdeauna vioi şi atenţi, mascînd puternicul instinct animalic şi şiretenia, perspicacitatea înnăscută şi inteligenţa primară.

Ca şi Rigo şi mulţi alţii care se ridicaseră odată cu revoluţia mexicană, Villa fusese un proscris înainte de război. Ca şi Rigo, scurt timp după izbucnirea luptelor, Villa îşi făcuse apariţia în Ei Paso pentru a se pune pe el, cunoştinţele, experienţa şi banii săi, la dispoziţia revoluţionarilor. Oamenii pretindeau că, după ce fusese timp de douăzeci de ani bandit, Villa avea o avere tăinuită sub saltea. Însă cînd auzi această poveste, Rigo rîse şi-i spuse Aramintei că *averea* lui Villa, în realitate, numărase abia 363 pesos, cei mai mulţi din ei atît de uzaţi de timp încît arătau ca argintul îndelung şlefuit.

Pentru ţăranii mexicani, era echivalentul a ceea ce fusese în zilele de demult Robin Hood. Se spunea că pe vremea foametei, hrănise întregi regiuni şi veghease asupra bunăstării unor întregi sate evacuate — sub nedreapta lege a pămîntului dată de preşedintele Diaz — de către Federali. În particular, Araminta gîndi că era mai probabil că

lipsa de avere a lui Villa îşi avea mai curînd rădăcinile în faptul că-şi cheltuise cîştigurile necinstite pe whisky şi pe femei. Un lucru care o şoca pe Araminta era obiceiul spionilor din Mexico de a avea mai mult decît o soţie. Villa avea două, una dintre ele o ţărancă simplă care trăia în El Paso şi care fusese cu el în toţi anii cît fusese un bandit, şi o alta, o fată tînără şi zveltă care menţinea focurile aprinse în casa din Chihuahua City. În ciuda acestor lucruri, chiar şi Arsaminta era forţată să admită că Villa era un geniu în bătălie, pentru că el era cel care inventase un stil de luptă gen *guerilla* în Mexic, stil ce îi servise atît de bine pe revoluţionari.

Fiind fiu de *peon*, nu fusese niciodată la şcoală, astfel încît nu ştia nimic despre metodele standard, acceptate, ale mişcărilor de război, şi pentru că înainte de revoluţie, îşi petrecuse douăzeci şi doi de ani din viaţă ca bandit, astfel încît el utiliza o strategie potrivită mai mult banditilor decît soldaţilor. Era doar un băiat de şaisprezece ani cînd trecuse de partea crimei. Distribuia lapte pe străzile din Chihuahua City cînd, după ce sora sa

fusese violată, l-a ucis pe oficialul guvernamental care o batjocorise. Lucrul în sine nu i-ar fi cauzat o proscriere de lungă durată în Méxic, unde uciderile, în special crimele născute din pasiune şi răzbunare, erau o practică acceptată. Ceea ce determinase punerea unui premiu pe capul lui Villa a fost continua jefuire a cirezilor bogaţilor *haciendados*, puternicii conducători ai ţinuturilor.

Curînd, numele lui devenise pentru ţăranii oropsiţi din ţară, sinonim cu rebeliunea împotriva guvernului; şi el exploată legenda. În cele din urmă, aproape orice crimă şi tîlhărie din nordul Mexicului îi erau atribuite lui. Pe măsură ce faima sa se răspîndea, fură compuse poezii şi cîntece despre el. Cu toate că era needucat, poseda o perspicacitate şi o inteligenţă înnăscute. Învăţase să supravieţuiască neîncrezîndu-se în nimeni, nici măcar în cei mai credincioşi oameni ai săi, de care adesea se debarasa şi-i lăsa în urma sa în timpul nopţii, după ce făcea tabăra, astfel încît nici măcar ei nu ştiau unde poate fi găsit. Chiar şi acum, cînd armata lui se aşeza pentru seară, Villa se ridica, se înfăşura într-un *poncho* şi se îndrepta într-o direcţie necunoscută, reapărînd dimineaţa, din cu totul altă direcţie. Nici măcar cei mai apropiaţi confidenţi ai lui, cei mai înalţi în rang

ofiţeri din armata sa, precum Rigo, nu aveau acces la planurile sale pînă nu era gata să acţioneze după ele. În acest fel, el evita să fie înfrînt şi capturat.

Cînd făcuse închisoare, Villa îşi petrecuse timpul învăţînd singur să scrie şi să citească; nu era chiar fluent în limba lui natală, vorbind doar *pelado*, spaniola brută a *peonilor*, dialectul în care Araminta atît de adesea îl auzea pe Rigo adresîndu-se propriilor lui oameni. Scăpînd din închisoare se îndreptă spre El Paso, unde îşi reînnoi prietenia cu Rigo. Cei doi bărbaţi căiăriseră cînd şi cînd împreună ca *bandoleros*.

Amîndoi căutară recruţi în munţii din preajma lui San Andres; faima lui Villa era atît de mare încît trei mii de oameni i se alăturară în decurs de o lună, la care se adăugau trupele lui Rigo, care formau un detaşament de *guerrilla* special. Două luni mai tîrziu, armata lui Villa, formată în cea mai mare măsură din ţărani şi revoluţionari neinstruiţi îi făcuse pe Federalii din toată provincia Chihuahua să

fugă pentru a-şi salva viaţa, înapoi în Chihuahua City.

Aceasta se datora în principal faptului că Federalii constituiau nişte trupe rigide în structură, comportament, şi în modul de desfăşurare. Ştiind că propria lui armată era compusă din *peoni* care aveau chiar mai puţine cunoştinţe despre regulile militare şi regulamente decît el însuşi, lui Villa nu-i păsa că el şi ofiţerii săi erau rareori salutaţi şi trataţi în mod formal.

Acum, obiectivul său era să ia Torreon, care era situat pe Rio Nazas, în inima Mexicului, astfel încît era de o importanţă militară strategică. Cel care deţinea Torreon putea tăia ţara în două, înaintînd astfel spre capitală, Ciudad de Mexico.

Cînd îl observă pe Rigo venind cu paşi mari spre el, Villa se apropie pentru a-l săruta şi îmbrăţişa după moda spaniolă, ca pe un camarad *bandolero* şi vechi *compadre.*

— Rigo, *mi amigo, i Como estas?* În sfîrşit, te-ai hotărît să ne onorezi cu prezenţa ta, *compadre,*

şi asta chiar la momentul potrivit! Însă acum, cînd văd motivul întîrzierii tale, te înţeleg.

Privirea lui o cercetă pe Araminta cu îndrăzneală, cu franca apreciere a bărbatului care avea ochi atît pentru femei cît şi pentru frumuseţe.

— Deci, acesta este *la gringa* despre care am auzit atît de mult vorbindu-se. Nu-i de mirare că ai preferat s-o păstrezi, *mi amigo*, după ce ai furat-o de la *el esposo*, nu? *Ay caramba, General!* Să ai inima unei femei ca ea... Asta e adevărata măsură a unui bărbat, nu-i aşa?

— *Si, mi general.*

Cei doi bărbaţi discutau în *pelado*, astfel încît Araminta nu-i putea înţelege. Totuşi, nu avea nevoie de un translator pentru a afla că Villa o găseşte atrăgătoare şi potrivită pentru Rigo. Fără îndoială că aceasta se datora tot atît de mult popularităţii şi controverselor produse de articolele scrise de ea despre revoluţie şi fu bucuroasă că Villa era încîntat de munca ei. Astfel s-ar fi putut ca el să nu-i tolereze prezenţa în tabăra lui şi i-ar fi putut cere lui Rigo să o trimită pe domeniul lui mexican, sau, mai rău, să o trimită înapoi în Texas, la Judd — pentru că Villa îi iubea prea puţin pe *gringos*.

După ce, în cele din urmă, cei doi bărbaţi îşi

încheiară discuţia, Rigo o conduse pe Araminta prin uriaşa tabără răspîndită pe cîmp, plină de zgomot şi confuzie, către liniile de tren, care erau vitale revoluţiei. Pornind de la graniţă, din Ciudad Juarez, liniile tăiau în două întreaga ţară, mergînd spre sud, spre capitala Ciudad de Mexico, legînd între ele toate punctele principale.

Aici, de paza liniilor răpundea Fierro — un luptător excelent, dar care avea crima în sînge. Era masiv, bine făcut şi temut de oricine cu excepţia lui Villa. Nu exista nimeni în întreaga armată revoluţionară, probabil în întregul Mexic, care să călărească şi să lupte mai bine ca el. După bătălie, împuşca şi ucidea cu propriul său revolver, sute de prizonieri, oprindu-se doar atît cît îi era necesar pentru a şi-l reîncărca.

— Ai grijă, să te fereşti din calea lui, *querida*, o sfătui Rigo, pentru că dacă te-ar vrea, n-ar ezita să te violeze, chiar dacă eşti femeia mea; şi chiar şi acest lucru, Villa l-ar trece cu vederea, protejîndu-l ca totdeauna.

Araminta se cutremură la acest gînd, bucuroasă că, datorită rangului său înalt şi a bogăţiei, Rigo avea propriul său vagon de cale ferată, un impresionant Pullman, vopsit într-un cărămiziu aprins. Urcînd cele două trepte ale vagonului spre

mica platformă de la unul din capete, scoase o cheie din buzunar şi o introduse în încuietoare. Uşa grea se deschise spre interior, şi el o conduse pe Araminta înăuntru. Rămase nemişcată în relativul întuneric, în timp ce el se duse spre draperiile verzi de catifea, brodate şi împodobite cu ciucuri aurii, şi începuse să le tragă, prinzîndule cu panglici de mătase, pentru a lăsa lumina soarelui să pătrundă în interior. Apoi, coborî una cîte una ferestrele glisante pentru a permite aerului proaspăt să risipească umezeala fierbinte.

Vagonul era bogat mobilat. Salonul în care stătea avea mobila din stejar lustruit, tapisată cu brocarduri şi catifele în bogatele nuanţe ale deşertului; roz şi auriu, turcoaz şi verde; un covor plușat din lînă de culoarea cactusului saguaro acoperea podeaua. În capătul îndepărtat al încăperii era un mic oficiu, bar şi bucătărie combinate, în spatele cărora era o uşă culisantă din lemn de stejar. Aceasta avea inserat un geam oval, din sticlă ornamentală, care dădea într-un coridor îngust, scurt, care se dovedi a fi o cameră de baie utilată cu dispozitive din porţelan şi lemn de stejar, cu robinete din alamă strălucitoare.

Apă curentă! Părea să fi trecut o viaţă de cînd nu mai cunoscuse acest lux, şi abia aştepta să

umple cada şi să-şi cufunde trupul în apă! În capătului holului, în spatele unei alte uşi culisante, era dormitorul, la fel de opulent, mobilat cu fotolii, un scrin cu sertare şi două mese de noapte, care flancau un pat din alamă. Era acoperit cu o cuvertură groasă din satin de un turcoaz strălucitor şi avea multe perne colorate. O a doua uşă, grea, exterioară permitea o posibilitate alternativă pentru intrarea ori ieşirea din vagon.

Araminta ştiuse, desigur, că Rigo era probabil la fel de bogat ca şi bunicul ei ori ca Judd. Însă aceasta era întîia oară cînd acest fapt îi devenise evident. Nu se putea opri să nu compare vagonul de locuit cu coliba din lut pe care recent o avuseseră drept casă şi să nu se minuneze de uşurinţa cu care iubitul ei păşea dintr-o lume într-alta. Cu o subită străfulgerare a intuiţiei, cînd îşi aminti micul vagon roşu, sărăcăcios, în care călătorea întotdeauna *Pancho* Villa, realiză că, probabil chiar această abilitate de a transcede clasele sociale, îl făcuse atît de valoros în ochii lui Villa.

Villa nu ştia aproape nimic despre *haciendados*, puternicii pămîntului. În afara unor mici excepţii îi ura şi ar fi vrut să-i vadă pe toţi alungaţi peste graniţele Mexicului. Dar era suficient de deştept ca să realizeze că, dacă revoluţia

va avea succes, va avea nevoie de oameni ca Rigo, tot atît cît de oameni ca el însuşi. Poate de aceea îi era atît de aprig loial lui Carranza, înţelegînd intuitiv de asemenea că era mai mult decît pămîntul care putea fi luat de la granzi, lucruri ca frumuseţea şi armonia şi graţia, din care peonii aveau atît de puţin.

Cu cît vedea mai mult din acest Mexic sălbatic ce începuse să-i captiveze inima, cu atît mai mult, ajungea să înţeleagă ce îi îndemna pe liderii rebeliunii, ce îl conducea pe bărbatul pe care îl iubea la luptă.

Doar în braţele ei uita, pentru puţină vreme, de toate acestea şi îşi găsea pacea interioară. Şi ea i se deschidea cu dragoste, îl primea în adîncul ei şi era bucuroasă că putea fi lîngă el.

—Îţi place?

Vocea gravă, ritmată a lui Rigo o trezise din reverie şi îi tulburase simţurile. Roşi violent la această întrebare. Cu siguranţă era într-adevăr un diavol, dacă i-a putut citi gîndurile. Cînd îi

apăru în minte, nepoftită, imaginea lui Rigo peste ea, cu gura, limba şi mîinile lui mişcîndu-se insistent pe trupul ei, făcînd tot ceea ce poftea cu ea, deveni şi mai stacojie.

— Îţi place? repetă el nedumerit.

Cînd privirea lui o prinse pe a ei, obrajii îmbujoraţi, felul în care dinţii muşcau buza de jos, o leneşă, sfidătoare notă de amuzament i se strecură în voce.

— Araminta?

Brusc, ea realiză că Rigo se referise la vagonul de cale ferată, şi nu la felul în care făcea dragoste cu ea. De vină fusese doar privirea la patul de alamă care domina încăperea.

Întinzînd mîna, îi prinse una din încheieturi şi o trase în cercul puternicei sale îmbrăţişări. Mîinile lui lunecară încet, senzual, pe spatele ei, trăgîndu-i şoldurile spre el, astfel încît ea îi putea simţi căidura şi dorinţa violentă care se aprinse în el. O făcu să se simtă cuprinsă de o dulce durere. Sub genele tremurînde, ochii lui întunecaţi, arzînd mocnit de pasiune, o cercetau cu intensitate. Gura lui era atît de aproape de a ei încît îi simţi pe faţă răsuflarea fierbinte şi excitantă.

— Îţi place? întrebă în mod deliberat pentru a treia oară, cu un ton tot atît de grav şi răguşit ca

atunci cînd făcea dragoste cu ea.

De data aceasta Araminta ştia că nu se referea la vagonul de cale ferată.

— Răspunde-mi *querida*, îi ceru el încet, scuturînd-o uşor. Adevărul... vreau să-l aud. Da?

— DA, răspunse ea neajutorat. Da...

Pentru un moment fără sfîrşit, Rigo se uită în jos spre ea, alintîndu-i cu privirea şuviţele blonde răvăşite, umezite de transpiraţie şi neînchipuit de încîntătoare; ochii ei de smarald; umbrele întunecate pe care genele negre le răspîndeau pe obrajii trandafirii; nasul cîrn, fin cizelat, cu nările tremurînd uşor datorită pasiunii care se trezea în ea; buzele tremurînde, întredeschise, cea de sus curbată dulce şi perlată de transpiraţie, cea de jos plină şi generoasă; uşorul puls care bătea spasmodic în concavitatea gîtului zvelt; umflătura sînilor copţi, rotunzi, ridicîndu-se şi coborînd imperceptibil, împungînd ţesătura de bumbac.

Apoi, copleşit, prinse strălucitoarea cascadă a părului ei aproape cu sălbăticie şi-i ridică faţa spre a lui. Gura i se coborî spre a ei cu siguranţa unui bărbat care ştia că acesta era dreptul lui şi nu îi putea fi contestat.

Buzele Aramintei tremurau vulnerabile, moi şi dornice după asaltul lui, răspunzîndu-i frenetic la sărutări. Limba ei îi primi cu bucurie invazia, atingînd şi gustînd în timp ce el îi cucerea şi prăda gura, cercetîndu-i fiecare ascunziş, nelăsînd nici un colţişor neexplorat, nerevendicat. Capul începu să i se învîrtească în timp ce el continua lentul atac asupra simţurilor ei. Pîntecele îi tremura pentru că acum ştia din dulcea experienţă că acesta era doar un preludiu la ceea ce urma, o splendidă uvertură pe strunele trupului şi inimii ei. Inima i se zbătea în piept. În îmbrăţişarea lui simţea o armonie sălbatică, păgînă şi îmbătătoare.

Cu gura încă pe a ei, Rigo o aplecă pe spate, încet, fără grabă şi mîinile ei, împreunate pe după gîtul lui, se încletaşeră una de alta, ca şi cum s-ar fi temut să nu cadă. Îşi simţea genunchii atît de moi încît ştia că, în cîteva clipe, i se vor îndoi sub ea. Rigo ştia şi el acest lucru şi îi trecu un braţ pe sub ei, ridicînd-o cu uşurinţa cu care ar fi ridicat un copil. Însă Araminta nu era un copil. Era o femeie arzînd de dorinţă faţă de el, avînd nevoie de ceea ce doar el îi putea oferi.

Din doi paşi mari, acoperi distanţa pînă la pat; un genunchi, apoi celălalt i se lăsară pe salteaua

moale de puf în timp ce o lăsa jos. Calda greutate a corpului său alunecă peste al ei, apăsînd-o peste faldurile cuverturii. Pe mătasea turcoaz, pletele ei poleite se răspîndiră ca lumina soarelui pe cerul fără sfîrşit al deşertului. Părul ei îl vrăjea, mătăsos şi atît de distinct la culoare încît, chiar de la mare depărtare putea să o distingă de restul femeilor care urmau armata de *villistas* ca fiind cea care îi aparţinea lui, doar lui. *La mujer del General, la mujer del Salvaje.* Astfel îi spuneau oamenii. Şi aşa va fi întotdeauna, pentru că niciodată n-o va lăsa să plece. Niciodată! Ar ucide pe orice bărbat care ar încerca să i-o ia. Era a lui. *A lui.*

— Araminta... îi murmură el numele, Araminta... atît de răguşit şi nestăpînit încît ea tremură şi suspină uşor, speriată şi tulburată de profunzimea dragostei şi dorinţei lui pentru ea.

Era obsedat de ea, plin de o brutală, primitivă, copleşitoare nevoie masculină de a o cuceri, de a o domina, de a o poseda pe deplin. Şi era speriată, chiar dacă jubila de această putere feminină de a-l face să se simtă astfel, de abilitatea ei de a-l subjuga, supune şi întemniţa, de a-l avea prizonier tot atît cît el o avea pe ea.

— *Angela... gitana... bruja...* ţigancă...

vrăjitoare... era toate acestea, gîndi Rigo cînd buzele sale le luară din nou pe ale ei.

Limba lui îi conturâ cu încetineaiă, zăbovind, gura. Îi prinse buzele cu dinţii, muşcîndu-le uşor. Fu şocat de expresia de nestăpînită dragoste de pe faţa ei.

Araminta se cutremură în braţele lui înspăimîntată de puterea pe care o exercita asupra ei, de faptul că era atît de sigur de dominaţia lui. O săruta şi o dezmierda atît de intim, cunoştea atît de profund sufletul şi trupul ei, Devenise atît de total, de absolut a lui, încît trebuia doar să se uite la ea, pentru a o face să simtă că se topeşte, să-şi simtă oasele dizolvîndu-i-se, mădularele transformîndu-i-se în foc lichid, aşa cum erau acum, arzînd de dorinţa ca el s-o ia, s-o umple pînă la refuz, să-i înăbuşe flacăra dorinţei şi nevoia de el.

Ca şi cum i-ar fi sesizat gîndurile, gura lui Rigo se înăspri pe moliciunea gurii ei, gemînd tare, extatic, strivindu-i buzele, dinţii săi muşcîndu-i buza de jos, făcînd-o să simtă gustul sîngelui, dulce-amar, pe limbă. Însă ei nu-i păsa. Era atît de cuprinsă de emoţiile pe care le stîrnise în ea încît nu mai era în stare să gîndească, putea doar simţi cum el continua s-o sărute la nesfîrşit. Parcă

ar fi vrut să-i soarbă ultima picătură de vlagă din corp, lăsînd-o neputincioasă şi lipsită de apărare împotriva lui. Gura lui rătăcea pe obrajii şi tîmplele ei, arzînd-o, ca şi cum ar fi lăsat o rană deschisă în rătăcirea ei. Degetele lui împleteau şi răsuceau şuviţele încîlcite. Îşi lunecă buzele pe urechea ei şi-i linse lobul trandafiriu, făcînd să-i treacă o undă arzătoare de fiori prin corp, de la gîtul încordat şi pînă la inima ei secretă, topită, care se cutremură violent. În mod involuntar se strînse în el, doar pentru a se trezi şi mai electrizată de mîngîierea sexului lui de al ei.

— *¡Jesús! ¡Qué te quero!* Cît te doresc! şopti scrîşnit Rigo la urechea ei.

O alintă cu un potop de cuvinte spaniole, ca şi cum, în pasiunea lui, uitase să vorbească englezeşte - ori poate era doar faptul că propria lui limbă era mult mai expresivă pentru sentimentele sale decît a ei.

— *Me quiero perder en tí, estar dentro de tí, te chingar, enamorar a tí, vez y otra vez. En tus brazos, me olvido todo pero tí... la guerra, los Federales, las Villistas, tu esposo... todo pero mi venganza, mi venganza dulce, más dulce que siempre soñaba, porque tu eres mío, solo mío, por siempre jamás mio, querida. Nunca te soltará,*

no... nunca. Contigo, soy completo, mi corazón, mi alma...

Araminta nu înţelegea toate cuvintele, însă le intuia sensul pe cînd el o săruta din nou şi din nou, pînă cînd gura i se învinaţi, i se umflă, şi întregul corp îi deveni atît de sensibil încît cea mai uşoară atingere era chinuitoare. Îi ardea pielea în timp ce palmele lui îi alunecau pe umeri, diezmierdînd-o uşor, senzual. Apoi, dintr-odată, ochii lui se întunecară de dorinţă şi mîinile i se crispară. Grăbit, îi dădu bluziţa jos. Eliberaţi, sînii îmbobociţi izbucniră din închisoarea lor impetuoşi, dornici, etalîndu-se înaintea ochilor lui avizi, a gurii rîvnitoare, a degetelor dezmierdătoare. El acceptă cu înfocare invitaţia, palmele cuprinzînd şi strîngînd colinele gemene, ridicîndu-le spre buze. Gura lui încercui vîrful unuia din sîni, apoi al celuilalt, limba înălţînd şi întărind piscurile trandafirii care tremurau la fiecare nouă mîngîiere, trimiţîndu-i fiori prin tot corpul. Gemu de plăcere la dulcile senzaţii, dornică de şi mai mult.

Încheieturile captive se eliberară din legătura lor, şi mîinile i se ridicară spre umerii largi ai lui Rigo pentru a trage de pe ei boleroul. Tremurînd degetele i se agitară asupra butonilor cămăşii lui, luptîndu-se să îi descheie, sarcină îngreunată de

Rigo, care-i prinse mîinile şi-i săruta palmele înainte ca buzele sale să le găsească din nou pe ale ei, ca apoi să coboare pentru a-i regăsi sînii, sfîrcurile.

N-are să reuşească niciodată să-i descheie nasturii, gîndi Araminta, pe jumătate înnebunită de a-i simţi pieptul gol pe al ei, părul lui mătăsos pe sînii săi. Unghiile ei se înfipseră în pielea parţial dezgolită a pieptului lui, apoi prinseră şi traseră marginile cămăşii, făcînd să zboare restul nasturilor. Nici ea şi nici Rigo nu băgară de seamă şi nici nu le păsă cînd acestea se rostogoliră lîngă ultimele vestigii ale îmbrăcăminţii lor.

Goi şi gemînd se rostogoliră unul în braţele celuilalt pe pat, încoiăcindu-se şi zvîrcolindu-se împreună, pînă cînd sexul lui tare o găsi şi intră în ea atît de brusc, violent şi adînc încît îi tăie răsuflarea. Inspiră adînc, întretăiat, apoi respiraţia i se eliberă într-un strigăt încet, profund. Auzi suspinul, geamătul lui de plăcere; plăcerea de a se simţi în ea. Îl simţi ridicîndu-se încet, retrăgîndu-se, doar pentru a se cufunda apoi din nou, repede, înăuntrul ei. Respiraţia lui era fierbinte pe gîtul şi sînii ei, în timp ce gura o devora, îi sugea lacom sfîrcurile, le dezmierda cu

limba. Se arcui frenetic spre el; iar el se mişca în ea, cobora în spirale în adîncul ei, fiecare pătrundere mai puternică, mai profundă decît cea dinainte. Araminta începu să gîfîie în căutarea aerului şi se agăţă năvalnic de el, cu coapsele strînse în jurul coapselor lui, cu unghiile brăzdîndu-i pielea netedă, întunecată a spatelui, pînă cînd extazul pusese stăpînire pe ea cu o intensitate care se potrivea cu a lui. Apoi un flux de euforie se revărsă asupra lor, îi învăiui. Valuri nestăpînite de deliclu senzual pătrunséră în ei, fiecare mai puternic şi mai înalt decît cel dinainte, pînă se contopiră într-un enorm talaz insuportabilă.

Cînd totul se sfîrşise, Araminta se întinse tăcută în braţele lui Rigo, cuibărită la pieptul lui musculos,aşteptînd ca vagonul să înceteze să se rotească, iar inima ei să-i încetinească pasul. Mireasma dulce, de mosc a dragostei lor îi pătrundea în nări. Rigo şi cu ea se împerecheaseră ca animalele, gîndi ea, uşor şocată; nu exista altă

cale de a descrie aceasta. Şi fiecare clipă fusese o încîntare! Obrajii ei se înroşiră cînd realiză acest lucru, împurpurîndu-se încă şi mai mult cînd observă triumful şi satisfacţia în ochii lui întunecaţi. Cu siguranţă, nu va fi atît de arogant şi cutezător încît să-i ceară din nou...

— Este tentant *guerida?* spuse el tărăgănat, citindu-i gîndul. Dar de ce roşeşti, *mi gringuita*? Ah, în ţara ta, un gentleman - rosti cuvîntul uşor batjocoritor - nu vorbeşte despre astfel de lucruri unei lady, *ies verdad*? *Si* o lady... nu vorbeşte despre ele deloc. *Ay, caramba*! Această nebunie de *gringo*! N-am s-o înţeleg niciodată. Nu-i nimic de care să te ruşinezi, Araminta... în ceea ce se întîmplă între noi. E lucrul firesc între un bărbat şi o femeie. In Mexic, înţelegem aceasta. Aici, amor înseamnă viaţă; este totul, este singurul lucru pe care *haciendados* nu-l pot lua. Şi nimeni nu te poate lua. Am să ucid orice bărbat — chiar şi pe soţul tău Judd Hobart şi în special pe el — care ar îndrăzni să te atingă. Înţelegi, *querita?*

— Da... da, murmură ea tremurînd puţin la gîndul că Rigo o să ucidă pe cineva, chiar şi pe Judd, dîndu-şi acum seama cît de mult se lăsase în stăpînirea lui.

Chiar dacă nu s-ar fi îndrăgostit de el, ar fi

ţinut-o în captivitate oricum, după capitularea sa, gîndi Araminta.

— Totuşi, ceva te necăjeşte, *niňa, si*?

— *Si*... nu... vreau să spun. E doar faptul că, uneori, mă faci să mă simt atît de — atît de vulnerabilă şi... şi neajutorată în faţa ta, Rigo...

— Aşa cum şi eşti, declară el cu glas scăzut, cu ochii strălucind în timp ce, încet, se rostogoli peste ea şi o prinse sub apăsarea corpului său.

Cu o mînă de oţel îi prinse ambele încheieturi.

— Vezi cît de slabă şi fragilă eşti faţă de mine? Cît de uşor te pot face prizoniera mea?

Ţi coborî gura spre sînii ei, dinţii şi limba făcîndu-i să se încordeze şi să se întărească de dorinţă. Cînd îi înăiţă capul, un zîmbet insolent îi arcuia buzele.

— Cît de ascultător răspunde corpul tău la atingerea mea! Aşa vreau să te simţi.

Faţa lui întunecată, frumoasă, deveni deodată sobră şi ea ştiu că vorbeşte acum cu toată convingerea.

— Aşa am să te fac întotdeauna să te simţi, deoarece sînt convins că dacă n-am s-o fac, ai să-ţi pierzi respectul faţă de mine; şi acolo unde nu există respect, nu poate exista dragoste. Acest

lucru, îl ştii în inima ta, Araminta. O femeie ca tine, puternică, are nevoie de un bărbat şi mai puternic. Şi dacă nu are, îl va căuta în altă parte. Eram tînăr şi nepăsător odinioară - plecînd căiare pentru a deveni bandit şi lăsînd neprotejat ceea ce îmi aparţinea - şi am suferit din cauza asta. Acum, sînt mai vîrstnic şi mai înţelept. Am devenit un bărbat foarte gelos. Ceea ce este al meu, păzesc şi păstrez cu grijă şi nu las pe nimeni să îmi ia. Însă ceea ce iau de la tine, *guerida*, îţi înapoiez din plin, pentru că te iubesc, şi pentru că fie şi din acest motiv - deşi există şi nenumărate altele - n-am să-ţi fac niciodată în mod intenţionat vreun rău. *Te quero, mina! Dime... dime...* Ce alteva trebuie să-ţi mai spun?

—Nimic, şopti ea. Absolut nimic.

Şi, cînd din proprie voinţă, Araminta întinse braţele şi-l trase în jos spre ea, o iubi cu o tandreţe pe care nu o arătase mai devreme. Îi sărută pleoapele şi gura cu blîndeţe, apoi se apăsa încet în ea. Se întinseră împreună, piept lîngă piept, coapsă lîngă coapsă, atît de contopiţi încît nu se ştia unde se sfîrşeşte unul şi începe celălalt. Erau unul singur: nici un spaţiu între ei, nici un loc în inima ori în mintea lor pentru

altcineva. Corpurile lor se atinseră şi începură să se unduiască, cu buzele, limbile, mîinile preocupate, în timp ce afară, în orizontul îndepărtat, soarele arzător îşi începu lenta coborîre pe nesfîrşitul cer turcoaz.

Capitolul 18

Rigo îi dăruise un copil. Araminta ştia în sufletul său acest lucru, deşi încă nu-i spusese, pentru a nu fi trimisă, pentru protecţia sa şi a copilului, departe de război şi de front, la Casa Grande, proprietatea lui din Mexic. În aparenţă bunicul ei nu o credea moartă. Conform ultimelor *rapoarte primite* de la reţeaua de spioni şi informatori ai lui Rigo, Noble Winthrop pusese să fie tipărite şi împrăştiate peste tot în Texas şi în nordul Mexicului afişe, *oferind* o recompensă de cinci mii de dolari pentru eliberarea ei ori pentru orice informaţie care să ducă la aflarea şi salvarea ei. Pe deasupra angajase patru mercenari

profesionişti, care, chiar acum, erau în căutarea ei, undeva prin Mexic, bănuia Rigo.

Desigur, pistolarilor le-ar lua timp să-i dea de urmă, în special cu armata lui Villa în mişcare. Cîţiva soldaţi dintre cei mai buni de-ai lui Rigo fuseseră trimişi pentru a-i găsi pe *gringos* ca să pună capăt nesăbuitei lor urmăriri. Acest lucru, mai mult ca oricare altul, îl determinase să aranjeze trimiterea vagonului său privat de cale ferată de la El Paso la Ciudad Jimenez. Din momentul în care păşise în el deveni prizoniera celor trei încăperi, cu porunci stricte din partea lui Rigo de a nu se duce afară fără a-l avea pe el aiături. Pentru a se asigura că ea îi urmează ordinul, postase doi oameni de pază în afara vagonului de cale ferată, cîte unul pe fiecare platformă din cele două capete pentru a o împiedica să iasă pe oricare din uşi. Rigo nu scăpă din vedere nici faptul că, în timp, s-ar putea împrieteni cu santinelele şi, prin vorbe dulci să-i determine să o

lase să iasă. La fiecare patru ore, mai puţin noaptea, cînd el însuşi era împreună cu ea şi nu era nevoie de pază, gărzile se schimbau şi apăreau noi figuri care o supravegheau. Nu avea nici o şansă reală dacă s-ar fi decis să încerce să-i abată de la poruncile lui Rigo.

Deşi se tînguia datorită forţatei ei sechestrări şi, odată, după o deosebit de lungă şi plicticoasă zi, chiar îl blestema straşnic pe Rigo pentru aceasta, fără îndoială că înţelegea insistenţa lui de a i se da ascultare şi, în silă, o respecta şi accepta în cea mai mare parte. Pentru a scăpa de plictiseala scurgerii orelor, îşi stabili un program pe care îl urma cu destulă regularitate astfel încît să aibă în permanenţă cu ce să-şi ocupe timpul.

În fiecare dimineaţă, după ce Rigo făcea dragoste cu ea, Araminta se scula şi pregătea micul dejun, în timp ce el citea ziarele, atunci cînd le avea, rapoartele de la oamenii săi ori mesajele de la Villa. După ce mîncau, Rigo se spăla, se

îmbrăca şi pleca. Cînd termina cu propria ei toaletă, Araminta îşi aducea jurnalul, blocul de desen şi creioanele la masa ei de lucru şi începea să scrie şi să deseneze pînă la ora siestei, cînd lua prînzul, singură sau cu Rigo dacă el reuşea să-şi găsească timp.

După prînz, Araminta se dezbrăca şi se culca pentru a încerca să scape de cea mai rea perioadă de arşiţă a zilei. Uneori, Rigo era acolo şi făceau dragostea. Apoi se ducea gol în salon ori în baie, pentru a aduce vin care să le potolească setea. Araminta îl privea cum se mişcă, admirîndu-i torsul puternic, musculos de sub cearşaful cu care se acoperea cu modestie, spre marele lui amuzament. Apoi, dacă nu era presat de timp, cu o privire obraznică şi lucind de drăceşti intenţii, îi zîmbea insolent şi smulgea cearaful din încleştarea ei şi începea să o gîdile şi s-o necăjească, pînă cînd, copleşită de rîs şi dorinţă, îi cerea mila şi... mai mult decît atît.

După somnul de prînz, Araminta îşi termină lucrul la jurnal şi la mapa de desen, punîndu-le deoparte pentru ca Rigo să-l examineze la întoarcerea sa, ceea ce el făcea oricît de tîrziu ar fi fost şi oricît ar fi fost de obosit. Cina cu el dacă nu luase masa de seară cu Villa şi ceilalţi ofiţeri,

ori, mai adesea cu trupa. După aceea, dacă nu era tîrziu, ea şi cu Rigo jucau şah sau cîntau la chitară, apoi mergeau la culcare şi din nou făceau dragoste înainte de a adormi. Dacă apetitul lui Rigo nu era ieşit din comun, concluziona Araminta, fetele de la Şcoala de Fete a lui miss Stamdvish nu ştiau ce vorbesc atunci cînd şopteau că o soţie nu trebuie să-şi facă griji că va fi *plictisită* mai mult de o dată pe săptămînă de soţul ei, şi asta cu singurul scop de a obţine motenitoril

Singurele întreruperi ale acestei rutine erau momentele cînd Rigo o lua cu el pentru a-l însoţi undeva ori cînd era vizitată de vreuna din prietenele pe care şi le făcuse printre femei. Cît timp Rigo nu era prezent, nici unui bărbat nu-i era, desigur, permis să intre. Uneori, o lua cu el la arena de lupte de cocoşi, pe care Villa o frecventa aproape în fiecare după-amiază, punînd propriile sale păsări să lupte şi încurajîndu-le cu mare entuziasm. Serile, Villa şi cei cîţiva *amigos* ai săi

căutau o speluncă de joc pentru că, în vreme ce generalul nu fuma şi nici nu bea, îi plăcea în schimb să joace *faro*. Dimineaţa, din cînd în cînd, Villa trimitea cîte un curier rapid după Luis Leon, faimosul toreador, şi telefona personal la măceiărie, pentru a obţine un taur fioros. Apoi călăreau cu toţii pînă la cel mai apropiat parc din lut, unde, după ce un grup de *gaucios* despărţiseră taurul de cireadă şi îi piliseră îngrozitoarele coarne ascuţite, Villa, Leon şi alţi bărbaţi curajoşi care doreau, inclusiv Rigo, luau capele roşii de matador şi păşeau în arenă. Leon, care era profesionist, lupta expert şi prudent, însă Villa lupta cu taurul cu atîta nesăbuinţă încît Araminta, privind de pe margine, începu să creadă că era maniac în aceeaşi măsură ca şi Fierra. Cînd fiara sforăind, cu coarnele aplecate, îl împungea pe Villa din spate, literalmente măturînd cu el arena, acesta reuşi în cele din urmă să se întoarcă şi să încleşteze capul taurului încercînd să îngenunchieze bestia înainte ca alţi cîţiva să dea fuga în arenă pentru a prinde coada taurului ca să-l tragă mugind, înapoi. Toţi bărbaţii, chiar şi Rigo, considerau acest lucru o mare distracţie, însă pentru Araminta era sminteaiă curată şi se minuna că nimeni nu fusese ucis. Începu să

creadă că sînt toţi nebuni, cu desăvîrşire ţicniţi.

Lui Villa, de asemenea, îi plăcea să danseze. De fapt, cînd armata începuse să mărşăluiască spre Torreon se oprise pentru scurt timp la Ciudad Carmago pentru a lua parte în calitate de cavaler de onoare la nunta unui prieten. Potrivit zvonurilor, dansase fără oprire timp de două zile şi ajunsese pe front înaintea celorlalţi fără să fi dormit deloc în tot acest timp — ceea ce fără îndoială explica în parte îngăduinţa sa faţă de sosirea cu întîrziere a lui Rigo.

Villa era tot atît de nonconformist şi pe cîmpul de bătaie. Pînă acum, nici o armată mexicană nu se îndepărtase de baza ei de operaţii, rămînînd întotdeauna lîngă calea ferată şi trenurile de aprovizionare. Villa fusese primul general care se gîndise vreodată ca temporar să lase femeile în urmă pentru a face presiuni înainte într-un marş de cavalerie. Făcu aceasta la Gomez Palacio, chiar lîngă Torreon, terorizînd duşmanul atunci

cînd îşi părăsi baza de operaţiuni şi-şi conduse întreaga armată pe cîmpul de luptă. Ca rezultat, Gomez Palacio fusese repede părăsit şi, puţin după aceea, în septembrie, Torreon căzu. Victoria fu de scurtă durată, totuşi, pentru că în acest timp se primi ştirea că vechiul inamic al lui Villa, generalul Pascual Orazco, părăsise împreună cu uriaşa sa armată Ciudad de Mexico şi pornise spre nord, către Torreon. În faţa ameninţării, Villa fu silit să se retragă. Însă nu se retrase pur şi simplu, ci, o lună mai tîrziu, îşi deplasă armata pe linia ferată şi atacă Chihuahua City.

Araminta se convinse că poartă copilul lui Rigo. Îşi pierduse ciclul lunar şi observase că trupul i se modifica pentru a permite creşterea copilului în el. Încă nu-i spusese lui Rigo, însă se gîndi că în curînd va trebui s-o facă. El îi cunoştea prea bine corpul pentru a nu remarca uşoara umflare a sînilor, uşoara întunecare a sfîrcurilor, vaga rotunjire a pîntecelui. Trebuia să se

examineze cu atenţie în oglinda din dormitor pentru a vedea aceste lucruri; însă un bărbat atît de intim cu ea, atît de obişnuit să-i cuprindă posesiv sînii în palme şi să-i sugă cu înflăcărare sfîrcurile, să-i lunece încet mîna în josul pîntecului ei pînă la coapse, cu siguranţă că va băga de seamă. N-o încercase nici o senzaţie de rău , doar o incredibilă stare de oboseală, astfel încît dormea şi mai mult în timpul orelor de siestă, şi lucrul ei suferea din acest motiv — cu toate că nu credea ca Rigo să observe; era o scriitoare lentă, grijulie şi treceau uneori zile şi chiar săptămîni înainte de a finisa un articol şi de a completa desenele care-l însoţeau. Şi el n-o grăbise niciodată să le termine. Araminta era pentru întîia oară bucuroasă să călătorească în vagonul de cale ferată şi nu călare.

Timp de cinci luni de zile, *villistas*-ii asaltară fără succes Chichuahua City, astfel încît lui Orazco trebuie să-i fi părut că visul său de a-l înfrînge pe

vechiul său dușman era aproape de împlinire. Araminta abia își putu imagina șocul lui atunci cînd, trezindu-se într-o dimineață, descoperi că Villa îl păcălise din nou furișîndu-se în jurul orașului, sub acoperirea întunericului, pentru a ataca noaptea. Pentru că nu avea suficiente vagoane pentru a-i transporta toate trupele, Villa îl luase prin surprindere și capturase, La Terrazzas, un tren al Federalilor, care fusese trimis spre sud de către generalul Castro, comandantul Federalilor din Ciudad Juarez. Apoi, realizînd că tot nu are suficiente vagoane, Villa avusese neruşinarea de a-i telegrafia lui Castro, informîndu-l în mod fals că locomotiva se stricase la Moctezuma și cerîndu-i să trimită o altă locomotivă și cinci vagoane de tren. Villa folosise numele colonelului care fusese ambuscat în trenul Federal. Castro expediase imediat un nou tren. După aceasta, Villa îi telegrafiase din nou, de această dată raportînd că firele fuseseră tăiate între Chichuahua City. Naivul Castro trimise răspunsul că, după părerea sa, colonelul federal ar trebui să se întoarcă imediat la Ciudad Juarez. Villa se năpusti asupra orașului de frontieră, continuînd cu neobrăzare să trimită tot timpul telegrame înșelătoare. Aflînd în cele din urmă de sosirea lui Villa

şi dîndu-şi seama cît de inteligent şi în ce mod neruşinat fusese amăgit, Castro părăsise în ascuns Ciudad Juarez, fără măcar să-i informeze garnizoana de plecarea sa. După o scurtă bătălie decisivă, Villa capturase oraşul, aproape fără să tragă un foc.

În Ciudad Juarez, atît de aproape de graniţă şi în acest fel de El Paso, prima tentativă de a o smulge pe Araminta din încleştarea lui Rigo veni pe neaşteptate. Era noiembrie. Trecuseră şase luni de cînd plecase de la High Sierra, fără a trimite vreun cuvînt bunicului ei. Ştiind că era bolnav înainte de căsătoria ei, roasă de un crescînd sentiment de vinovăţie pentru cît de îngrijorat trebuia să fie de sorta ei, îl rugase pe Rigo să-i permită să-l înştiinţeze prin telegraf că trăieşte şi e bine.

— Te rog, Rigo, îl implorase ea stăruitor, nu-mi refuza aceasta, mai ales că e singurul lucru pe care ţi l-am cerut vreodată. E un om bătrîn şi în

ciuda presiunii pe care a exercitat-o pentru a mă căsători cu Judd, sînt convinsă că în adîncul inimii sale, ţine la mine şi-mi doreşte binele.

—Asta n-o pot crede *nina*. Dar, odată ce pare să însemne atît de mult pentru tine, mîine plecăm din Ciudad Juarez spre Sierra Blanca. Însă numai de data asta, *quierida*, o preveni el. Aşa cum am spus deja: ceea ce este al meu, am de gînd să păstrez şi n-am să permit nimănui, nici măcar bunicului tău să îmi ia.

Astfel că Rigo o însoţi la staţia de telegraf din gară, unde Araminta îi dictă mesajul iar el îi ordonă telegrafistului de serviciu să-l expedieze. Textul nu era atît de lung cît ar fi dorit ea, deoarece, cu faţa împietrită şi implacabilă, Rigo îl cenzură neîndurător, permiţînd ca doar cîteva cuvinte să fie trimise pe fir. *Bunicule, te rog să nu-ţi faci griji în privinţa mea. Sînt în viaţă şi bine.* La aceasta, în ciuda obiecţiilor ei, el adăugă: *Dar am să rămîn astfel doar dacă ai să-ţi retragi recom-*

pensa pe care o oferi şi ai să-i rechemi pe oamenii pe care i-ai angajat pentru a mă salva. Araminta.

—E un lucru crud şi inutil! insistă ea, muşcîndu-şi buza de jos pentru a potoli subitul tremur, la această reacţie atît de dură, atît de neîndurătoare a lui Rigo ca *bandolero.*

Şi spiritul ei de independenţă, care fusese înăbuşit de captivitate şi înmuiat de dragoste, începu să se trezească la viaţă.

— Nu, nu este, reproşă el, cu o undă de asprime în voce. Bunicul tău trebuie să afle că nu are nici o şansă să te recupereze, că eşti iremediabil pierdută pentru el —pentru totdeauna! E o bunăvoinţă de neînchipuit, te asigur, că îi permit să afle că eşti în viaţă! N-am nici un sentiment faţă de Noble Winthrop şi nici el faţă de mine.

— Cel puţin poţi fi sigur de completa realizare a răzbunării faţă de Judd, sublinie Araminta,

— Poţi fi sigură că este singurul motiv pentru care-ţi îndeplinesc cererea, *quierida*, replică Rigo la fel de rece, cu ochii lucind la fel de duri şi înguşti ca atunci cînd era prizoniera lui.

— Oh! gemu ea, la fel de copleşită şi speriată ca şi cum ar fi fost pălmuită.

Toată dragostea pe care o împărtăşiseră

părea redusă la o iluzie şi Rigo deveni în ochii ei un seducător arogant care o ademenise pentru a o supune.

— Nu mă privi în felul acesta —ca şi cum aş fi proprietatea ta. Crezi că voinţa şi mintea mea se topesc la simpla ta atingere?

— Nu cred.

Încet, fără grabă, ochii lui îi cutreierară corpul din creştet pînă în tălpi înainte de a se aţinti din nou pe faţa ei îmbujorată de ofensă şi supărare.

— Ştiu, *gringuita*.

Rosti ultimul cuvînt dispreţuitor, cu un zîmbet sardonic pe buze. Acest lucru o înfurie pe Araminta într-atît încît, înainte ca Rigo să-şi dea seama ce are de gînd, se năpusti pe lîngă el şi ieşi din staţia de telegraf ca o furtună, izbind în urma ei uşa cu atîta furie încît era să-i facă ţăndări geamul.

— Araminta! strigă el înfuriat, repezindu-se cu paşi mari în urma ei, ştiind că împinsese lucrurile prea departe.

În inima lui simţea acum doar o teribilă remuşcare dar şi un subit, ascuţit fior de teamă — era singură pe străzile din Ciudad Juarez, printre soldaţi rebeli necunoscuţi.

— Araminta!

În urma sa, ea îl auzi strigîndu-i numele şi privi

în spate. Îl văzu alergînd după ea, împingînd şi dînd deoparte cu brutalitate pe oricine îi stătea în cale. Furia ucigaşă îi schimonosea faţa şi expresia lui o îngrozi. La gîndul că el îşi va dezlănţui asupra ei întreaga forţă şi furie a pătimaşului său caracter latin se sperie şi începu să alerge cu disperare. Voia să ajungă la vagon şi să se încuie în dormitor pînă cînd mînia lui se va răcori. Însă nu mai fusese niciodată în Ciudad Juarez şi acum, speriată şi confuză, nu-şi mai amintea drumul pe care veniseră la staţia de telegraf. Oriunde privea, erau lumini de cale ferată şi trenuri lungi, nedesluşite. Totul era un haos. Soldaţii rebeli erau pretutindeni, încărcînd în vagoane armele, muniţiile şi restul proviziilor pe care Villa, Rigo şi alţi *bandoleros* experimentaţi le introduseseră peste graniţă prin contrabandă din El Paso, iar alţii conduceau spre rampe cai nervoşi, sforăind şi nechezînd, pentru a-i urca în vagoane.

Araminta observă cu uşurare ceea ce crezu a fi micul vagon roşu al lui Villa. Gîndindu-se că acesta îi va oferi cel puţin un temporar refugiu, că, desigur, Villa o va apăra în faţa lui Rigo, chiar şi numai pentru că generalul şef al *villistas*-ilor ştia că articolele sale din *Record* ajutau la schimbarea opiniei publice din Statele Unite împotriva prohibiţiei preşedintelui Wilson.

Se năpusti orbeşte spre vagon. Nu văzu calul lui Ernesto Urbino îndreptîndu-se spre ea. Acesta fusese unul dintre mulţii ei paznici, pe care Rigo, dispiăcîndu-i felul în care omul o privea, îl înlocuise. Urbino, care aşteptase pînă acum s-o poată răpi, se aplecă, o prinse, aruncînd-o cu faţa în jos pe şaua calului său.

Araminta strigă îngrozită. Strigătul ei pătrunzător sfîşie ca ghearele ascuţile ale unui şoim inima lui Rigo în timp ce o vedea, neputîncioasă, dusă departe. Avea puţine şanse de a scăpa. O ţinea chinuitor; oblîncul înalt îi intra dureros în stomac, cu fiecare smucitură, capul lovindu-i-se neputincios de scara dreaptă a lui Urbino.

— Hei, soldat! Descalecă imediat! ceru imperativ Rigo repezindu-se la cel mai apropiat căiăreţ pe care-i căzu privirea.

— *Pronto! Andale, andale!* răcni el.

Înnebunit, luă calul, aruncîndu-l din şa pe sărmanul tînăr înainte de a sări el însuşi în ea.

— *S-s-i general*, se bîlbîi soldatul cu teamă, întrebîndu-se ce făcuse pentru a deveni ţinta mîniei lui *El Salvaje*.

Rigo înfipse fără milă pintenii în coastele calului şi se repezi furios pe urmele lui Urbino, care acum galopa pe străzile oraşului, făcînd oamenii să strige, să blesteme şi să fugă grăbiţi din calea sa, pentru a evita să fie călcaţi în picioare, mai întîi de Urbino şi apoi de Rigo care venea în urma lui prin străzile înguste, întortocheate.

În cîteva minute, Urbino ieşi din oraş cu Rigo pe urmele sale, ştiind cu certitudine că Urbino se îndreaptă către graniţă. Dacă reuşea să treacă Rio Grande spre Texas, Araminta era pierdută. O va lăsa în mîinile bunicului ei, Noble Winthrop, sau, mai rău, într-ale lui Judd Hobart, pentru cele

cinci mii de dolari recompensă oferite pentru ea. Rigo ar ucide-o cu mîna lui înainte de a permite să se întîmple acest lucru!»

Smucind brusc frîul calului şi trăgînd din tocul de la şa carabina tînărului soldat, duse arma la umăr, ochi cu grijă şi trase. Glonţul porni şi nimeri mai jos de ţintă, lovind calul lui Urbino în coapsa stîngă. Nechezînd în agonie, animalul se împiedică şi se clătină, făcînd un pas, apoi încă unul, înainte de a se prăbuşi şi se rostogoli greoi, aruncîndu-i pe Araminta şi pe Urbino de pe spatele lui. Încă nechezînd sfîşietor, se zbătu cu putere, agitîndu-şi copitele, apoi, liniştindu-se, cu răsuflarea chinuită, din ce în ce mai slabă, rămase nemişcat.

Urbino sărise din şa imediat ce simţise că animalul fusese lovit. Însă Araminta rămase întinsă acolo unde căzuse, ameţită şi scîncind, cu capul vîjîind şi sîngele pulsînd datorită impactului. Şocată de chinuitoarea şi fantastica cursă şi de prăbuşirea calului, mintea îi era neclară şi nu-şi dădea

nici măcar seama dacă este rănită. Într-un obscur colţ al creierului ei, se ruga cu disperare în timp ce zăcea pe pămîntul dur al deşertului, să nu i se fi întîmplat ceva copilului dinăuntrul pîntecelui ei. Confuz, simţi mîna lui Urbino încleştată dureros pe încheietura ei, trăgînd-o cu brutalitate în sus. În acel moment, mînia învinse groaza. O ceaţă roşie i se întinse în faţa ochilor; un clocot înspăimîntător îi sună în urechi, şi păru să-şi piardă în întregime stăpînirea de sine. Ca şi cum puţina judecată pe care şi-o păstrase ar fi părăsit-o, deveni deodată tot atît de furioasă ca un cîine cuprins de turbare, atacîndu-l nebuneşte pe Urbino, condusă de nestăpînitul, orbul, primitivul instinct matern.

Într-atît era de mare isteria, agitaţia ei, încît nici nu simţi loviturile, cînd Urbino o pălmui cu putere, aruncîndu-i capul pe spate şi trîntind-o jos. Era doar vag conştientă de pistolul pe care-l scoseşe Urbino şi-l atacă din nou cu frenezie, nebunia dîndu-i puteri supranaturale. Urbino, luat prin surprindere, îşi pierdu echilibrul şi căzu, trăgînd-o pe Araminta după el. Ea înşfăcă revolverul şi trase un foc, în timp ce amîndoi se rostogoleau înlănţuiţi pe pămîntul întărit de soare. În cele din urmă, cu o smucitură crudă şi feroce,

Urbino o dădu deoparte, doar pentru a deveni ţinta unui şi mai fioros adversar. Rigo îşi opri calul în spume lîngă el, sări din şa şi izbi cu piciorul pistolul din mîna lui Urbino, făcînd ca arma să zboare departe.

Cu agilitatea şi îndemînarea reflexelor unui animal, Urbino ţîşni în picioare şi-şi trase de la brîu cuţitul de vînătoare. Tot atît de rapid, Rigo îşi scoase din cizmă un cuţit cu două lame, fiecare dintre ele, ascuţită, curbată, la capetele unui mîner subţire de os, scînteind sîngeros în lumina soarelui. Rigo răsuci cuţitul între degete, aruncîndu-l şi prinzîndu-l din nou, cu o smucitură a mîinii stîngi. Această tehnică îl alertă pe rivalul său, făcîndu-l să-şi dea seama cu ce bărbat cumplit şi periculos avusese îndrăzneala să se înfrunte.

— Asta este loialitatea faţă de comandantul tău, Urbino? mîrîi Rigo, cu faţa întunecată de un gînd ucigaş. Să-i furi femeia?

— Cinci mii de dolari gringo taie o mulţime de legături de credinţă, *general*, replică batjocoritor Urbino, însă rînjetul lui larg, înşelător, nu-i atinse ochii negri, plaţi.

— Şi acest cuţit a tăiat o mulţime de gîturi, Urbino. Spune-ţi rugăciunea şi pregăteşte-te să mori, *amigo*.

În ciuda soarelui care strălucea în înaltul cerului, lamele păreau să aibă propria lor lucire rece, în timp ce cei doi bărbaţi începură să se învîrtească precauţi unul în jurul celuilalt. Uşor apiecat înainte pentru a-şi proteja pieptul şi mijlocul de cuţitul adversarului, cu braţele întinse ca pentru a-şi păstra echilibrul, fiecare părea să danseze. Araminta, în timp ce se ridica de la pămînt, se gîndi, încă ameţită, că cei doi păreau să execute o macabră parodie a unui balet pe care îl văzuse cîndva la teatru. Armele şfichiuiau aerul, scoţînd sunete şuierătoare.

Faţa urîtă, neliniştită a lui Urbino era acoperită de transpiraţie. Rigo semăna cu un diavol în timp ce, cu o rapiditate de fulger, răsucea acel formidabil cuţit şi-l arunca dintr-o mînă în alta, nelăsîndu-şi adversarul să ghicească dacă va lovi cu mîna stîngă ori cu cea dreaptă. Araminta îl văzuse din cînd în cînd pe Rigo făcînd astfel de exerciţii, însă niciodată cu o asemenea rapiditate;

incredibila lui abilitate părea supraomenească.

Jocul de-a şoarecele şi pisica pe care-l jucau îi măcina lui Urbino nervii. Dorea acum ca lăcomia lui pentru banii de recompensă să nu se fi dovedit niciodată mai mare decît teama sa de *El Salvaje*. Să nu fi îndrăznit niciodată să o răpească pe *la gringa*, frumoasa americancă blondă a generalului. În mod evident, generalul era obsedat de ea pînă la nebunie şi un *hombre macho y loco* e în stare de orice! Acum, nu doar că pierduse dolarii gringo, dar poate chiar şi viaţa. Trebuia să se mişte repede, înainte ca nebunul de general să se apropie de el şi să fie prea tîrziu!

Lingîndu-şi buzele uscate, Urbino se năpusti înainte, repezindu-şi cuţitul spre pîntecele lui Rigo. Agil ca o panteră, Rigo ţîşni înapoi, regăsindu-şi fulgerător echilibrul; şi cînd Urbino, incapabil să se redreseze, se poticni pe picioare, Rigo făcu o rană lungă în corpul lui. Mîna lui Urbino pipăi într-o parte şi descoperi cu uimire că într-adevăr fusese tăiat. Vederea sîngelui pe degetele sale îl înnebuni. În mod nechibzuit, atacă din nou şi Rigo tăie o altă crestătură roşie în carnea lui Urbino. O dată şi încă o dată, Rigo îşi ciopîrţi adversarul, pînă cînd pieptul şi abdomenul acestuia deveni o încrengătură de linii sta-

cojii, ude, pe cămaşa ţărănească pe care o purta pe sub cartuşierele încrucişate.

Araminta reuşise să se ridice. Capul şi stomacul o dureau intens de la loviturile primite: avea julituri la încheietura mîinii de care Urbino o înşfăcase şi faţa îi ardea unde o păimuise cu atîta brutalitate. Cu mîini tremurătoare, îşi strînse resturile cămăşii sfîşiate, şi se rugă fără cuvinte ca Rigo să iasă învingător.

Privi din nou satanica lamă ridicîndu-se. Luci ca o oglindă în soare, apoi, deodată, se repezi, tăie gîtul lui Urbino, retezîndu-i vena jugulară. Sîngele ţîşni caid pe pielea şi hainele lui Rigo. Un sunet oribil, gîlgîitor ieşi de pe buzele lui Urbino în timp ce se lăsa încet pe genunchi, apoi se prăbuşi înainte, cu faţa în ţărînă, mort.

Pentru un moment, Rigo rămase în picioare, nemişcat, cu cuţitul într-o mînă, cu sîngele prelingîndu-se încet pe mîner. Apoi îngenunchie şi, cu mişcări rapide, şterse arma de spatele cămăşii lui Urbino. Strecură din nou lama în teaca de piele neagră din cizma înaltă. Ridicîndu-se, merse cu paşi mari la Araminta şi-i prinse corpul tremurător în braţe, strîngînd-o la piept şi-i mîngîie blînd părul în timp ce ea suspina încet.

— Eşti rănită? *Quierida*, eşti rănită? Lasă-mă să văd, îi ceru el cînd ea scutură în tăcere din cap fără să-l privească.

Cuprinzîndu-i bărbia, o făcu să îşi ridice faţa spre el, blestemînd cumplit în spaniolă cînd văzu juliturile umflate care-i brăzdau pielea.

— *Sangre de Cristo! Qué bastardo! Qué hijo de la puta! I Maldito sea! Maldito sea al diabolo! Espero que su alma miserable se pudra en inferno!*

Apoi, vocea i se înmuie cînd fredonă:

— *Ay, pobre niña. Lo siento, lo siento. Está bien, este bien. El es muerto.*

Cu tandreţe, îi sărută lacrimile de pe obraji, strîngînd-o în braţe pînă cînd în cele din urmă, încetă să mai tremure. Atunci, mîna lui Rigo

alunecă uşor spre pîntecele ei.

— *El niño... esta bien*? Copilul... e bine?

— Ştii... de copil? şopti Araminta, pe jumătate temătoare ca el să nu fie supărat că nu i-a spus despre copilul pe care-l purta.

Însă cînd îşi ridică privirea şi-i întîlni ochii întunecaţi care o priveau, văzu că erau aprinşi de o nespusă biîndeţe, înflăcăraţi de dorinţă şi veneraţie.

— Chiar ai crezut că nu ştiu, *querida*? Eu... care-ţi cunosc trupul tot atît de bine ca şi pe-al meu? Multe nopţi am stat culcat lîngă tine şi am aşteptat să-mi vorbeşti, să-mi împărtăşeşti aceste fericite noutăţi. De ce ai păstrat tăcerea? Poate pentru că deşi spui că mă iubeşti, există o parte a ta care încă mă urăşte? Poate pentru că nu vrei... nu vrei ca în tine să crească un copil al meu, Araminta? Îţi e ruşine, *gringuita* că va fi o corcitură? Un nelegiuit, un bastard... ca mine?

Gîndul la aceste lucruri îl rănea adînc; putea spune asta după bruştele umbre care-i întunecau ochii.

— Nu, oh, nu, Rigo. Nu m-am gîndit la nici unul dintre aceste lucruri groaznice, mă auzi? Bineînţeles că te iubesc! Bineînţeles că vreau copilul tău! Copilul nostru! Cum poţi să crezi că nu-l

vreau? Doar că m-am... m-am temut că tu... ai să mă trimiţi de aici... la casa Grande.

— Casa Grande? Asta ai crezut? *Ay, caramba!* Nebuna mea *corazón*, îi zîmbi apoi cu tristeţe, scuturînd din cap, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, aş vrea să fac un lucru ca ăsta? Pentru că lupt pentru Revoluţie, Federalii au pus stăpînire pe Casa Grande cu luni în urmă şi chiar acum o folosesc drept bază de operaţii. Dacă *n-ar* fi Casa Blanca, aş fi la fel de sărac, ca ultimul om din Mexic.

— Oh, rosti ea surprinsă şi ruşinată. Nu, nu ştiam. Îmi pare rău.

— *Si*, aşa cred, *niña*. Ei bine, aveam de gînd să te bat pentru că ai fugit de la staţia de telegraf.

La auzul acestui lucru, deodată ochii ei se măriră şi faţa îi deveni palidă pentru că, într-adevăr, uitase totul despre cearta lor de mai înainte. Rigo se întrerupse, încruntîndu-se întunecat.

— Glumeam doar, *querida*, deşi, acum, cu adevărat sînt grozav de tentat să te bat pentru că ai crezut că aş putea fi în stare vreodată s-o fac! În special cînd eşti *encinta*! Pot să am o mulţime de defecte, dar nu sînt o asemenea brută!

— *Dios mia!* Cum ai putut măcar să crezi că aş putea face aşa ceva? Niciodată nu am fost mai

înspăimîntat ca atunci cînd l-am văzut pe Urbino aruncîndu-te pe şaua sa şi fugind, însă acum, înţelegi de ce nu trebuie niciodată să mai fii atît de nebună şi să fugi de mine, oricît de supărată ori de speriată ai fi? Nu cred că ţi-am dat vreodată un motiv real să te temi de mine, şi-ţi spun aici şi acum că singurul lucru care ar putea să determine asta ar fi descoperirea faptului că mi-ai fost vreodată necredincioasă. Cît despre telegrama către bunicul tău... ei bine, nu vezi acum de ce am adăugat ceea ce am adăugat? Doar pentru protecţia ta fac astfel de lucruri, pentru a te apăra, Araminta. Urbino nu este singurul om din Mexic ce ar putea fi tentat de dolari şi, în afară de cazul în care ai vreo dorinţă ascunsă da a te întoarce la Judd Hobart, ai să mă asculţi în privinţa asta. Dacă nu pentru tine, cel puţin pentru copil. Probabil doar din mila lui Dumnezeu nu l-ai pierdut!

— Da, ştiu, răspunse ea jalnic, pedepsită şi pocăită, pentru că, în inima ei, ştia că doar propria ei nebunie făcuse posibilă răpirea de către Urbino.

— Atunci, vino! Se face tîrziu şi trebuie să ne întoarcem în tabără.

Spunînd acestea, Rigo se duse spre cadavrul lui Urbino, alungînd impasibil vuiturii care deja

coborîseră. Lăsîndu-se jos, începu să-i strîngă armele şi muniţia, pentru că acestea erau tot atît de preţioase ca şi aurul pentru *villistas*. După ce termină de adunat ceea ce era de valoare, Rigo se întoarse către calul căzut. Animalul nu era rănit mortal şi în cele din urmă reuşi să-l ridice în picioare şi-i legă frîul de oblîncul propriei sale şei. Încălecă pe celălalt cal, luînd-o şi pe Araminta. În tăcere, porniră călare către Ciudad Juárez.

Capitolul 19

—E încă în viaţă, şi-n tot acest timp el a ţinut-o prizonieră.

Winthrop vorbea cu glas tare în biroul său pustiu, în timp ce privea în jos, la telegrama care zăcea pe masă.

Bunicule, te rog să nu-ţi faci griji în privinţa mea. Sînt bine... Nu exista nici o îndoială în mintea sau inima lui Noble că Araminta însăşi trimisese telegrama... Pentru că Del Castillo nu s-ar fi obosit cu un astfel de mesaj. *Dar am să rămîn astfel doar dacă ai să-ţi retragi recompensa pe care o oferi şi ai să-i rechemi pe oamenii pe care i-ai angajat pentru a mă salva.* Da, în această parte a telegramei, Noble putea distinge mîna lui Del Castillo. Cu toate că mesajul, în unele privinţe îl liniştea pe Noble, în altele îl tulbura profund. De ce nu: *Lasă baltă recompensa şi cheamă-ţi oamenii, ori îţi ucid nepoata*? Doar

acest lucru ar fi fost deajuns. Nu, cuvintele din această telegramă erau ale unui bărbat căruia îi păsa de Araminta, cel puţin destul pentru a-i permite să liniştească gîndurile negre ale unui om bătrîn, să-i dăruiască pacea de a şti că este încă *în viaţa... şi bine*. Aceste două cuvinte spuneau cît volume întregi. De ce nu doar: *sînt în viaţă? Sînt în viaţă, bunicule, dar mai bine aş fi moartă, aşa că trebuie să te obişnuieşti să mă consideri astfel. Ta rog să nu-ţi faci griji în privinţa mea. Sînt bine; e în ordine, bunicule, şi chiar dacă, da, Rigo del Castillo a devenit amantul meu, ţine destul de mult la mine pentru a mă păstra lîngă el şi să-mi permită să trimit această telegramă, pentru a-ţi uşura neliniştea. Viaţa mea aici în Mexic nu-i atît de îngrozitoare. E mai bine decît să fiu moartă, bunicule; nu e mai rău decît să fiu mireasa lui Judd Hobart. De aceea nu m am sinucis. Dar am să rămîn astfel doar dacă ai să-ţi retragi recompensa pe care o oferi şi ai să-i rechemi pe oamenii pe care i-ai angajat pentru a mă salva. Nepoata ta trăieşte în mîinile mele, bătrîne, şi pentru că îmi satisface plăcerile, nu am de gînd să renunţ încă la ea. În acest timp, pot să fiu bun cu ea - sau nu. Depinde de tine, bătrîne. Tu decizi.*

Toate acestea Noble Winthrop le putea citi în conţinutul telegramei nepoatei - expediată lui şi nu lui Judd. Şi asta, la fel, spunea multe... *Judd, nu te iubesc; nu te-am iubit niciodată. M-am căsătorit cu tine doar pentru că asta a fost dorinţa bunicului meu. Si acum, deşi încă trăiesc, sînt moartă pentru tine. Imi dau seama de asta.*

Hobart, dușmanul meu, mireasa ta este a mea; socotelile sînt încheiate. Știi lucrul ăsta. Este destul. Totul s-a terminat între noi.

Depinde de tine,bătrîne. Tu decizi.

Telegrama fusese expediată din Ciudad Juárez, chiar de dincolo de graniță, de atît de aproape și totuși atît de departe; și acum Araminta era plecată, alunecase din mîinile sale, probabil pentru totdeauna, dusă departe cînd, doar o săptămînă după ce luase orașul, armata lui Villa ieșise pe neașteptate din Ciudad Juárez pentru a cădea asupra Federalilor din Sierra Blanca, măcelărindu-i cu înverșunare. Să retragă oferta de recompensă, desigur, Noble putea face asta, și o va face. Dar să recheme echipa de mercenari profesioniști era cu totul altă problemă. Nici măcar nu știa unde se află acei patru duri pistolari pe care îi angajase s-o readucă pe nepoata sa. Le plătise jumătate din bani înainte, zece mii de dolari, două mii jumate de fiecare. Se aprovizionaseră singuri și trecuseră granița, știind că nu era o treabă ușoară ceea ce aveau ei de făcut: nu doar să-l localizeze pe Del Castillo și s-o găsească pe Araminta, dacă aceasta mai trăia. De ce nu le trecuse prin cap lui Noble, lui Judd, cum făcuseră mercenarii, că locul în care trebuia căutat un general era, în mod evident, în mijlocul unei armate? Puteau oare patru *gringos*, chiar dacă erau mercenari, spera să o răpească pe Araminta din mijlocul a patru mii de mexicani? Sarcina lor acum nu era imposibilă, raportaseră pistolarii, ci doar mult mai dificilă. Trebuiau doar

să-şi piardă timpul aşteptînd momentul potrivit, însă îşi vor îndeplini misiunea. Aceasta fusese ultima veste pe care Noble o primise de la ei. Dezlegase cîinii de război, deziănţuise dezastrul, şi acum nu mai avea cale de *întoarcere. Tu decizi.* Nu, gîndi Noble, acum soarta va fi cea care va hotărî.

La o lună după ce Ciudad Juárez căzuse în mîinile *villistas*-ilor, aceştia luaseră Chichuahua City şi făcuseră ca ultimele trupe federale din Chichuahua, sub comanda generalului Salvador Mercado, să fugă din oraşul de graniţă Ojinaga, de unde acesta plănuia să treacă în El Presidio, Texas, toate drumurile spre sud fiindu-i acum blocate de revoluţionari. Pe străzile din Chihuahua City soldaţii rebeli şi cetăţenii sărbătoreau victoria *villistas*-ilor asupra întregii provincii Chihuahua. Era ca şi cum întregul oraş s-ar fi întrunit în cadrul unei uriaşe *fiesta*. Acesta era cel mai fericit Crăciun al Revoluţiei. Division del Norte şi generalul său şef, Villa, triumfaseră; Federalii fuseseră înfrînţi şi puşi pe fugă.

Totodată aceasta era şansa datorită căreia mercenarii angajaţi de Noble Winthrop o aşteptaseră pentru recuperarea ei.

Exista în Chihuahua City o speluncă cunoscută ca *El Cosmopolita*. Era ţinută de Jacob La Touche, poreclit *Turcul*. Era un bărbat obez, greoi care venise în Chihuahua City cu douăzeci şi cinci de ani înainte, fără să aibă nici măcar încălţări în picioare, tîrînd cu el un urs dresat; şi de la asta se ridicase pînă devenise multimilionar şi

proprietar al acestui stabiliment important al jocurilor de noroc, *El Cosmopolita*. Avea de asemenea un conac magnific pe Paseo Bolivar. Era numit *Palatul Lacrimilor*, pentru că fusese construit cu cîştigurile speluncii de jocuri, care ruinaseră nu puţine familii din Chihuahua City. Însă marea victorie a lui Villa însemnase o înfrîngere pentru *Turc*, care presimţind o catastrofă şi ţinînd la viaţa sa, se gîndi că este mai prudent să piece cu Mercado la Ojinaga. După intrarea în Chihuahua City, Villa confiscă imediat atît *El Cosmopolita* cît şi Palatul Lacrimilor. Conacul îl dărui unuia dintre generali drept cadou de Crăciun; pe spelunca de joc puse stăpînire el însuşi. Aici, la *El Cosmopolita* urma să celebreze victoria asupra Federalilor, luînd cu el cîţiva dintre ofiţerii şi oamenii săi, printre care şi Rigo, pentru a juca ruletă şi poker.

— N-am să lipsesc prea mult, *querida*, îi promise Rigo Aramintei, în timp ce se pregătea să părăsească vagonul, pentru că roata ruletei e măsluită; şi noi, *Mexicanos* jucăm poker fără cărţile de şapte, opt sau nouă, care fac jocul să nu fie la fel de interesant ca atunci cînd e jucat cu un pachet de cărţi americane. Cînd mă întorc, am să aduc o cină de la Barul Chinezesc dacă bătrînul mongol Chee Lee o fi pregătit ceva de

mîncare. În timpul ăsta, odihneşte-te. Ştiu cît a fost de grea această ultimă lună pentru tine.

Ochii i se întunecaseră de îngrijorare în timp ce o săruta tandru pe gură.

Era acum în cea de a cincea lună de sarcină. Şi deşi i se părea mai frumoasă ca oricînd, faţa îi era palidă ca urmare a grelelor căiătorii pe care le făcuseră, şi cercuri vineţii îi umbreau ochii, amintindu-i de felul în care arăta în prima zi în care o văzuse în hotelul din El Paso. Pe sub rochia largă ţărănească pe care o purta, abdomenul i se umflase uşor dar evident, asemănîndu-se cu o madonă în străiucirea moale a luminii lămpii. Inima lui Rigo ardea de dragoste pentru ea.

— Sînt obosită, suspină Araminta, clipind din ochi. Cred că am să mă culc şi am să citesc puţin pînă te întorci. Distracţie plăcută, Rigo, şi dacă adorm trezeşte-mă cînd vii. Vreau să aud totul despre festivităţi pentru articolul pe care-l scriu; şi cum şi-a sărbătorit Villa victoria si. mai mult ca orice, dacă ai cîştigat ori ai pierdut la poker.

Rigo fu gata să se răzgîndească şi să rămînă cu ea. Însă ea îi aminti că ar fi insultător pentru Villa dacă unul din cei mai importanţi generali ai săi ar lipsi de la *fiesta*, şi, în cele din urmă, îl determină să piece. Îl auzi vorbind oamenilor de pază.

Era, într-adevăr extenuată şi, după ce citi cîteva pagini din ziare, alunecă într-un somn atît de adînc încît nu auzi căderea santinelelor care patrulau în jurul vagonului şi nici deschiderea uşii dormitorului ei. Chiar dacă i-ar fi auzit pe mercenari, n-ar fi fost în stare să oprească dezastrul, pentru că aceştia aduseseră o batistă muiată în cloroform, pentru a o face să tacă dacă ar fi început să-i strige şi să-l alerteze pe villistas.

— Isuse! murmură încet unul dintre pistolari în timp ce privi în jos la ea, cum zăcea liniştită pe pat, cu părul răvăşit în jurul capului, lucind ca aurul topit în lumina lămpii, cu pielea la fel de luminoasă ca o perlă, cu sînii ridicîndu-i-se şi coborînd uşor sub bumbacul transparent al rochiei.

— Priviţi! Nici nu-i de mirare că Del Castillo o ţine pentru el şi nu-şi bate capul să ceară o recompensă!

— Da, ai dreptate, fu de acord celălalt, în timp ce se apleca pentru a-i presa batista pe nas şi pe gură.

Netulburată, respiră cloroformul şi alunecă într-un somn şi mai adînc.

— Verifică primprejur, Cheyenne. Vezi dacă are vreun şal sau ceva în care s-o putem înfăşura. Ticălosul! exclamă el încet în timp ce trăgea cearaful pentru a-i acoperi corpul. E însărcinată! Grozav. Exact ceea ce ne lipsea!

— Sînt de acord că-i o complicaţie în plus, dar, la naiba, Grant, la ce altceva te aşteptai? Del

Castillo a răpit-o, pentru numele lui Dumnezeu! Probabil a fost la ea zi şi noapte încă de la început. Uite cum facem: *pune poncho ăsta în jurul ei*, apoi ia-o şi hai să plecăm de aici.

Afară, un furgon condus de ceilalţi doi, Kiefer şi Hondo, îi aştepta. Grand şi Cheyenne o urcară pe Araminta în spate şi o acoperiră, apoi se urcară lîngă ea, cu *sombrero*-urile trase adînc pentru a le masca figurile. Înfăşurîndu-i umerii în *serapes* se aşezară cu spatele presat de spetează, atenţi la orice necaz posibil, în timp ce Hondo, plescăind din limbă, îndemna echipajul.

În timpul lungii călătorii pînă la graniţă, pistolarii fură cît se poate de politicoşi. I se adresau cu mrs. Hobart, spre marea iritare a Aramintei, şi nu-i făcură nici un rău, exceptînd faptul că refuzară s-o elibereze, chiar dacă ea încercă să le explice că nu era nici un fel de pericol din partea lui Rigo, că, dimpotrivă, de fapt, dorea să se întoarcă imediat la el! Ei se scuzară însă rămaseră neclintiţi, surzi la pledoariile ei. Singura cale prin care puteau pune mîna pe restul banilor era de a-şi îndeplini pînă la capăt misiunea pe care şi-o asumaseră.

Continuă să-i roage, dar fără vreun rezultat. Acum stătea ghemuită în fundul furgonului,

înfăşurată în *poncho*-ul lui Rigo şi cu un vechi *rebozo* acoperindu-i şi ascunzîndu-i părul, împinsă pe marginea disperării. În curînd, vor fi la graniţă şi apoi dincolo de Rio Grande, în Texas.

Oh, de ce trimisese bunicul ei pe aceşti oameni după ea. Aceşti mercenari ar face orice pentru bani; o tratau cu curtoazie doar pentru că voiau să fie plătiţi şi, în alte împrejurări, ar fi putut fi tot atît de capabili să o ucidă. De zeci de ori Araminta se gîndise cum să scape de ei; încă purta cuţitul prins pe coapsă, şi dacă ar fi fost în stare să fugă şi să ajungă în indiferent ce sat, simţea că numele lui Rigo ar fi protejat-o. Ştia suficientă spaniolă pentru a spune *El Salvaje, soy la mujer del suyo* — Sălbatecul, sînt femeia lui. Cu siguranţă, auzind aceasta, nimeni n-ar fi îndrăznit să o atingă cu un deget! Totuşi, stînjenită de copilul pe care-l purta, n-ar fi putut ajunge prea departe. Şi pistolarii o păzeau mult prea îndeaproape pentru a putea face vreo încercare de a scăpa. Însă, dacă nu făcea nimic, în curînd orice şansă de a-şi recăpăta libertatea ar fi iremediabil pierdută.

Dacă măcar ar putea fura furgonul! Dacă ar fi fost doar Hondo care să o păzească, ar fi putut să-l lovească în cap pe la spate cu mînerul cuţitului, apoi să-l azvîrle jos şi să-i ia locul la hăţurile căruţei. Însă, ceilalţi trei oameni, Cheyenne, Kiefer şi Grant care erau călări; ar fi ajuns-o cu uşurinţă din urmă. Disperată, privi în

jur la înalţii pereţi ai canionului care îi împrejurau. Odată aceste faleze lăsate în urmă, nu va mai avea nici un loc în care să se ascundă, chiar dacă ar fi reuşit cumva să-şi câştige libertatea. Cel puţin dacă s-ar fi căţărat pe stînci, mercenarii şi-ar fi părăsit caii pentru a veni după ea şi poate ar fi putut face un ocol pentru a lua unul din ei. Era un plan nebunesc, disperat, gîndi Araminta, însă nu-i venea în minte altul. Înainte de a-şi putea pune în practică stratagema, Cheynne ordonă o oprire, spunînd că a venit din nou timpul de a-şi odihni şi adăpa caii. Rigo, atunci cînd o răpise, nu făcuse popasuri atît de dese. Însă cînd o furase el, nu era însărcinată. Deschizînd oblonul din spatele furgonului, Cheyenne o ajută să se dea jos şi o însoţi la mică distanţă prin canion, pînă într-un loc în care o aglomerare de bolovani şi stînci ofereau o oarecare intimitate. Fără a scoate vreun cuvînt, Araminta se folosi de acest lucru. Privi în sus spre peretele colţuros al canionului, întrebîndu-se dacă ar putea, înainte ca Cheyenne să-şi dea seama, să se caţere pe cărarea îngustă care apărea şerpuind în sus, pierzîndu-se printre stînci. Cu siguranţă, trebuia să încerce.

N-avea nici o speranţă. Panglica potecii era prea abruptă şi înţesată cu pietre care se

desprindeauşi-i alunecau de sub picioare şi de sub mîini cînd încercă să se cațere prinzîndu-se de ele, pierzîndu-şi rebozo-ul cu această ocazie. În momentul următor, alunecă, se scurse în jos şi simți brațele lui Cheyenne strîngîndu-se ferm în jurul ei, ridicînd-o şi aşezînd-o în siguranță, pe terenul drept de pe fundul canionului. O întoarse încet cu fața spre el, ținîndu-şi mîinile pe brațele ei, menținînd-o captivă.

— E o nebunie ce vrei să faci, mrs. Hobart.

Pe fața lui, încadrată de o barbă blondă şi aspră, era întipărită mînia.

— Puteai să te rănești; puteai vătăma copilul. Nu pot permite aşa ceva. Bunicul tău plătește pentru întoarcerea ta în siguranță. Ți-aş fi recunoscător dacă n-ai mai încerca asta încă o dată.

— Şi eu ți-aş fi recunoscător, dacă ți-ai lua mîinile de pe soția mea! se răsti pe neaşteptate o voce puternică, aspră, făcîndu-i să tresară.

Soția mea! Nu femeia mea. Dumnezeule! Era Judd, văzu Araminta cînd se întoarse spre partea dinspre care venea sunetul, crispîndu-se atunci cînd ochii confirmară ceea ce urechile auziseră.

Nu era posibil aşa ceva, gîndi ea îngrozită; pur şi simplu nu putea fi adevărat. Trebuie să fie un coşmar groaznic — însă cel mai monstruos cu putinţă pentru ea, Judd, soţul ei, călare pe armăsarul lui roşcat, era doar la cîţiva paşi depărtare.

Se cutremură violent. Ştiind acum ce-i făcuse lui Marisol, cruzimea de care era capabil, o cruzime pe care doar o bănuise mai înainte. Nu mai era o fată lipsită de experienţă. În Mexic, ochii i se deschiseseră asupra lumii; şi acum observa cu claritate pe faţa lui liniile adînci ale dezmăţului care brăzdau faţa, ochii uşor injectaţi, bărbia care începuse să se lase datorită abuzului de mîncare şi băutură, brutala curbare a buzelor. Araminta nu ştia cum se putuse căsători cu el, nici măcar de dragul bunicului ei.

Prin ochii îngustaţi, albaştri, cu o duritate de cremene, Judd îi întorcea privirea, simţindu-se ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu putere în vintre, făcîndu-l să se înconvoaie. Isuse! Era frumoasă. Mai frumoasă decît şi-o amintea; o fecioară de gheaţă care se topise pentru a-i dezvălui flăcările dogoritoare. Nu-i văzuse niciodată pînă atunci părul desfăcut, nu realizase niciodată cît e de lung, trecîndu-i de mijloc, o cascadă de foc lichid în lumina soarelui. În adîncimea ochilor ei de smarald mocnea senzualitatea unei abia trezite mirese; gura îmbătătoare, roşie implora sărutările lacome ale unui bărbat. Şi le primise. Judd ştiu asta cînd privirea îi căzu asupra pîntecului rotunjit. Nici nu-i de mirare că porcul ăla murdar

nu ceruse răscumpărare şi nici n-o trimisese înapoi. Îi făcuse un copil aproape chiar de la început. Trebuie să fi fost sigur că bastardul era al său ca s-o fi păstrat; n-o împărţise cu alţii, atunci, ci o păstrase doar pentru el. Ei bine, asta se va schimba destul de curînd. Era prea pîngărită pentru rolul de soţie, însă cel de tîrfă i s-ar potrivi destul de bine înainte să termine cu ea.

— Du-te acum, îi porunci el lui Cheyenne. Ţi-ai făcut treaba. Uite-ţi banii.

Judd trase din oblîncul şeii o pereche de saci şi-i aruncă la pămînt. Oricît de mult îi displăcea să se despartă de conţinutul lor, nu voia vreo încurcătură cu mercenarii, iar cel care stătea în faţa sa arăta ca şi cum ar fi fost dispus să vină în ajutorul Aramintei.

— Ia-i şi pleacă.

— Nu! Te rog, îl conjură ea, întinzînd implorator mîinile spre Cheyenne. Te rog nu mă lăsa aici, singură cu el.

— Este soţul tău, mrs. Hobart, fie că-ţi place, fie că nu, preciză tern pistolarul scuturîndu-se cu hotărîre de ea. Se aplecă să ridice sacii şi-i aruncă pe umăr.

— Şi exact cum a spus el: mi-am făcut treaba. Apoi, cu o figură indiferentă, se îndepărtă cu paşi mari, fără să arunce vreo privire înapoi, către partenerii săi. După cîteva momente, încălecaseră şi plecaseră din canion, nepăsători că-i distruseseră viaţa.

Judd descălecă încet şi începu să păşească spre ea, simţind o perversă desfătare în felul în

care, cu ochii lărgiţi de groază, cu faţa albă ca varul, ea se trăgea înapoi pînă spatele i se lipi de un bolovan. Fu prinsă ca un animal în capcană, nu mai avea nici o posibilitate de scăpare. O înşfăcă atunci cu brutalitate, trăgînd-o spre el astfel încît să simtă protuberanţa dură din pantalonii săi. O mînă i se încleştă în păr dîndu-i capul pe spate. Încă o dorea. Şi o ura pentru a fi îndrăznit să supravieţuiască şi să-i dea altuia ceea ce-i aparţinuse lui, soţului ei. Pentru aceasta, avea de gînd să-şi ia răsplata. După un lung moment de tensiune, privi pofticios în jos, spre ea, cu respiraţia duhnind respingător a whiskey. Şi apoi, spre groaza şi repulsia Aramintei, îi puse mîna pe pîntecele rotunjit şi o întrebă batjocoritor:

— Ţi-a plăcut? Îţi place?

— Da...

Strînse puternic ochii în amintirea a ceea ce împărtăşise cu Rigo, încercînd să şteargă totul din memorie, astfel încît să nu fie mînjit de către soţul ei. Lacrimile i se prelingeau din colţurile pleoapelor, scurgîndu-i-se în părul de la tîmple. Încercînd să-şi adune curajul, se străduí să şi le reţină. Văzînd că nu răspunde, Judd o zgîlţîi cu brutalitate.

— Răspunde-mi, curvă blestemată! Tîrfă a mexicanilor! Ori jur să-ţi frîng afurisitul tău gît mîndru! Ţi-a plăcut?

Ştiu atunci că aşteaptă, că doreşte să fie înspăimîntată de el, să i se tîrască la picioare, cerîndu-i mila, renegînd ceea ce o întreba. Îndreptîndu-şi cu hotărîre spinarea, Araminta nu

făcu nimic din toate acestea.

— Da, spuse liniştită, cu fermitate, şi simţi gustul răzbunării lui Rigo dulce pe limba ei. Răspunsul e da. Nici măcar n-a trebuit să mă oblige.

Judd o lovi atunci cu pumnul lui vînjos, violent, făcînd-o să se clatine şi să cadă împleticindu-se pe spate, capul izbindu-i-se de solul dur. Cu sîngele ţîşnind din buza crăpată, privea în sus, către el cu atîta înverşunare, încît îl făcu pe moment să simtă un fior de neliniste.

— Rigo are să te ucidă pentru asta, spuse ea încet, cu convingere.

Judd rîse nervos — cu bravura unui laş, gîndi ea cu dispreţ.

— Sau poate că am să-l ucid eu pe el, exact aşa cum l-am ucis pe bunicul tău, ticăloaso. Da, exact aşa. Înainte să vin încoace, se făli el, şocînd-o şi îngrozind-o prin neîndoielnicul adevăr care răzbea din vocea lui. Ştii? Cred că neghiobul ăla bătrîn avea de gînd să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea de a te pune să divorţezi de mine, de a-mi tîrî bunul nume prin tribunale, şi de-a mă dezmoşteni, de-a mă lăsa cu buzele umflate. Ştia că nu te voiam înapoi — cel puţin, nu ca soţie. Însă Noble nu putea lăsa lucrurile aşa! Nuuu! A trebuit să pună să se tipărească blestematele alea de afişe de recompensă, să angajeze pe afurisiţii ăia de mercenari... Noble era cel ce trebuia să vină aici azi, nu eu. Devenise suspicios faţă de mine, înţelegi, nu se mai putea încrede în mine, ştiind cît de mult am de cîştigat descotorosindu-mă atît de tine cît şi de el. Aşa încît nici

măcar nu s-a sinchisit să-mi spună că eşti în viaţă, că mercenarii te-au găsit şi te aduc înapoi. Dacă nu se întîmpla să pic pe la fermă azi dimineaţă, nicl n-aş fi avut habar de telegrama pe care i-o trimiseseră, aranjînd întîlnirea. Ce baftă pe mine că Tereza era atît de copleşită de bucurie din cauza noutăţilor. Şi se aştepta ca şi eu să fiu la fel, încît a trăncănit, a fost chiar atît de drăguţă să-mi arate telegrama. Vacă tîmpită! I-a semnat lui Noble condamnarea la moarte. Am pornit imediat după el. Avea un bun avans, însă fiind atît de bătrîn şi bolnav n-avea importanţă. L-am prins din urmă destul de curînd şi, cînd a încercat să mă alunge cu bastonul, i l-am înşfăcat şi l-am pocnit cu el în cap. Vaaii! Să-l fi văzut pe idiotul de bătrîn. S-a rostogolit fără ca măcar să-şi dea seama ce l-a lovit! Apoi am luat saciişi am venit aici. Acum e hrana vulturilor, îţi spun eu — şi aşa o să fie şi ticălosul de Del Castillo, dacă are să îndrăznească să-şi arate faţa lui de porc împuţit pe aici! Şi acum, am obosit să tot vorbesc... nevastă, spuse el batjocoritor, cu ochii colindînd pe trupul ei într-un mod care-i făcu pielea să i se încreţească.

Era nebun, era maniac!

— Am impresia că a cam venit timpul să sărbătorim noaptea nunţii noastre, nu-i aşa?

Cu aceste cuvinte, Judd întinse spre ea amîndouă mîinile şi înşfăcă *poncho*-ul în care era înfăşurată, trăgîndu-l brutal în jos şi sfîşiindu-i-l în două. Rămase numai în rochia ei subţire, transparentă, din bumbac. Judd o privea flămînd.

Ştiind că n-are nici o şansă dacă s-ar lupta cu ei, Araminta îi ceru s-o omoare. Judd spuse răutăcios:

— Cît am să stau căţărat pe tine, să nu te gîndeşti la asta, mica mea *puta*. Cînd am să termin cu tine, am de gînd să te ucid, împreună cu monstruozitatea pe care l-ai lăsat pe mîrşavul de Del Castillo să ţi-o vîre în pîntec.

— Ştii ceva, *amigo*, eu nu prea cred asta.

Inima Araminta zvîcni. O neîncredere copleşitoare şi o inimaginabilă bucurie o cuprinse cînd auzi vocea gravă, tărăgănată, cu accent spaniol, pe care n-ar fi putut niciodată să o confunde cu o alta. Smucindu-se din mîinile lui Judd, strigă: *Rigo!* şi apoi cei doi bărbaţi deveniră o singură pată întunecată. Toată ura şi duşmănia înăbuşite pe care le simţeau unul împotriva celuilalt se dezlănţuiră, căpătară frîu liber.

Rigo se năpusti asupra lui Judd şi se prăbuşiră amîndoi pe pămînt într-o învălmăşeală de mîini şi picioare. Rostogolindu-se şi zvîrcolindu-se, lovindu-se şi izbindu-se unul pe altul cu brutalitate, cu ranchiună, cu ură de moarte. Teribila, deşi entuziasta lor ferocitate era înspăimîntătoare.

Araminta se temea că Rigo era doar un miraj al deşertului. Totuşi în inima ei, ştiuse că va veni

după ea, că o va găsi oriunde s-ar afla, chiar dacă ar fi trebuit să răscolească toată lumea de la un capăt la altul, chiar dacă tot infernul i s-ar fi pus în cale.

Îl izbi şi îl lovi fără milă pe Judd, învineţindu-i ochii şi făcîndu-i nasul să sîngereze înainte ca acesta să reuşească să-l împingă deoparte. Ducîndu-şi o mînă la centură, Judd îşi scoase pistoiul, însă prinzîndu-i încheietura, Rigo i-o trînti în mod repetat de pămînt, cu putere, pînă cînd revolverul îi scăpă dintre degete şi se rostogoli departe. Încleştaţi sălbatic unul de altul, se ridicară amîndoi în picioare, cu feţele pline de tăieturi şi julituri acoperite de sînge. Cu corpurile virile, puternice, încordate de efort, stăteau faţă în faţă, fiecare lovindu-l pe celălalt cu pumnii, mîrîind şi gemînd, cutremuraţi de durere. Un puternic şi ascuţit trosnet arătă că Rigo îi rupse o coastă lui Judd. Zîmbetul lui Rigo deveni diabolic, pumnii lui izbind ca nişte ciocane, necruţător faţa şi stomacul lui Judd, apoi lansînd un pumn violent în bărbie, îl expedie întins la pămînt. Rigo se năpusti asupra adversarului căzut, însă acesta-şi repezi picioarele, lovindu-l în vintre, expediindu-l înapoi, clătinîndu-se şi împleticindu-se îndoit din mijloc. Fură imediat amîndoi pe jos, fiecare la gîtul celuilalt, strîngînd, sugrumînd. Bolborosind, încercînd să tragă aer în piept, Judd îi puse mîna răsfirată pe faţa lui Rigo, turtindu-i nasul într-o disperată încercare de a scăpa de sub apăsarea lui în timp ce Rigo îi izbea cu putere capul de

pământ. Viclean, Judd înşfăcă un pumn de nisip şi i-l aruncă în ochi, orbindu-l. Rostogolindu-se departe, Judd înhăţă pistolul şi se ridică. Clătinîndu-se înălţă arma ţintind drept spre inima lui Rigo.

— Nu! N-am să te las! N-am să te las! strigă Araminta plîngînd, aruncîndu-se în calea lui Judd, cu degetele încleştate pe faţa lui.

Acesta o prinse de mijloc şi o trase spre el, apăsîndu-i ţeava revolverului pe tîmple.

— Spune *Vaya con Dios*, căţea, mîrîi el în timp ce ridica piedica.

Ochii ei se lărgiră cu neajutorată oroare şi întîlni privirea îngrozită a lui Rigo, într-o disperată, tăcută expresie a tuturor cuvintelor pe care nu mai avea vreme să le rostească. O teribilă, zguduitoare explozie îi asurzi urechile şi o binecuvîntată întunecime o învălui.

Epilog

— A trebuit să trag. Ar fi ucis-o... exact cum a încercat să mă ucidă pe mine.

Noble ridică încet carabina pe care o ţinea în mîini şi privi la cadavrul grotesc al finului său. Vocea lui Noble avea o notă de uimire, ca şi cum încă nu-i venea să creadă că Judd îl atacase cu atîta cruzime, lovindu-l cu bastonul în cap, ca apoi să piece în galop lăsîndu-l să moară.

— Ar fi trebuit să termini ceea ce ai început, băiete! spuse deodată, vorbind atît de tăios încît pentru un moment, Rigo crezu că bătrînul *gringo* i se adresează lui.

Îşi ridică repede privirea, cu ochii întunecaţi sclipind ca lamele cuţitului său, din locul în care stătea îngenunchiat, strîngînd corpul Aramintei în braţe.

— Nu ţi-am spus eu întotdeauna, Judd: termină ceea ce ai început, băiete... Nu i-am spus

eu? Dacă o făceai, nici unul dintre noi n-ar mai fi fost aici acum...

Încă nu i se părea drept lui Noble ca Judd să fie mort şi Rigo viu... încă viu, blestematul, infernalul bandit! Atît de apăsător fu acest gînd un moment, încît Noble aproape că fu tentat să-l împuşte şi pe el. Mîinile lui Noble se strînseră convulsiv pe patul carabinei, dornice să apese pe trăgaci.

Atunci văzu ceva ce nu mai văsuze de foarte mult timp şi, pe cînd se uita, la naiba, lacrimile bătrînului nebun îi înţepară ochii şi, fără măcar să-şi dea seama, puse încet carabina în teaca ei de la şa.

Fiul său, Preston, şi nora sa, Katherine, se uitau unul la altul aşa cum se uitau acum Rigo şi cu Araminta cînd pleoapele ei se ridicară fluturînd.

Erau în mod evident preocupaţi doar unul de altul. Chipurile lor dezvăluiau atîta dragoste, atîta emoţie, încît cuvintele nu mai erau necesare. Braţele Aramintei erau împreunate pe după gîtul lui. El o îmbrăţia şi o săruta pătimaş, febril, iar ea se strîngea în el, întorcîndu-i fără sfială sărutările. Rigo îi sorbi cu blîndeţe lacrimile ce i se prelingeau tăcute pe obraji. Apoi începu să vorbească, murmurînd în acea ciudată limbă străină a sa. Araminta părea să înţeleagă şi să-i soarbă fiecare cuvînt. Aveau dragostea reflectată în priviri, o dragoste pătimaşă şi adevărată.

Araminta îi luă lui Rigo o mînă şi i-o apăsă pierdută fericită pe pîntecele ei, pentru a simţi

copilul care creştea acolo.

Un copil! Noble închise ochii cînd îşi dădu seama de acest lucru. Avea subita, dureroasa, neiertătoarea contiinţă a faptului că era un om bătrîn, înveninat, singur, care îşi îndepărtase propriul copil, singurul său fiu.

Îl invidie pe Rigo care ţinea mîna pe pîntecele Aramintei; acea viaţă născută din sămînţa lui Rigo, se dezvolta în ea.

Oh, tinere, tinere, eşti mult mai înţelept decît am fost eu cîndva, cînd eram şi eu tînăr şi ştiam ce înseamnă să fii îndrăgostit... atît de demult, încît pînă acum aproape că am uitat...

O teribilă şi neaşteptată mînie se iscă în sufletul lui Noble cînd se gîndise la ceea ce pierduse, la ceea ce cu atîta nepăsare azvîrlise deoparte, la faptul că a apucat ziua în care vede sîngele duşmanilor săi amestecîndu-se cu al său. Araminta îşi amestecase sîngele cu al acestui chipeş şi înflăcărat spaniol, armăsar tînăr, mîndru şi puternic, cu o lume de cunoaştere şi înţelepciune în ochii săi întunecaţi.

O, bătrîn încăpăţînat şi nebun! Ce n-ai da ca să poţi lua totul de la capăt! gîndi Noble, blestemîndu-se pe sine şi orbirea sa de pînă acum, cînd era prea tîrziu. Cu capul învîrtindu-i-se, cu inima îndureratã, se prăbuşi încet din şa.

— Bunicule! Bunicule! strigă Araminta, ţîşnind în picioare şi alergînd lîngă el.

— E din nou durerea ta din piept?

— Nu. durerea din inima mea.

— Oh, Rigo.

Araminta privi spre el, îndurerată, în timp ce-l strîngea pe bunicul ei în braţe.

— Ajută-mă să-l ridic, să-l duc la un doctor. Cred că moare.

Însă, în loc să facă ceea ce îi cerea, Rigo se ghemui lîngă el, studiindu-l imperturbabil pe bătrîn prin dosul pleoapelor pe jumătate coborîte.

— Ei bine, în acest caz, trebuie să spun, bătrîne *gringo*, că sînt surprins, rosti el în derîdere, făcînd ca ochii lui Noble să se deschidă larg şi să-i întîlnească pe ai săi.

Vai, cum îndrăznea acest tînăr mexican să-şi bată joc de el? se întrebă Noble, înfuriat.

— Ceea ce vreau să spun, continuă Rigo, e că ce mare dezamăgire trebule să fie pentru un bărbat tare şi puternic, aşa cum eşti tu, să supravieţuiască unei astfel de lovituri în ţeastă — care fără îndoială că ar fi doborît şi pe cel mai rezistent dintre tauri — să reuşească să călărească atîta pentru a-şi salva nepoata... şi toate, doar pentru a muri aici, în deşert. Ei bine, sînt surprins, atîta tot. Dacă aş fi în locul tău, bătrîne *gringo*, aş dori să mor în ţara mea, în patul meu, şi aş face tot ce mi-ar sta în putinţă pentru a înşela moartea, pentru a trăi să-mi văd strănepotul, ridică Rigo cu indiferenţă din umeri. Însă, ce ştiu eu? Un biet ţăran mexican ca mine? Totuşi eu asta aş dori, asta aş face, bătrîne *gringo*, dacă aş fi în locul tău.

O scurtă tăcere apăsătoare se lăsă. Însă Rigo păru să nu bage de seamă.

— Ştii, Araminta *querida*, continuă el

nepăsător, ca şi cum tocmai i-ar fi venit această idee, mă gîndesc să vînd Casa Blanca. Acum, că Federalii au fost izgoniţi din Chihuahua, pot să-mi revendic pămîntul de aici, şi copilul nostru să se poată naşte la Casa Grande.

— Araminta, ridică-mă! mormăi deodată Noble printre dinţii încleştaţi, descoperind în mod surprinzător, că ameţeala şi durerea din piept începuseră să se risipească la această insiduoasă provocare la care fusese supus. Îi va arăta acestui arogant bandit, acest neobrăzat *desperado*, din ce aluat este făcut Noble Winthrop!

Însă el era un bărbat solid, iar Araminta nu avea destuiă putere să-l ridice în picioare.

Pentru un lung moment, Noble privi mîna de bronz întinsă spre el, mîna care în ultimul moment îndepărtase neînfricată ţeava pistolului apăsat pe mîna Aramintei, chiar cînd Noble trăgea în Judd, astfel încît glonţul din arma lui Judd descărcată la impactul împuşcăturii lui Noble se pierdu fără să producă vreun rău, salvînd viaţa Aramintei, şi cea a copilului încă nenăscut.

— Ei bine, bătrîne *gringo*, ţi-ai făcut planurile dacă azi ai de gînd să mori sau să trăieşti? E decizia ta. Aşa că, hotărăşte-te.

Decizia ta. În aceste cuvinte era o a doua posibilitate, posibilitatea de a nu repeta greşelile trecutului, posibilitatea de a proceda corect de astă dată.

— Azi...azi, tinere, am de gînd să trăiesc, spuse bătrînul luînd mîna întinsă.

— O hotărîre înţeleaptă, bătrîne *gringo*, spuse ţînărul, ajutîndu-l să se ridice.

Araminta era tăcută, cu mintea piedută, ascultînd cu intensitate dulcele cîntec de dragoste spaniol cu îndrăzneală cîntat pe strunele inimii ei.

Araminta Winthrop urmează să fie mireasa unui bărbat pe care nu l-a dorit niciodată. Un bandit îmbrăcat în negru năvălește cu focuri de armă la nunta ei. Araminta devine astfel prizoniera cunoscutului Rigo del Castillo, un frumos nelegiuit din banda lui Pancho Villa. Plin de îndrăzneală, acesta o duce în sălbăticie pentru a o face a lui. Cînd buzele lui îi cuprinseră forțat gura într-un sărut plin de pasiune, inimile li se înlănțuiră, învinse de puterea iubirii. Acum, ținuturile aride îi oferă Aramintei un nou viitor: să călătorească lîngă Rigo, să lupte pentru poporul sărac al Mexicului și să iubească un... DESPERADO.

Patru stele! Încîntătoare, senzuală, va înfiora cititorii care își doresc un roman plin de culoare și pasiune
Affaire de Coeur

O lectură remarcabilă, plină de întîmplări tulburătoare și sex arzător... un crucial roman de referință.
The New York Times Book Review

"Citesc și mă bucur de romanele acestei autoare de ani de zile. Este o autoare care își merită numele." - *Jude Devereaux*

Rebecca Brandewyne, cîștigătoarea premiului *Romantic Times* pentru cel mai bun roman de dragoste al anului.

BEST SELLER